

An impressionistic painting of a landscape. In the foreground, a thin, dark tree trunk stands on the left. To its right, a dark, textured nest is built on a branch, containing several small, light-colored birds. The background consists of broad, horizontal brushstrokes in shades of brown, green, and grey, suggesting a hazy or overcast sky and distant hills. The overall style is expressive and textured.

Primăvara Poeziei
A Költészet Tavasza
2022

PRIMĀVARA POEZIEI
•
A KÖLTÉSZEZET TAVASZA
2022

Caiete Silvane, revista și editura Centrului de Cultură și Artă al
Județului Sălaj, instituție a Consiliului Județean Sălaj.

www.culturasalaj.ro

Editor: Daniel Săuca

Redactori: Corina Știrb Cooper, Szőke Anna

Corectură: Oana-Maria Barariu-Săvuș, Kovács Tünde

Ilustrație coperta I: Gheorghe Ilea, *Molima* (2020), detaliu

Tehnoredactare și copertă: Major Lóránd

Tipar: Color Print Zalău, Tel.: 0260/ 661.752;

www.colorprint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Primăvara poeziei = A költészet tavasza / trad. de

Balázs F. Attila, Dósa Andrei, Simone Györfi, ... /

pref. de Daniel Săuca. - Zalău : Caiete Silvane, 2022

ISBN 978-606-914-196-0

I. Balázs, Attila F. (trad.)

II. Dósa, Andrei (trad.)

III. Györfi, Simone (trad.)

IV. Săuca, Daniel (pref.)

821.135.1

PRIMĂVARA POEZIEI
☪
A KÖLTÉSZET TAVASZA
2022

*Traduceri de: Balázs F. Attila, Dósa Andrei,
Simone Györfi, Kocsis Francisko,
Lövétei László László, Mibók Tamás*

Prefață de Daniel Săuca

Editura *Caiete Silvane*
Zalău, 2022

Poezia în haine de gală. „Primăvara Poeziei”

A fost pandemia. Apoi a venit războiul. Sigur, Poezia nu a plecat nicăieri, chiar dacă s-a ascuns puțin. Hainele ei de gală nu merită să fie sfârtecate de bombe, de gloanțe, de ură, de violență, de prostie. Iată, în luna lui Florar din anul 2022, se arată din nou Festivalul „Primăvara Poeziei – A Költészet Tavasza”. După trei ani, mai ales din cauza restricțiilor impuse de autorități în context epidemic, putem să organizăm o nouă ediție a festivalului nostru. O ediție de gală, ca și hainele poeziei. La a 20-a întâlnire, la Zaláu, a poezilor români și maghiari, aducem în atenția publicului o nouă antologie bilingvă a cărei temă este moartea. Nu puteam să ocolim această temă (eternă a poeziei). A fost pandemia. Apoi a venit războiul. Și mai mulți colegi și prieteni ai „Primăverii Poeziei” ne-au părăsit: Daniel Hoblea, Kiss László, Fejér László, Józsa László, Kerekes Edit. Și în memoria lor continuăm să credem în cultură, în cuvintele rânduite pentru minte și inimă.

Daniel Săuca,
Manager al Centrului de Cultură și Artă al Județului Sălaj

Díszruhában a vers. „A Költészet Tavasza”

Előbb a pandémia volt. Aztán jött a háboru. A Vers azonban nem ment semerre, még akkor sem, ha közben egy kicsit elrejtőzött. Nem érdemli, hogy díszruháját bombák, lövedékek, gyűlölet, erőszak, balgaság szaggassák szét. És lám, 2022 virágokat ontó májusi havában ismét megjelenik a „Primăvara Poeziei – A Költészet Tavasza” rendezvény. Három év eltelte után, a járványhelyzetben a hatóságok által elrendelt korlátozások feloldása nyomán ismét meg tudjuk rendezni fesztiválunk egy újabb kiadását. Gálakiadást, mint a vers dí-

szruhája. A román és magyar költők 20-ik Zilahi találkozásán újabb kétnyelvű antológiát ajánlunk a közönség figyelmébe, melynek tematikája a halál. A költészet eme (örökös) témáját semmiképpen sem lehetett kikerülni. Hisz volt a pandémia. Aztán jött a háboru. És közben a „Költészet Tavasza” több barátja és munkatársa eltávozott az élők sorából: Daniel Hoblea, Kiss László, Fejér László, Józsa László, Kerekes Edit. Az ő emlékezetükre is, továbbra is hiszünk a művelődésben, a kultúrában, az észhez és a szívhez szóló szavakban.

Daniel Săuca,
Szilágy megye Kulturális és Művészeti Központjának vezetője

traducere de/fordította Simone Györfi

BALÁZS F. ATTILA

Marosvásárhelyen született 1954 január 15-én. Az érettségit követően a gyulafehérvári Hittudományi Főiskolára iratkozott (1973). 1990-ben Szlovákiában telepedett le A pozsonyi Nap szerkesztője (1990-1991), az Új Szó munkatársa (1991) és a Szabad Újság szerkesztője (1992), a Szlovák Rádió munkatársa (1990-1995), a Madách Kiadó menedzsere (1993). 1999 és 2001 között a Szlovákiai Magyar

Írók Társaságának az elnöki tisztjét töltötte be. 1994-ben Pozsonyban létrehozta az AB-ART Kiadót, 2018-ban Budapesten, Halmosi Sándorral újraalapítja. 15 éve a magyar költészetet képviseli nemzetközi költészeti fesztiválokon, számos díjat, elismerést szerezve. A legtöbb nyelvre lefordított magyar költő. Közel félszáz művet fordított magyarra, emellett románra fordította Turczi István, Kürti László, Kaiser László, Szőcs Géza és mások verseit. Első közlése 1969-ben volt a bukaresti Jóbarát folyóiratban, első verseskötete Maszkok címmel a pozsonyi Madách Könyvkiadónál jelent meg 1992-ben.

A Magyar Írószövetség, a párizsi Európai Tudományos, Művészeti és Irodalmi Akadémia tagja, a Magyar Művészeti Akadémia köztestületi tagja, a Szlovákiai Magyar Írók Társasága választmányi tagja, a Román Írószövetség tagja. Közel ötven kötete jelent meg 30 országban. Számos díjjal jutalmazták, többek között: Arghezi Életműdíjjal, Lucian Blaga Nagydíjjal, Nemzetközi Camaiore-díjjal, Az Európai Tudományos, Művészeti és Irodalmi Akadémia költészeti díjával.

Halállal rokon

nem élek már
meg sem haltam
tanulok a füvek nyelvén
tiltakozni

kétszer halnék
ha a halál is velem halna –

halállal rokon
hosszú álmom

korán van még szerelmem
ebben a világban
mely érte megtöretett

Túl

a kő hideg lapján
mely magához szippantva
megbillent
elidegenítve önmagamtól

néztem magam:
égttem lobogtam
gyönyör és félelem harca

sejtjeim vigyázták halálomat
az utak:
összekuszálódott drótháló

aztán dimenziók nélküli zuhanás
önmagamba
ahogy falak mélyedések tárgyak
tűnnek el a kialvó gyertya fényével

Balázs F. Attila, scriitor, poet, traducător, redactor și editor. Născut în Târgu Mureș (1954).

A studiat teologie la Alba Iulia și biblioteconomie la București. Este directorul Editurii AB ART din Budapesta. Membru al Uniunii Scriitorilor din România, din Ungaria și din Slovacia, al Academiei Europene de Știință și Artă din Paris. Laureat a zeci de premii, printre care: Marele Premiu „Lucian Blaga” (2011), Marele premiu Opera Omnia „Tudor Arghezi” (2014), Honorary Degree of Doctor of Literature, China (2018), Award World English Writer’s Union, India (2019), Premiul pentru poezie al AESAL (2020), Premiul Internațional Camaioare etc.

A publicat 50 de cărți în 30 de țări. A tradus 45 de cărți din limbile română, spaniolă, portugheză etc.

Rudă cu moartea

nu mai trăiesc
nici n-am murit
învăț pe limba ierbii
să protestez

de două ori aș muri
dacă și decesul
s-ar stinge cu mine –

rudă cu moartea mi-e
visul cel lung

încă-i devreme, iubito
în această lume
care pentru el s-a răstignit

Dincolo

zăcând pe lespedea rece a pietrei
care s-a-nclinat
spre ea trăgându-mă
înstrăinându-mă de mine

și m-am privit:
ardeam
eram tot o flamă
a plăcerii și temerii luptă
păzitu-mi-a celulele moartea

drumurile:
întortocheate plase de sârmă

apoi
de dimensiuni lipsite
în mine însumi căderi
cum pereți, adâncituri, obiecte
dispar
odată cu flacăra lumânării

Balázs F. Attila fordította / traducere

BODA EDIT

(1975) a kolozsvári Babes-Bolyai Tudományegyetem Bölcsészkarán végzett magyar és angol szakon (1993-1997), majd magiszteri fokozatot szerzett ugyanott (1998).

Verseket kisebb-nagyobb megszakításokkal 8-9 éves korától ír. Írói csoportosulásokhoz nem tartozik. Amatőr képzőművész.

Munkái megjelentek a Látóban, Forrásban, Helikonban, Élet és Irodalomban, Székelyföldben, Korunkban, Parnasszusban, Irodalmi Jelenben, Sinn und Formban.

Kötetei: Kamuflázs, Polis, 2004, versek; Dal születésre és halálra, Koinónia, 2008, versek; Apokrif töredék, Mentor, 2011, versek; A boszorkányt is megsajnálom, Napkút-Cédrus Művészeti Alapítvány-Sorozat Könyvek, 2013, versek és mesék saját illusztrációkkal; Ametiszt Bagoly Társaság, Napkút, 2018, rövidprózák; Egy kagylónyúl költeményeiből, Kriterion, 2018, egy mese és versek saját illusztrációkkal; Mint valami szigetek, Napkút, 2019, versek; Fénycsapda, Parnasszus Könyvek, 2021, versek.

Max Blecher Heges szívek című regényének fordítója (Kriterion, 2018).

Elismerések: Dicséret a Magyar Napló „Európai integráció – nemzeti hagyomány” című esszépályázatán (Magyar Napló, 1996/11); A Romániai Írószövetség Kolozsvári Fiókjának 2004. évi debüt díja a Kamuflázs című kötetért; a Communitas Alapítvány alkotói ösztöndíja (2006); Móricz Zsigmond irodalmi ösztöndíj (2008); Oklevél-díjazás a XVII. Salvatore Quasimodo Költőversenyen (2009).

Felirat a porerőmű falán

Porból lettünk, porrá leszünk.
Szélből jöttünk, szélbe megyünk.
Porból lettünk, szélbe megyünk.
Szélből jöttünk, porrá leszünk.
Nem köd, nem pára, nem délibáb.
Porzivatarban ázik, repül valami.

Látogatás

Meghívtam magamhoz az életet,
fenyőrigó lábán jött, fűszálak hegyén,
keze helyén ásóbéka tapadókorongja.
A diófa melletti hídon,
a Szárazság pataka fölött ölelt meg.
Lombok nőttek bordáim közé.

Boda Edit (1975) a urmat cursurile Facultății de Litere a Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca, secția maghiară și engleză (1993-1997), iar apoi cursurile de masterat în literatură tot acolo (1998). Scrierile sale au fost publicate în următoarele reviste: *Látó*, *Forrás*, *Helikon*, *Elet és Irodalom*, *Korunk*, *Parnasszus*, *Székelyföld*, *Tempevölgy*, *Ezredvég*, *Sinn und Form*.

Volume publicate: „Camuflaj”, „Polis”, 2004, poezii; „Cântec pentru naștere și moarte”, Editura Koinónia, 2008, poezii; „Fragmente apocrife”, Mentor, 2011, poezii; „Mi se face milă și de vrăjitoare”, carte publicată în seria de cărți a Fundației Artistice Napkút-Cédrus, 2013, poezii și povești însoțite de ilustrații proprii; „Societatea Bufniței de Ametist”, Napkút, 2018, proză scurtă; „Din poemele scoicii-iepure”, Kriterion, 2018, o poveste și poezii, însoțite de ilustrații proprii;

„Asemenea unor insule”, Napkút, 2019, poezii; „Capcana luminii”, Parnasszus Könyvek, 2021, poezii.

Traduceri: Max Blecher: „Inimi cicatrizate” (2018).

Recunoașteri: 1996 – Magyar Napló, concurs de eseuri, mențiune; 2004 – Filiala Cluj a Uniunii Scriitorilor din România, premiul de debut pentru volumul „Camuflaj”; 2006 – bursa de creație a Fundației Communitas; 2008 – bursa Móricz Zsigmond; Diplomă de merit la ediția a XVII-a a concursului poetic Salvatore Quasimodo (2009).

Inscripție pe zidul uzinei de praf

Din praf zămislîți, praf devenim.
Din vânt am venit, în vânt ne întoarcem.
Din praf zămislîți, în vânt ne întoarcem.
Din vânt am venit, praf devenim.
Nu ceață, nu aburi, nu fata morgana.
În praful torențial se udă, zboară ceva.

Vizită

Am invitat viața în vizită la mine,
a venit pe picioare de brebeneag, în vârful firelor de iarbă,
în loc de mâini avea ventuze ca broasca de pământ.
M-a îmbrățișat deasupra pârâului Seceta,
pe podul de lângă nuc.
Între coaste mi-au crescut frunzișuri.

Dósa Andrei fordította / traducere

SILVIA BODEA-SĂLĂJAN

S-a născut în localitatea Răstolțu Deșert, comuna Agrij, județul Sălaj. Este autoarea volumelor de versuri: *În căutarea Graalului* (Ed. Silvania, Zalău, 2002); *Talanți risipiți* (Ed. Silvania, Zalău, 2006); *Chivot jefuit* (Ed. Silvania, Zalău, 2008); *Suburbiile șarpelui* (Ed. Palimpsest, București, 2011); *Primejdia tăcerii* (Ed. Palimpsest, București, 2013);

Pelerin la poarta cerului (Ed. Caiete Silvane, Zalău, 2014); *Limba umbrei* (Ed. Palimpsest, București, 2016); *Serbările luminii* (Ed. Caiete Silvane, Zalău, 2018); alte volume publicate: *Povești din lumea lui Tudor* (Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca, 2009); *Satul Răstolțu-Deșert – metafora unei iubiri. Monografie* (Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca, 2009); *Tudor și Tania în lumea poveștilor* (Ed. Caiete Silvane, Zalău, 2016); *Sechestrați de Corona*, proză scurtă (Ed. Limes, 2020); *Singurătatea celor învinși*, roman (Ed. Caiete Silvane, Zalău, 2021), *Libertatea din colivie* (Ed. Caiete Silvane, Zalău, 2021). Este membru al Uniunii Scriitorilor din România, al Asociației Scriitorilor din Județul Sălaj, al Uniunii Scriitorilor de Limba Română – Chișinău, al Asociației „Cartea – izvor de cultură” și colaborator al revistei asociației; colaborator al revistei „Almăjul” (Bozovici, Caraș-Severin); colaborator al revistei „Logos și Agape” (Chișinău); cetățean de onoare al comunei Agrij.

Cenușa cuvântului

rog pădurea să mă învețe
desfrunzirea de gânduri în neliniștea
vântului
rog ploaia să mă învețe
rostirea lacrimii din dor de tăceri

în sarea pământului
rog pasărea să-mi deschidă ferestre
spre zborul ce visează odihna
cuvântului
rog apele să mă ascundă
în scoicile mării eşuate-n zbaterea
valului
și focul îl rog să mă ardă-n cenușa
opalului
rog floarea să mă învețe
bucuria trăirii de-o clipă în armonia
grădinii
și soarele-l rog să mă învețe
binecuvântarea luminii
și dacă voi învăța trăirile pe scala
iubirilor toate
voi avea drum deschis ca să merg
mai departe

Recurs la neuitare

Și n-a mai amurgit nicio speranță
Și nicio stea nu s-a aprins din soare
Când dragostea care scrutează viața
Nu-i decât stol de păsări călătoare
La geamul dinspre lume storu-i tras
Și nu se mai deschide nicio cale
Pe care dorul nedormit să poată
S-ajungă la hotarul lumii tale
Ca fulgerul care ocheste prada
A trecut timpul risipind și poate
Mi-a dat din elixirul amăgirii
Așezându-mi târziul peste toate
Regrete inutile bat în poartă
Să-și ceară dreptul ce li se cuvine
Dar ce folos

Că-n partea neuitată

Mereu mi-e locul gol fără de tine

Silvia Bodea Sălăjan a Szilágy megyei Agrij községben, Răstolțu Deșertben született. Kötetei: *În căutarea Grualului* (Ed. Silvania, Zilah, 2002); *Talanți risipiți* (Ed. Silvania, Zilah, 2006); *Chivot jefiut* (Ed. Silvania, Zilah, 2008); *Suburbiiile șarpelui* (Ed. Palimpsest, Bukarest, 2011); *Primejdia tăcerii* (Ed. Palimpsest, Bukarest, 2013); *Pelerin la poarta cerului* (Ed. Caiete Silvane, Zilah, 2014); *Limita umbrei* (Ed. Palimpsest, Bukarest, 2016); *Serbările luminii* (Ed. Caiete Silvane, Zilah, 2018); *Povești din lumea lui Tudor* (Casa Cărții de Știință, Kolozsvár, 2009); *Satul Răstolțu-Deșert – metafora unei iubiri. Monografie* (Casa Cărții de Știință, Kolozsvár, 2009); *Tudor și Tania în lumea poveștilor* (Ed. Caiete Silvane, Zilah, 2016); *Sechestrați de Corona, proză scurtă* (Ed. Limes, 2020); *Singurătatea celor învinși, roman* (Ed. Caiete Silvane, Zilah, 2021), *Libertatea din colivie* (Ed. Caiete Silvane, Zilah, 2021). Tagja a Romániai Írószövetségnek, a kisinyovi Román Nyelvű Írók Szövetségének, a Könyv – Kultúra Forrása Egyesületnek és munkatársa az egyesület folyóiratának: *Almájul* (Bozovici, Caraș-Severin); munkatárs a *Logos și Agape* (Chișinău); Felsőegregy község díszpolgára.

A szó hamuja

kérem az erdőt hogy tanítson meg
a szél szorongásában lombtalanítani
gondolataimat
kérem az esőt hogy tanítson meg
könnyekkel kifejezni
a föld sójának csend utáni sóvárgását
megkérem a madarat hogy ablakot
nyisson nekem a repülés felé
mely a szó lazításáról
álmodik

kérem a vizeket hogy rejtse el
a hullámok küzdelmeiben elbukott tengeri kagylókban
és megkérem a tüzet hogy opál hamuvá
égessen el
kérem a virágot hogy tanítson meg
a kert harmóniájában élés örömére egy pillanatra
és arra kérem a napot hogy tanítson meg
a fény áldására
és ha megtanulom a szeretet teljes
skáláját
megnyílik a biztonságos út
a tovább haladáshoz

A feledés igénybevétele

És nem rügyezett már semmi remény
És egyetlen csillag sem gyúlt ki a naptól
Amikor az életet fürkésző szerelem
Csak egy vonuló madárraj
A világra nyíló ablakon leengedve a redőny
És nem nyílik egyetlen út sem
Amelyen az álmatlan vágyakozás
Elérje a világod szélét
Mint az áldozatba csapó villám
Villant el az elvesztegetett idő és talán
A megtévesztés elixírjét adta nekem
Késésbe kergetve mindent
Felesleges sajnálkozások kopogtatnak az ajtón
Hogy igényt tartsanak a jogra amit kiérdemeltek
De mi haszna
Hogyha a felejtethetlen oldalon
A helyem mindig üres nélkülöd

traducere de/fordította Balázs F. Attila

IOAN-VASILE BULGĂREAN

S-a născut în 14 ianuarie 1961, în localitatea Zalnoc, județul Sălaj. A debutat în revista „Pentru Patrie” în anul 1982. Este deținător al ordenelor: „Virtutea Militară” și „Ordinul Militar” conferite de Președintele României și al brevetelor: „În serviciul patriei” și „În serviciul armatei” conferite de Cancelarul Ordinilor României. În anul 2007 i-a fost conferită distincția Consiliului Național al Polițiștilor în semn de apreciere pentru întreaga activitate. Din anul 2017 este membru al Asociației Scriitorilor din Județul Sălaj.

A mai publicat următoarele volume de poezie: *Dor de voi* (Editura Sylvania, Zalău, 2008); *Saloanele iubirii* (Editura Sylvania, Zalău, 2010); *Visul din vis* (Șimleu Silvaniei, 2011); *Sub semnul fecioarei* (Editura Sylvania, Zalău, 2013); *Dragoste și spini* (Editura Sylvania, Zalău, 2014); *Șoapte de toamnă* (Editura Sylvania, Zalău, 2016); *Mi-e dor de mine* (Editura Caiete Silvane, Zalău, 2019), *Veșnicia de o zi* (Editura Caiete Silvane, Zalău, 2021).

Requiem

E ziua morților și din cer ninge
cu frunze multicolore
ca într-un ritual al șoaptelor
ce vă acoperă liniștea de veci.
În căderea lor
cu fluturii morți a doua zi
de la naștere,
formează un fel de dans bezmetic
care sfârșește
pe acoperământul

cu pietre funerare.
Lumânările ard
din fiecare ochi plâns de mamă,
de tată, de frate, de copil
se furișează parcă rușinate
printre frunzele mișcate
din când în când
de adierea vântului
ce parcă nici el nu se mai aude.
E liniștea aceea... spartă vremelnic,
din depărtare, de toaca bătând
pe ritmuri cardiace
și de clopotul care jeluiește
prin plânsul său.
Mai înspre valea adormirii voastre
o brândușă violetă își desface petalele
spunându-ne, parcă, de ziua de mâine
care va să vină.

Nu mai plânge

Nu mai plânge
când totul s-a plâns deja
și lacrima nu este lacrima ta,
care era mereu mai rotundă
și ca o oglindă
în care mă puteam vedea.
Nu mai plânge
cu aceste lacrimi translucide
și fără forme,
tremurând a falsitate
și devenite peste timp acide.
Nu mai plânge
când totul este plâns deja
și efortul tău nu mai contează

și așază-te pe genunchii flexați
pe care să stai și să cugeți
la gândurile tale atât de adânci
încât, niciodată
nu le vei mai putea mângâia.
Lasă-te cuprinsă de privirea mea
când totul doar a fost...

Ioan-Vasile Bulgărean 1961. január 14-én született a Szilágy megyei Zálnokon. 1982-ben debütált a Pentru Patrie [A Hazáért] folyóiratban. A Románia elnöke által odaítélt Virtutea Militară és Ordinul Militar érdemrendek birtokosa, tevékenységéért 2007-ben a Rendőrök Országos Tanácsának [Consiliul Național al Polițiștilor] kitüntetését is megkapta. 2017 óta tagja a Szilágy Megyei Írók Egyesületének.

Verseskötetei: *Dor de voi* [Vágy utánatok] (Sylvania Kiadó, Zilah, 2008); *Saloanele iubirii* [Szerelmek szalonjai] (Sylvania Kiadó, Zilah, 2010); *Visul din vis* [Az álombéli álmom] (Szilágy-somlyó, 2011); *Sub semnul fecioarei* [A Szűz jegyében] (Sylvania Kiadó, Zilah, 2013); *Dragoste și spini* [Szerelem és tövissek] (Sylvania Kiadó, Zilah, 2014); *Șoapte de toamnă* [Őszi szuttogások] (Sylvania Kiadó, Zilah, 2016); *Mi-e dor de mine* [Magam hiánya] (Caiete Silvane Kiadó, Zilah, 2019), *Veșnicia de o zi* [Egynapos öröklét] (Caiete Silvane Kiadó, Zilah, 2021).

Rekviem

Halottak napja van, az ég
színes faleveleket havazik,
mint holmi rituáléban,
ahol a csöndet örökre eltakarja a szuttogás.
Hullásukban
fejvesztett táncot járnak
a két napig élő pillangókkal,

hogy mindannyian
a sírhantok
betonlapján
végezzék.

Gyertyák égnek az anyák,
apák, fivérek, gyermekek
kisírt szemében,
szellő sincsen, csak fuvalom,
alig libbenti meg
néha-néha a faleveleket,
melyek közt a gyertyalángok
mintha szégyenkezve osonnának.
Az a csönd, az a bizonyos csönd ez... amelyet
csupán a szívdobbanás ütemét utánzó,
messziről idehangzó tóka hangja tör meg ideiglenesen,
és a harangszó,
mely síró hangon kesereg.
Kissé odébb, álomba merülésetek völgye felé,
egy lila kikerics szétnyitja szirmait,
mintha a holnapról beszélne,
amely majd jönni fog.

Ne sírj többé

Ne sírj többé,
ha mindent elsírtak már,
és a könny se a te régi könnyed,
amely hajdan gömbként ragyogott,
s amelyben mint tükörben
láthattam magam.
Ne sírj többé
ezekkel az áttetsző,
formátlan, képmutatóan remegő,
egy idő óta már-már
savas könnyekkel.

Ne sírj többé,
ha minden csak sírás
és nem számít többé az erőlködésed,
ereszkedj behajlított térdeidre,
jussanak eszedbe mély gondolataid,
amelyeket többé
el nem érhetsz soha.
Engedd, hogy átöleljen a tekintetem,
ha minden már csak volt...

traducere de/fordította Lovétei Lázár László

DEMÉNY PÉTER

1972. július 24-én születtem Kolozsváron. 1990 – érettségi, Brassai Sámuel Ipari Líceum. 1990-1995 – magyar-román szak, BBTE, Kolozsvár.

Kiadónál (Kriterion, Polis), napi-és hetilapnál (Kronika, Erdélyi Riport) dolgoztam, jelenleg a Látó esszérovatának szerkesztője vagyok és a kolozsvári Babeş-Bolyai Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán óraadó tanár.

Kötetek: *Ikarosz imája* – versek. Mentor, Marosvásárhely, 1994; *Bolyongás* – versek. Uo., 1997; *A menyét lábnyoma* – tanulmányok, esszék, kritikák. Komp-Press, Kolozsvár, 2003; *Beszélgetés a tükkörrel* – versek. Online kötet. 2004. <http://www.mek.oszk.hu/01400/01442/index.phtml>; *Megbívó minden keddre* – irodalmi publicisztika. Polis, Kolozsvár, 2005; *Visszaforgatás* – regény. Koinónia, Kolozsvár, 2006; *A fél flakon* – versek, uo., 2007; *Ágóbágó naplója* – gyerekversek, uo., 2009; *Hóbucka Hugó a mókusoknál.* – meseregény, uo., 2011; *Garantált pihenés*; Riport, Nagyvárad, 2012 (*Napos oldal könyvek*); *A lélek trolija.* Esszék. Korunk–Komp-Press, Kolozsvár, 2013 (*Ariadné könyvek*); *Kolindárium.* Exit, Kolozsvár, 2015; *Lélekkabát*; Lector, Marosvásárhely, 2015; *Portrészázlatok a magyar irodalomból*; Tisztatáj Alapítvány, Szeged, 2016 (*Tisztatáj könyvek*); *Sünödi és a trallala*, Holnap Kulturális Egyesület, Nagyvárad, 2016; *Apamozsár*; Lector, Marosvásárhely, 2016; *Városi állatok*; Gutenberg, Csíkszereda, 2017; *A kéméletlen látás. Bánffy Miklós irodalmi portréi*; Lector, Marosvásárhely, 2018; *Tamara és a vidámság mellénye.* Meseregény. Kreatív, Maros-vásárhely, 2018; *Tamara és a tavirózsák zenéje.* Meseregény. Uo., 2019; *Korona-változatok.* Irodalmi paródiák. Ábel Kiadó, Kolozsvár, 2020.

Román kötetek: *Ghidul ipocriţilor* (Képmutatók kézikönyve). Polirom, Iaşi, 2013; *Pălăvrăgeala vagabonzilor* (Csavargócsevely).

Charmides, Beszterce, 2017. Doru Poppal; *Valurile libelulei* (A szitakötő hullámzása). Uo., 2018.

Fordítások magyarra: Gianina Cărbunariu: *Stop the Tempo!*, Petre Barbu: *Mi Atyánk, ki vagy a bevásárlóközpontban...* = *Stop the Tempo. Fiatal román drámaírók*. Koinónia, Kolozsvár, 2008; Ștefan Bănuțescu: *A milliomos könyve*. Bookart, Csíkszereda, 2011; Traian Ștef: *Cigányúás*. Europrint, Nagyvárad, 2011; Daniel Bănuțescu: *Csokolom a segged, Szeretett Vezérünk!* Scolar, Budapest, 2014; Filip Florian: *Mint minden bagoly*. Bookart, Csíkszereda 2016; Daniel Bănuțescu: *A Sátán a szívedre vadászik*. Scolar, Budapest, 2017; Pavel Șușară: *Sisi*. Lector, Marosvásárhely, 2018.

Fordítás románra: Kárpáti Péter: *Ultonia*. = *Határutak*. TESZT kiadvány, Temesvár, 2015; Eperjesi Noémivel.

Díjak: 1995 – Romániai Írók Szövetségének debüt-díja; 1995 – Soros Alapítvány alkotói ösztöndíja; 1997 – Soros Alapítvány fordítói ösztöndíja; 1999 – Hajnóczy Péter ösztöndíj; 2001 – Méray-díj; 2004 – Communitas alkotói ösztöndíj; 2006 – Móricz Zsigmond ösztöndíj; 2012 – Déry Tibor-díj; 2019 – a Romániai Írók Szövetsége marosvásárhelyi fiók-jának fordítói díja.

Tenger

Hol ér véget a tenger?

Az egyik végén én vagyok a parton,
egyedül hallgatom tenger mormolását,
körülottem izzadt nyüzsgés,
a boldogság folyamatos bizonygatása.

Hullámok jönnek,
híreket hoznak az ötödik égtájról,
ahol még soha nem jártam.

Repülni nem tudok,
életemet újrakezdeni hiába próbálkozom,
mindenképpen kimaradnak belőle szakaszok,
benne parázslík a kráter.

Előttem a tenger,
mögöttem a szállodák a maguk kis all inclusive-jaival,
a fánk körülhordozásából élő magyarok és románok,
önáltatás porcukra száll, mogyorókrémet kenek szét magamon.

Ostorum nem volt Rodostó,
és nem Zágonba vágyom,
csak egy helyre, ahol otthon lehetnék,
és nem az ékezetekben lenék az otthonom.
Ugyan hová vezetett, ha másokkal nyaraltam,
hittem a kagylókban, homokban, gyöngyben,
a napolajokban, melyektől soha nem égek le?
Bronzos sem lettem sohasem.

Hol végződik a tenger?

Ne próbálj elhíttetni semmit,
ne mutass hajókra, kardszárnyú delfinekre:
még egy kicsi, s a szépségben sem hiszek.

A szörfözőket látom én is,
palackba rejtett üzenetek között lebegnek,
minden szárnyaló deszka egy-egy elpusztult remény.

A nyakuk vajon miért oly ösztövé,
miközben mellük meg herkulési,
hogyan szinte-szinte, pedig á, dehogy.

A túlsó partot hozd ide nekem!
Vagy inkább ne, csak mutasd meg, hogy hol van,
melyik irányban, mégis ugyan merre:
rosszul tájékozodom, de mindent megteszek, hogy megtaláljam.
Erről a partról már mindent tudok.

Papírhajóm, bukdácsolj hát tovább
 hullámokon és szigeteken át,
 az életemtől és az életemből,
 míg odatul a másik semmi megtör,
 és megvethetem benne lábamat:
 végre szemembe néz és rám mutat.

Demény Péter s-a născut la 24 iulie 1972 la Cluj. Studii la secția maghiară-română a Facultății de Litere a Universității „Babeș-Bolyai”. Licență în 1995, masterat în 1997. Și-a dat doctoratul în 2014 cu o lucrare despre poezia lui Zsófia Balla. În prezent lucrează la revista literară *Látó* din Tg. Mureș, fiind redactorul rubricii de eseuri.

Volume în maghiară: *Ikarosz imája – Rugăciunea lui Icar*. Mentor, Tg. Mureș, 1994; *Bohyongás – Rătăcire*. Idem, 1997; *A menyét lábnyoma – Pe urmele nevăstuicii*. Studii, eseuri, recenzii. Komp-Press, Cluj, 2003; *Meghívó minden keddre – Invitație pe marți*. Publicistică literară. Polis, Cluj, 2005; *Visszafogatás – Re-luare*. Roman. Koinónia, Cluj, 2006; *A fél flakon – Flaconul plin pe jumătate*. Versuri, Idem, 2007; *Ágóbágó naplója – Jurnalul fetei mele*. Versuri pentru copii, Idem, 2009; *Hóbučka Hugó a mókusoknál – Omul de zăpadă la veverițe*. Roman pentru copii, Idem, 2011; *Garantált pihenés – Liniste garantată*. Glose, Riport, Oradea, 2012; *A lélek trolija – Troleibuzul sufletului*. Eseuri, Komp-Press, Cluj, 2013; *Kolindarium – Colindar*. Versuri, Exit, Cluj, 2015; *Lélekkabát – Paltonul sufletului*. Versuri, Lector, Tg. Mureș, 2015; *Apamozsár – Pisălogul taților*. Proclamație, Idem, 2016; *Portrévázlatok – Schițe despre scriitori maghiari*, Tiszatáj, Szeged, 2016; *Sünödi és a trallalla – Ariciul vrăjuit*. Povești, Editura Riport, Oradea, 2016; *Városi állatok – Animale de la oraș*. Versuri pentru copii, Gutenberg, Miercurea Ciuc, 2017; *Vadkanragyogás – Splendidul mistreț*. Roman, Lector, Tg. Mureș, 2017 – în pregătire în traducerea lui Kocsis Francisko la Editura Curtea Veche; *A kíméletlen látás – Ochiul necruțător*. Eseu despre Miklós Bánffy. Idem, 2018; *Tamara és a vidámság mellénye – Tamara și*

vesta cea fericită. Roman pentru copii, Kreativ, Mvhely 2018; *Tamara és a tavirózások zenéje – Tamara și muzica nuferilor*. Roman pentru copii, Idem, Tg. Mureș, 2019; *Korona-változatok – Variații pandemice*. Parodii literare. Editura Ábel, Cluj, 2020.

Volume în limba română: *Ghidul ipocițiilor*. Minieseuri. Polrom, Iași, 2014; *Pălăvrăgeala vagabonșilor*. Dialog cu Doru Pop. Charmides, Bistrița, 2017; *Valurile libelulei*. Versuri. Idem, 2018.

Traduceri: Ștefan Bănuțescu: *A milliomos könyve – Cartea de la Metopolis – Bookart, Miercurea Ciuc, 2011*; Traian Ștef: *Cigányiász – Țiganiada – Europrint, Oradea, 2012*; Daniel Bănuțescu: *Csókolom a segged, Szeretett Vezériünk! – Te pup în fund, Conducător iubit! – Scolar, Budapesta, 2014*; Filip Florian: *Mint minden bagoly – Toate bufnițele – Bookart, Miercurea Ciuc, 2016*; Daniel Bănuțescu: *A sátán a szívedre vadászik – Diavolul vînează inima ta – Scolar, Budapesta, 2017*; Pavel Șușară: *Sisi – Lector, Tg. Mureș, 2018*; Andrei Gazsi: *Havonta egy levelezőlap – Cîte o carte poștală pe lună – Asociația Culturală „Holnap”, Oradea, 2019*. Atelier de traducere: 22-26 iunie 2015 – Mogoșoaia – ICR.

Scrie un blog pe adevarul.ro și este administratorul blogului abcentenar.wordpress.com.

Premii: 1995 – Premiul de debut al UR; 1995 – Bursa Fundației Soros; 1999 – Bursa „Hajnóczy Péter”; 1999, 2005 – Premiul revistei *Látó*; 2001 – Premiul „Méray Tibor”; 2004 – Bursa Communitas; 2012 – Premiul „Déry Tibor”; 2019 – Premiul special pentru traducere al UR.

Mare

Unde se sfârșește marea?

La un capăt de țarm mă afl eu,
ascult singur murmurul mării,
în preajma mea, agitație febrilă,
dovezi necurmăte de fericire.

Vin valuri la țärm,
aduc vești dintr-al cincilea cer,
pe unde n-am fost niciodată.

Nu știu să zbor,
în van încerc să-mi iau viața de la capăt,
oricum rămân pe dinafară etape,
cu craterul încins în ele.
Marea în fața mea,
în spate hotelurile cu micile lor all inclusive,
maghiarii și românii care trăiesc din vânzarea gogoșilor,
plutește zahărul pudră al autoamăgirii, mă ung cu cremă de
alune.

Biciul meu n-a fost Tekirdagul,
nu doresc s-ajung nici în Zagon,
doar într-un loc unde m-aș putea simți acasă
și unde căminul să nu-mi fie șpionat în diacritice.
Unde am ajuns dacă mi-am făcut concediul estival cu alții,
am crezut în cochilii, nisip, mărgăritare,
uleiul de plajă care te protejează de arsuri?
Bronzat n-am fost niciodată.

Unde se sfârșește marea?

Nu încerca să mă convingi de nimic,
nu-mi arăta vapoare, delfini marsuini:
încă puțin și-mi pierd credința în frumusețe.

Pe surferi îi văd și eu,
plutesc printre mesaje închise în sticle,
fiece plăcă în zbor e o speranță pierdută.

Oare de ce au grumazul atât de uscățiv
când pieptul li-e aproape herculean,
încât mai-mai să crezi, dar o! da de unde.

Adu-mi aici țărml celălalt!

Sau mai bine nu, arată-mi numai unde e,
în ce direcție, spre unde se află:
mă orientezi anevoie, dar fac totul ca să-l gădesc.
Despre țărml acesta știu deja totul.

Bărcuța mea de hârtie, plutește deci pe valuri
și peste insule, mai departe
de viața și din viața mea,
până te zdrobește dincolo nimicul celălalt
și-mi voi putea pune piciorul pe-acel mal:
mă va privi, în sfârșit, în ochi și mă va arăta.

Kocsis Francisko fordítása / traducere

DEVECSERI ZOLTÁN

A Győr-Moson-Sopron megyei Rábaközben, Csornán született 1948. október 15-én. Sopronban a Széchenyi István Gimnáziumban érettségizett, Sárszentóályon vasutas volt, Budapesten az Egyetemi Nyomdában segédmunkás, Kalocsán katona. 1970-től a szombathelyi főiskolán tanult népművelő-könyvtáros-magyar szakon.

Első verseit Fábíán Zoltán és Tamás Menyhért közölte, ifjúsági lapokban és az akkori Népszavában.

A Konczek József szerkesztette SOR című antológiában szerepelt (1971).

Közel száz irodalmi programot szervezett – 1973 és 2006 között – Csurgón, Bonyhádon, Szekszárdon, Szanyban és Kapuváron. Két önálló kötete jelent meg – Szekszárdon, ill. Zilahon, antológiák sorában szerepelt, s az irodalmi folyóiratok közül az Életünk, a Jelenkor, Tiszatáj, Hitel, Somogy, Dunatáj, DunapArt, Agria és a Kincskereső voltak publikációs helyei. Évek óta a győri Műhely, a zilahi Hephepupa és a Versmondó közli újabb verseit.

Tagja a Magyar Írószövetségnek. A 2006-os kiskőrösi versírópályázat egyik fődíjának nyertese.

A tilaji temetőben

*Szerethetett engem az Isten
mert teremtményének
engem is elfogadott;
Sárból-agyagból apám s anyám álmaiból”!
(Nagy Gáspár „utazólevele”)*

Halál, temető, sír - szavak
kézzel írt cédulák alatt
kutatok **tartományokat**,
ilyen - *a derű senkiföldje*,
a félelmen túli tartomány:
a versen túli hol lehet

- az *átlelkésített* képzelet
végül a halottak tartományába ér!
Van tovább vagy vissza?!
Szorítja szívünket téli omlás;
halálunk hallatán mégse félünk ./.
- főntről ránkésüt a csillagoltár.

ittjártunk nem reménytelen,
a csend továbbélni sürget,
egyetlen egy életünket
ne korlátozza végtelen:
*Elorozok pár évet még a földtől,
aztán gyökér fonódhat nyelvemen.*

Azt írtad egyszer, utad két véginél
tömegsírokig értél, s ím itt a lélek súlyai
- cipeli őket már a suhanc-költő.
Érzi, minden megtörtént értünk,
minden az utunkban állhat,
eljöhet értünk – ha már
cipőt, ruhát, verset, hazát
kinőttünk a halál előtt - -
*...vagy halálunk is kinőtt
hogy életünk nyúlik örökre
úgy gyönyörű a test sugárzó
ha zöldell a fű fölötte?!*

Látjuk majd egy madár ritka röptét,
veled megértettük az éj ízét,
s a koponyák (egykoron paloták
vagy kelyhek) váraoknak
szárnya ívén a harsonákig!

A költők fölé földet képzelünk
és verset képzelünk föléjük.
Verseid téged föltámasztanak;
emlékezz: szüleid közé ültél
Kisasszony napján boldogan!
Mégse feledheted utolsó
szolgálati repülésed
édes történetét,
mint mikor mézbefúlnak a méhek;
hiszen te (is) tudtad mi a vége...
Halálom csak rámtartozik,
gondoltad HARMINC FELÉ érve:
„fejet ajándékba nem adunk”!

Aztán az áthúzott versek sok-sok ./.
hajnala után asztalodon maradt
utazó leveled odaátra!

Harmadnapok

Nagyszombat múltán, írva van:
mégis-remény száll föl velünk,
harmadnapok jönnek,
újra komponált dallamok
üzenik: a sír-nehéz kő
nem akadály, elgördíti
egy Bartók- hangsor vihara
vagy az Aranyimatyánk
hosszútürelmű áhitata,
üres templom kórusdala,
hangszerünk meggyfatorzsból hárfá:
„...Alleluja, alleluja” –
Madárrá lettünk
röppenők,
fellegajtóig érkezők,

szárnycsapásunk számolatlan,
 a valahai-mély
 fehér-izzású égi esély
 visszatér
 (szárnyaikon emlékezet) –
 Hazabotorkálnak a siratóasszonyok
 fényt keresnek, élő napot,
 s fogyó jövődönk bozótosából
 égi szózáttal, földi beszéddel
 ideérnek a Harmadnapok!

Devecseri Zoltán. S-a născut la 15 octombrie 1948, în localitatea Csorna (Rábaköz, jud. Győr-Moson-Sopron). Studii liceale la Școala „Széchenyi István” din Sopron; muncitor feroviar în Sárszentmihály, muncitor la Tiparul Facultății în Budapesta, soldat la Kalocsa. A absolvit Facultatea din Szombathely (1970), specializarea biblioteconomie – limba maghiară.

A debutat în ziare și în „Népszava”, cu ajutorul lui Fábrián Zoltán și Tamás Menyhért, fiind prezent în antologia SOR (1971).

Realizator de programe literare între 1973 și 2006: Csurgó, Bonyhád, Szekszárd, Szany, Kapuvár. Are două volume de poezii (apărute la Szekszárd și la Zaláu), este prezent în numeroase antologii și reviste literare: „Életünk”, „Jelenkor”, „Tiszatáj”, „Hitel”, „Somogy”, „Dunatáj”, „DunapArt”, „Agria”, „Kincskereső”, „Műhely”, „Hepehupa” și „Versmondó”.

Membru USM. Laureat al unui premiu al Concursului de poezie „Crișul” (2006).

În cimitirul din Tilaj

„Trebuie să mă fi iubit Dumnezeu

căci m-a acceptat și pe mine

între creaturile sale;

Din noroi și lut, din visele tatei și ale mamei!”

(„scrisoarea itinerantă” a lui Gáspár Nagy)

Moarte, cimitir, mormânt – cuvinte
 caut ținuturi
 sub bilete scrise de mână,
 cum ar fi – *țara seninătății nimănui,*
 ținutul *de dincolo de frică.*
 oare cel de dincolo de poem unde o fi
 – imaginația însuflețită
 ajunge în cele din urmă în ținutul morților!
 Există mai departe sau înapoi?
 Năruirile iernii ne strâng inima;
 totuși, la aflarea morții noastre nu ne temem ./.
 – de sus ne luminează altarul stelelor.
 trecerea noastră în lume nu-i lipsită de speranță,
 tăcerea ne îndeamnă să trăim mai departe,
 singura noastră viață
 să nu fie limitată de infinit:
Voi prăda pământul câțiva ani încă,
apoi pe limbă mi se vor putea împleni rădăcini.

Ai scris cândva că la cele două capete ale drumului tău
 ai ajuns la gropi comune și iată aici greutatea sufletului
 – le cară deja poetul flăcăiandru.
 Simte că toate s-au întâmplat pentru noi,
 totul ne poate sta în cale,
 poate veni după noi – de vreme ce
 pantofii, hainele, poeziile, patria
 ne-au rămas mici înainte de moarte –
 ...sau ne-a rămas mică și moartea,
 viața noastră la nesfârșit se întinde
 trupul e minunat, radios,
 dacă iarba deasupra îl cuprinde.

Vom vedea zborul rar al unei păsări,
 cu tine am înțeles gustul nopții,
 iar craniile (pe vremuri palate
 sau potire) așteaptă glasul trompetelor
 pe arcul descris de aripi!

Deasupra poeziilor ne închipuim pământ
și poezii ne închipuim deasupra lor.
Poeziile tale te învie;
adu-ți aminte: te-ai așezat fericit
între părinții tăi de Sfânta Maria mică!
Cu toate acestea, nu poți uita
povestea dulce
a ultimului zbor de serviciu,
ca atunci când albinele se-neacă în miere;
doar știai (și) tu cum se termină...
Moartea îmi aparține doar mie,
te-ai gândit ajuns ÎN JUR DE TREIZECI:
„capul nu-l oferim în dar”!

Apoi, după versurile tăiate din zorii ./.
multor-multor zile, pe masa ta a rămas
scrisoarea itinerantă pentru lumea de apoi!

A treia zi

După Sâmbăta Mare, stă scris:
totuși-speranța se înalță cu noi,
vine a treia zi,
melodii recompacte
ne dau de știre: piatra grea-ca-mormântul
nu e obstacol, o prăvălește
furtuna unei game de Bartók
sau evlavia îndelung răbdătoare
a Tatălui Nostru de Aur,
cântecul de cor al bisericii goale,
instrumentul nostru, harpă de vișin:
„Aleluia, aleluia” –
Am devenit păsări
zburătoare,
sosind la porțile văzduhului,

bătăile aripilor noastre, nenumărate,
adâncul de odinioară
al șansei cerești alb-incandescente
se întoarce
(pe aripile noastre amintirea) –
bocitoarele orbecăiesc înspre casă,
caută lumina, soarele viu,
și din hățșul viitorului nostru împuținându-se,
cu vorbă pământească și cuvântare cerească,
sosește a Treia zi.

Dósa Andrei fordítása / traducere

EGYED EMESE

Kolozsvár, 1957, július 5. Kolozsvári nyelvészeti tanulmányai után (francia – magyar szak) a kolozsvári Brassai Líceum tanára (1980-1988), majd az Utunk/Helikon korrektora, később szerkesztője. 1990 (okt.1) kezdettel a Babeş-Bolyai Tudományegyetem nyelvészeti szakának tanára (Magyar nyelv és irodalom).

Az Erdélyi Múzeum (Muzeul Ardelean), Nyelv – és Irodalomtudományi Közlemények (Studii de lingvistică și istorie literară – főszerkesztő), valamint a Muzeul Ardelean Kiadó szerkesztője 1997 óta.

Magyar nyelven több kötete jelent meg, ezek közül a legutóbbiak: vers – Paian, Lector Kiadó, Marosvásárhely, 2017; gyermekirodalom – Vasárnap, versek játék közben, Gutenberg Kiadó, Csíkszereda, 2019 és két prózakötet (az utolsó: Briszéis, Erdélyi Híradó Kiadó – Előretolt Szépirodalmi Páholy, Kolozsvár, 2011).

Irodalomtörténet, komparatiztika, editio princeps szépirodalom és dramaturgia, valamint az európai színháztörténet terén sorozatosan közli tanulmányait magyar és francia nyelven (XVI-XX sz.), a THÉ-Trupp, a Teatru Literar Universitar (diákszínház – irányító), a Kolozsvári Magyar Opera és a Puck Bábszínház, a váradi Lilliput Társulat és a debreceni Vojtina Bábszínházak aktív közreműködője.

A Román Írószövetség, az Erdélyi Magyar írók Szövetsége, a XVIII-ik sz.-i színház, opera és balett-történetet kutató nemzetközi egyesület tagja.

Kitüntetések, díjak: Doctor honoris causa – Marosvásárhelyi Művészeti Egyetem (2012), a Román Írószövetség díja (kisebbségi irodalom, a Briszéis kötetetért, 2012), a Magyar Tudományos Akadémia Arany János-díja (2017).

Két álom között

Az el nem múlás
hiú gondolat!
Hempergés hiú szavak bársonyán.
Szállongás, soha zuhanás.

Az el-

múlás: kongatja
a harangokat.

(Te verted félre a harangokat?
Vetted végét egy közös
világnak?)

Te vagy, akit
vigasztal véltelek?

Virágmag voltam: hallgatás vagyok.

Kísérletek

A visszavett (Tán visszavehető?)
A megtagadott (Volt egyáltalán?)
Az elenyészett (vagyak valósága?!)
Kutya-
szorító (Ez is – mit jelent?)

Ha pedig megszűnt (Nem is létezett?)
Az érzelmek (képzelet-
beliek?)

A képzelet (százszor is feltámasztja?)

Belülről pusztít.

Sírok.
Nevetek.

Egyed Emese. S-a născut la 5 iulie 1957, în Cluj-Napoca. După studii superioare de filologie în orașul natal (secția limba și literatura franceză – limba și literatura maghiară) a lucrat ca profesor la Liceul Brassai din Cluj-Napoca (1980-1988), a fost corector, apoi redactor la revista „Utunk/Helikon” (1988-1990). Începând cu 1 octombrie 1990 predă diferite discipline de specialitate la Departamentul de Literatură Maghiară – Facultatea de Litere, Universitatea „Babeș-Bolyai”.

Din 1997 lucrează ca redactor la revistele: Erdélyi Múzeum (Muzeul Ardelean), Nyelv-és Irodalomtudományi Közlemények (Studii de lingvistică și istorie literară – redactor-șef) și la Editura Muzeului Ardelean.

A publicat mai multe volume în limba maghiară, menționându-le doar pe cele mai recente: poezie – *Paian*, Ed. Lector, Tg. Mureș, 2017; literatură pentru copii – *Vasárnap, versek játék közben*, Ed. Gutenberg, Miercurea Ciuc, 2019 și două volume de proză (ultima: *Briszéisz*, Erdélyi Híradó Kiadó – Előretolt Szépirodalmi Páholy Cluj-Napoca, 2011).

Publică regulat studii în limba maghiară și franceză, în domeniul istoriei literaturii (sec. XVI-XX), respectiv istoriei teatrului european, studii de comparativă, texte literare și dramatice în editio princeps, desfășoară activități de dramaturgie la THÉ-Trupp, Teatru Literar Universitar (îndrumare); la Opera Maghiară din Cluj-Napoca; la Teatrul de păpuși Puck Cluj; la Teatrul de păpuși Lilliput Oradea și la Teatrul de păpuși Vojtina din Debrețin.

Este membru în Uniunea Scriitorilor din România, Liga scriitorilor maghiari din Transilvania, Uniunea Scriitorilor Maghiari, Societatea internațională pentru cercetarea teatrului, operei și baletului, Societatea internațională pentru studierea secolului al XVIII-lea.

Câteva distincții și premii: Doctor honoris causa – Universitatea de Arte Tg. Mureș (2012), Premiul Uniunii Scriitorilor din România pentru literatura minorităților (pentru cartea *Briszéisz*, în 2012), premiul Arany János – Academia Maghiară de Științe (2017).

Între două vise

A nu fi trecător,
gând vanitos!
Tăvălire pe catifeaua cuvintelor pustii.
Plutire, prăbușire niciodată.

 Trece-

rea: bate
clopotele.

(Tu ai tras clopotele-n dungă?
Ai pus capăt unui univers
comun?)

Tu ești cel pe care
l-am crezut alinare?)

Am fost sămânță de floare: acum tăcere.

Experimente

Retras (Poate retractabil?)
Tăgăduit (A existat de fapt?)
Pierit (Realitatea dorințelor?!)
Câinesc-
impas (Asta ce mai înseamnă?)

Iar dacă a încetat (Nici n-a existat?)
Simțirile (imagina-
rele?)

Fantezia (de sute de ori le-nvie?)

Pustiește din interior.

Plâng.
Râd.

FEKETE VINCE

Született 1965. ápr. 7-én, Kézdivásárhelyen.

Tanulmányai: 1-es számú Ipari Líceum, Kézdivásárhely, 1979-1983; Babeş-Bolyai Tudományegyetem, magyar-országi szak, Kolozsvár, 1989-94; JATE BTK., Szeged, 1996-1999.

Életút: 1993-2003 között a *Helikon*, 1996-tól megszűnéséig az *Előretolt Hétyország*, 1999-től a *Székegyföld* szerkesztője, 2004-től főszerkesztő-helyettese.

Díjak: a Romániai Írók Szövetségének Debüt-díja (1996); Sziveri János-díj (1996); a Magyar Írószövetség Arany János Alapítványának ARTISJUS díja (2003); az Erdélyi Magyar Írók Ligája nagydíja (2005); Pro Lite-ratura-díj (2005); József Attila-díj (2010); Bárka-díj (2012); Látó-versdíj (2014); Erdélyi Kortárs Magyar Kultúrájáért-díj (2016); A Romániai Írók Szövetségének díja a Vak visszhang című verseskötényért (2016); Év Könyve-díj (MMA, Budapest) a Vak visszhang című verseskötényért (2016).

Kötetek:

Verseskötények: Parázskönyv (Erdélyi Híradó, Kolozsvár, 1995); Ütköző (Mentor Könyvkiadó, Marosvásárhely, 1996); A Jóisten a hintaszékből (válogatott és új versek, Erdélyi Híradó, Kolozsvár, 2002) ; Lesz maga juszt isa (paródiák, satírák, állatmesék, Erdélyi Híradó, Kolozsvár, 2004); Védett vidék (Erdélyi Híradó-Ráció Kiadó, Kolozsvár-Budapest, 2010); Vak visszhang (válogatott és új versek, Sétatér Kiadó, Kolozsvár, 2015); Szélhárfa 99+1 haiku (Gutenberg Kiadó, Csíkszereda, 2016), A világ újra (Verskeresztmetszet 1995-2015; Pont Kiadó, Budapest, 2017); Szárnyvonal (Magvető, Budapest, 2018); Vargaváros (Magvető, Budapest, 2019), Halálgyakorlatok (Magvető, Budapest, 2022).

Gyermekversek: Piros autó lábnyomai a hóban (Erdélyi Híradó, Kolozsvár, 2008; Orpheus Kiadó, Budapest, 2017), Csigabánat (Pallas-Akadémia, Csíkszereda, 2008), Ahonnan a nagy-nagy kékség (Bookart Kiadó, Csíkszereda, 2016).

Próza: Udvartér (tárcanovellák, H-PRESS Kiadó, Háromszék, Sepsiszentgyörgy, 2008) és (bővített újrakiadás, Sétatér Kiadó, Kolozsvár, 2014).

Halálgyakorlatok

(Seol¹)

„Az álom létra, föl, s alá, a mélybe.”

Keresztes Szent János nyomán

Egy erdőben jár?, egy hegy tetején?, vagy egy végtelen kiterjedésű fennsíkon?, vagy egy sokszög alakú főtéren?, talán inkább egy téren, s mintha csak előre kirajzolt pályán haladna, követi a tér oldalainak vonalát, spirál alakban egyre beljebb és beljebb lépegetve, s amikor középre ér, pont a középpontba, néma biccentéssel megáll, látja, hogy az épületek fényben ragyognak, gyülekezni kezdenek az első kíváncsiskodók is, mint amikor kenyérért, kifliért megy az utca végére a minden reggel rendszeresen érkező kenyeres autóhoz, tisztas távolból megkerüli az oldalán hatalmas kifliket, péksüteményeket ábrázoló alkotmányt, emelkedik a nap, a forróság, széjjelfoszlanak a pára fátylai, a kíváncsiskodók, várakozók közelebb húzódnak a járgányhoz, amikor hirtelen felcsapódik az oldalán egy ajtó, és kihajol egy furcsa figura, hófehér arc bámul rájuk, rá is, a koponya közepéből kérdően meredő szemekkel,

¹ Pokol (héber)

hófehér kesztyűs tenyerét feljűk fordítja, mintha mutatna nekik valamit, rezzenéstelenűl bűműl rűjuk egy ideig, majd félrerűntja a műgűtte levű fűggűnyt, ű pedig,  s a kívűncsiskodűk, vűrakozűk hirtelen elűre iramodnak, ajűrműűrűnyűba, ű is tolakszik, kezűben, p nű helyett papűrszalv tűk, zsebkendűk, a vilűg pedig mint egy gigűszi l ghajű, lassan elkezd lebegni kűrűlűttűk a v gtelen űrben, mikűzben,  rzi, hogy ez a t r lűthűtű nyomokat hagyott rajta, lűtszik, honnan jűn, de hogy pontosan mi rt, nem tudja, pedig amikor elindult, ahogy minden reggel, m g tisztűban volt vele, mit akar, de az biztos, hogy műs  g alűl jűn, ez biztos, ide, egy olyan vilűgbűl, ami meg rett eny szetre, fűldreng sre, tűzv szre, rettenetes, mindent pusztítű  radűsra, dűgv szre, sűskűkhadűra,  hűns gre, lassan elnyel mindent ez a jelent s n lkűli hely, hegytetű, fennsűk, spirűl alakű, magűba szippantű fűt r, ami szűműra r g elvesztett műr minden olyan jelent st, ami egykor volt neki, sehol, semmiben van, kiűrűlt, semmilyen helyen, az  tutazűs, a megűllűs n lkűli  tutazűs hely n, űress gben, hiűnyban, jelent svesztett, otthon n lkűli vid ken, hűttsűrű otthontalans gban, vűrakozűsban, csatlakozűsra, tovűbb indulűsra, mire?,  s nem tud kijűnni, nem tud tovűbbindulni, beljebb, se m lyebbre, se feljebb,  ll bizonytalanul, fej t ide-oda kapkodva, nem tudja, ki ű, mialatt Perszephon  műr nyűjtja kez t, nyűjtűzkodik fel , talűn, hogy  tsegtűse.

Feh r  rny k

„Omladozn k puha r gg ,
foszladozn k futű k dd ...”

Lator L szl : *Hangprűba*

Nem fázott, mert takarták, simogatták a sűrű, csergés gyökerek, melengették a föld gyomrából fölszálló, mofettákból kiáramló melegítő áramlatok. Mellén apró göröngyű, könnyű föld. Háta alatt simuló füvek, kristályok, csomók. Szájában kellemes ízek, fűszerek, húsok édeskeserű emlékei. Orrában selymes illatok. Fülében mindenféle könnyű, ringató zenék. És vizek is csordogáltak körülötte, lassan pötyögő cseppek, de szivárgó harmatok is, nedvek is, rostokban, hajszálekben szállított csillámló esők. És fény is fentről, a kristályok, rögök között átszüremelő, gyengéden szétmálló pászmák, balzsamos fénycsíkok, fehér árnyékok, villogó szemekkel kacsintó zselék. Könnyű porok és olajos nedvedzés. És hernyók is, férgek is, bogarak is, tekergő, kóstolgtató, csiklantó ernyedés. Majd bábok robbantak belülről, magok csattantak, sárgák, kékek, bíborszínűek. Feszült a teste, duzzadtak, repedtek, hasadtak, nyúltak belőle felfelé, emelkedtek, fúrták, nyújtották, vonták, taszították, lökték magukat kifelé valamik, törekedtek fel, ki onnan, valahová. Hangokat hallott, ízeket érzett, és megmagyarázhatatlan, boldog öröm áramlott szét egész testében.

Fekete Vince s-a născut la 7 aprilie 1965, la Târgu Secuiesc. Cășătorit cu Bartok Erzsébet, tatăl a doi copii, Fanni (1998) și Dániel (2000).

A studiat la Liceul Industrial nr. 1 din orașul natal (1979-1983), apoi la Universitatea Babeș-Bolyai, secția maghiară-rusă (1989-1994), urmate de studii postuniversitare la Universitatea de Științe József Attila din Szeged (1996-1999). A fost redactor la *Helikon* (1993-2003), *Előretolt Helyőrség* (Avanpost, din 1996 până la suspendarea apariției); din 1999, redactor la *Székegyföld* (Ținutul Secuiesc), din 2004 ocupând funcția de redactor-șef adjunct.

Premii: Premiul pentru debut al Uniunii Scriitorilor din România (1996); Premiul Sziveri János (1996); Premiul ARTISJUS al Fundației Arany János al Uniunii Scriitorilor Maghiari (2003); Marele Premiu al Ligii Scriitorilor Maghiari din Transilvania (2005); Premiul Pro-Literatura (2005); Premiul József Attila (2010); Premiul Revistei Bárka (2012); Premiul pentru poezie al revistei Látó (2014); Premiul Pentru Cultura Maghiară Contemporană din Transilvania (2016); Premiul Uniunii Scriitorilor din România pentru volumul *Vak visszhang* (*Ecou orb*, 2016); Premiul Cartea Anului (MMA, Budapesta) pentru volumul de versuri *Vak visszhang* (*Ecou orb*, 2016).

A publicat volumele: poezii – *Parázskönyv* (*Cartea de jar*, Editura Erdélyi Híradó, Cluj-Napoca, 1995); *Ütköző* (*Tampon*, Editura Mentor, Tg. Mureș, 1996); *A Jóisten a hintaszékéből* (*Bunul Dumnezeu din balansoar*, poeme alese și versuri noi, Editura Erdélyi Híradó, Cluj-Napoca, 2002); *Lesz maga jusszt is* (*Fi-va propriul justițiar*, parodii, satire, fabule, Editura Erdélyi Híradó, Cluj-Napoca, 2004); *Védett vidék* (*Ținut protejat*, Editura Erdélyi Híradó-Ráció Kiadó, Cluj-Budapesta, 2010); *Vak visszhang* (*Ecou orb*, poeme alese și poeme noi, Editura Sétatér, Cluj-Napoca, 2015); *Szélhárfu* (*Harfă de vânt*, 99+1 haiku-uri, Editura Gutenberg, Miercurea Ciuc, 2016); *A világ újra* (*Lumea din nou*, Secțiune poetică 1995-2015), Editura Pont, Budapesta, 2017; *Vargaváros* (*Orașul croitorilor*), Editura Magvető, Budapesta, 2019; *Halálgyakorlatok* (*Exerciții de murire*, Editura Magvető, Budapesta, 2022).

Poezii pentru copii: *Piros autó lábnyomai a hóban* (*Urmele mașinii roșii pe zăpadă*), Editura Erdélyi Híradó, Cluj-Napoca, 2008;

Orpheus Kiadó, Budapest, 2017; *Csigabánat (Tristete de melc,* Editura Pallas-Akadémia, Miercurea Ciuc, 2008); *Abonnan a nagy-nagy kékség (De unde mai-marele albastru,* Editura Bookart, Miercurea Ciuc, 2016).

Proză: *Udvartér (Curte interioară),* nuvele, Editura H-PRESS, Sfântu Gheorghe, 2008) și o nouă ediție, adăugită, Editura Sétatér, Cluj-Napoca, 2014.

Exerciții de murire

(Seol*)

„Visul e scară, în sus și-n jos, spre adânc”.

Pe urmele lui Ioan Botezătorul

Umbă într-o pădure? pe vârful unui munte? ori un podiș fără sfârșit? sau într-un centru poligonal cu foarte multe laturi? poate mai degrabă o piață, și de parcă ar înainta pe o traiectorie trasată dinainte, urmează linia marginilor pieței, în formă de spirală, pășind tot mai adânc, mai adânc, și când ajunge la mijloc, tocmai în centru, se oprește dând tăcut din cap, vede că edificiile se scaldă în lumină, încep să se adune și primii curioși, ca atunci când se duce la capătul străzii după pâine, cornuri la mașina brutăriei care vine regulat în fiecare dimineață, ocolește la distanță respectabilă cornurile, preparatele uriașe de brutărie de pe laterale, se ridică soarele, crește căldura, se destramă vălurile de aburi, curioșii, cei ce așteaptă se trag mai aproape de vehicul, lateral se ridică brusc o ușă și își scoate capul o figură bizară, se uită la ei o față albă ca zăpada, și la el, cu ochi întrebători în mijlocul căpățânii, își întoarce palmele înmănușate spre ei, de parcă le-ar arăta ceva, îi privește un timp fără să clipească, apoi trage perdeaua aflată în spatele său, iar el

și ceilalți curioși și cei ce așteaptă se avântă brusc înaintea, în direcția vehiculului, se împinge și el, în mâini, în loc de bani, șervețele de hârtie, batiste, iar lumea, ca un dirijabil gigantic, începe încet să plutească în jurul lor în vidul nesfârșit, în timp ce simte că piața a lăsat urme vizibile pe el, se vede de unde vine, dar nu știe precis de ce, deși când a pornit, ca în fiecare dimineață, încă era conștient ce vrea, dar ce-i absolut sigur e că vine de sub un alt cer, sigur, vine aici dintr-o lume coaptă pentru pierire, cutremur, mistuire în foc, groaznic, gata de potop pustitor, ciumă, roiuri de lăcuste, foamete, încet-încet locul acesta fără semnificație înghite totul, vârf de munte, centru în formă de spirală, care și-a pierdut de mult orice semnificație pe care a avut-o cândva, nu-i nicăieri, e în nimic, s-a golit de tot ce avea, e în niciunde, în traversare, în locul traversării fără oprire, în gol, în lipsă, în ținutul ce și-a pierdut semnificația, fără casă, într-un abandon mortal de compact, așteptând legătura, mersul mai departe, ce anume? și nu poate ieși, nu poate porni mai departe, mai adânc, nici mai adânc, nici mai sus, stă nesigur, privind înapoi, încolo, nu știe cine e, în timp ce Persephona întinde deja mâna spre el, ca să-l ajute, poate, să treacă.

* Iad, în ebraică.

Umbră albă

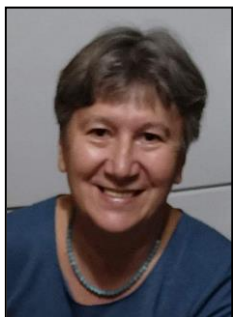
„Bulgăr moale m-aș sfârâma,
în cețuri m-aș destrăma...”*

Lator László: *Probă de sunet*

Nu i-a fost frig, l-au acoperit, l-au mângâiat
 rădăcini dese, precum cerșile, l-au încălzit
 curenții calzi ieșind din burta pământului,
 din mofete. Deasupra pieptului său, bulgări
 mici de pământ ușor. Pe sub spinarea lui,
 ierburi mângâioase, cristale, grămăjoare.
 În gură, gusturi plăcute, condimente,
 amintirea dulce-amară a cărnurilor. În nări,
 miresme mătăsoase. În urechi, tot felul de
 muzici line, legănătoare. Și clipeau în
 preajma lui și ape, stropi picurând încet,
 dar și rouă condensată fin, și seve,
 ploii scăpărătoare transportate în fibre,
 vinișoare. Dar și lumină de deasupra,
 dăre de lumină strecurate printre cristale,
 prelinse printre bulgări, molatec
 destrămate fuioare, balsamice, umbre
 albe, peltea mijind cu ochi albicioși.
 Țărână ușoară și mișcate seve uleioase.
 Și omizi, și viermi, și gândaci, moliciune
 hoinară, degustătoare, gădilitoare. Apoi
 au explodat în interior nimfe, s-au deschis
 semințe, galbene, albastre purpurii.
 Se încorda trupul, se umflau, crăpau, plesneau,
 ieșeau din el, se ridicau, îl perforau, se
 întindeau, trăgeau, împingeau, îmbrânceau
 spre în afară niște lucruri, se străduiau
 să iasă, spre undeva. A auzit voci,
 a simțit izuri și-n tot trupul lui s-a revărsat
 o inexprimabilă, fericită bucurie.

* Mottoul în original: „Omladoznék puha röggé,/ foszladoznék futó köddé...”

SIMONE GYÖRFI

Simone Györfi (Elisabeta Simone Györfi-Deák): n. la 6 martie 1961, în Cluj-Napoca.

Autoare a volumelor: *Galaxia cotidiană* (Editura Marineasa, Timișoara, 1999, debut, poezii), *O poveste pentru fiecare* (Editura Caiete Silvane, Zalău, 2015, povești), *Csipkevár* (Editura Caiete Silvane, Zalău, 2019, roman de aventuri pentru copii, l. maghiară).

Traduceri și prezențe în antologii: *Poeme – Versek – Gedichte* (Editura Caiete Silvane, Zalău, 2004), *10 Poeți – Tíz költő* (Editura Caiete Silvane, Zalău, 2006), *Primăvara Poeziei – A Költészet Tavaszja* (Editura Caiete Silvane, Zalău, 2009-2017, 2019-2020), Fazakas László, *Refugiū, motive de credință* (Oradea, 2009), Camelia Burghela, *Șapte zile în Țara Sîlvaniei / Hét nap a Szilágyságban / Seven days in the Land of Sylvania* (în colaborare cu Györfi-Deák György, Editura Caiete Silvane, Zalău, 2011), 1918. *Sfârșit și început de epocă. Korszakvég – korszakekezdet. The End and the Beginning of an Era* (Editura Lekton, Zalău; Editura Muzeului Sătmărean, Satu Mare, 1998, co-traducător), J. R. R. Tolkien. *Credință și imaginație* (Editura Hartmann, Arad, 2005, co-traducător), Sânziana Batiște – *Zodia Lupilor / Farkasok csillagjegye* (Editura Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca, 2011, apoi Editura eLiteratura, București, 2014, ed. a II-a), Maria Croitoru, *Cărticica cu povești / Mesés könyvecske* (Editura Caiete Silvane, Zalău, 2016), Camelia Burghela – *Șapte povești din Țara Sîlvaniei / Hét mese a Szilágyságból / Seven stories from the country of Sylvania* (Editura Caiete Silvane, Zalău, 2020).

Apariții în periodice: *Ifjűmunkás* (București, 1978, debut), *Acta Iassyensia Comparationis*, *Apostrof*, *Contemporanul*, *Convorbiri literare*, *Limes*, *Caiete Silvane*, *Tribuna*, *Limba și literatura pentru elevi*, *Școala noastră*, *Sylvania*, *Biletul de voie*, *Előre*, *Romániai Magyar Szó*, *Hepehupa*, *Szilágysági Szó*.

Premii: Premiul Mihai Eminescu (1978, I, limba maghiară), Moștenirea Văcăreștilor (I, proză, 1991), Magyar Szó (Arcuș, 1994, mențiune), Tribuna (Cluj, 1997, Festivalul de poezie „Orfeu”).

(te văd în vise)

noaptea, pe străzi
doar urmele de pași
s-ar îmbia, tăcut
fără motiv
precum un strigăt
disperat

urme de pași
în căutarea
drumurilor spre casă
în căutarea locurilor
unde erai,
cândva, acasă

mamă
te văd în vise doar
de-acum
cu ochii stinși
privind spre mine
pe la răspântii
mereu întrebători
spre cimitir drumul e lin
dar cel spre casă
pierdut rămâne
între nori

(întunericul coboară pe străzi)

întunericul coboară pe străzi
ca un luptător de guerilă
se furișează tăcut, se răsfiră
în fiecare cotlon
în gânduri și vise

cuvintele se sting și ele încet
ca o grădină fermecată
cu poarta ferecată în uitare

până și obiectele își pierd
forme și înțelesuri
și pier încet, cu obidă
în clarobscur

în jur
nu mai rămâne decât
întunericul,
împietrit în așteptare

mă-ntorc spre mine însămi
într-o încercare disperată
de a fugi de obiecte
în tainic déjà-vu

Simone Györfi (Györfi-Deák Erzsébet Simone): 1961, március 6, Kolozsvár.

Megjelent könyvek: *Galaxia cotidiană (Hétköznapi galakszis, Marineasa Kiadó, Temesvár, 1999, debüt, versek)*, *O poveste pentru fiecare (Egy-egy mese mindenkinek, Caiete Silvane Kiadó, Zilah, 2015, mesék)*, *Csípkevár (Caiete Silvane Kiadó, Zilah, 2019, kalandregény)*.

Fordítások és jelenlét antológiákban: *Poeme – Verseke – Gedichte* (Caiete Silvane Kiadó, Zilah, 2004), *10 Poeți – Tíz költő* (Caiete Silvane Kiadó, Zilah, 2006), *Primăvara Poeziei – A Költészet Tavasz* (Caiete Silvane Kiadó, Zilah, 2009-2017, 2019-2020), Fazakas László, *Refugiul, motive de credință* (Várad, 2009), Camelia Burghela, *Șapte zile în Țara Silvaniei / Hét nap a Szilágyságban / Seven days in the Land of Sylvania* (Györfi-Deák György mellett, Caiete Silvane Kiadó, Zilah, 2011), *1918. Sfârșit și început de epocă. Korszakvég – korszakkezdet. The End and the Beginning of an Era* (Lekton Kiadó, Zilah; Szatmári Múzeumi Kiadó, Szatmár, 1998, közös), J. R. R. Tolkien. *Credință și imaginație (Hit és képzelet)*, Hartmann Kiadó, Arad, 2005, közös), Sânziana Batiște, *Zodia Lupilor/Farkasok csillagjegye* (Casa Cărții de Știință Kiadó, Kolozsvár-Napoka, 2011, majd eLiteratura Kiadó, București, 2014, második kiadás), Maria Croitoru, *Cărțica cu povești / Mesés könyvecske* (Caiete Silvane Kiadó, Zilah, 2016), Camelia Burghela, *Șapte povești din Țara Silvaniei” / Hét mese a Szilágyságból / Seven stories from the country of Sylvania* (Caiete Silvane Kiadó, Zilah, 2020).

Irodalmi lapokban megjelent versek, próza: *Ifjúmunkás* (București, 1978, debüt), *Acta Iasyensia Comparationis, Apostrof, Contemporanul, Convorbiri literare, Limes, Caiete Silvane, Tribuna, Limba și literatura pentru elevi, Școala noastră, Silvania, Biletul de voie, Előre, Romániai Magyar Szó, Hepehupa, Szilágysági Szó*.

Díjak: Mihai Eminescu verseny (Bukarest, 1978, I, magyar nyelv, vers), Moștenirea Văcăreștilor (I, próza, 1991), Magyar Szó (Árkos, 1994, dícséret), Tribuna (Cluj, 1997, „Orfeusz” Költészeti Fesztivál).

(álmokban látlak)

éjjelenként, az utcán
már csak a lábnyomok
követnék egymást csendben,
oktalanul

mint egy kétségbeesett
kiáltás

csak lábnyomok,
miközben azt kutatják
merre is van az otthon,
hol vannak a helyek,
ahol valamikor
még otthon voltál

anyám
csak álmaimban látlak
immár
kiégett szemeid
kérdőn és kérően
kutatnak felém
mindegyik keresztútnál

az út a temető felé
zökkenőmentes lenne,
az otthonod felé
beleveszik örökre
a felhőrengetegbe

(az utcákra, lám, leszáll a sötét)

az utcákra, lám, leszáll a sötét
mint egy gerillaharcos
halkan settenkedik, szétárad
minden sarokba és
álomba, gondolatba

a szavak egyenként kiégnek
akár egy elvarázsolt kert, ha
kapuja feledésbe mélyedt

a tárgyak is elvesztik lassan
értelmüket s formáikat
és belehalnak rendre, búsan
a szürkületbe

köröttem
nem marad már
csak a sötét,
kővé meredten

magamba fordulok
szöknék a tárgyak elől menten
– oh, titkos deja vu! –
keserű révületben

traducere de/ fordította Simone Györfi

HALMOSI SÁNDOR

Halmosi Sándor (Szatmárnémeti, 1971) költő, műfordító, szerkesztő, matematikus, a Magyar PEN Club és az Európai Tudományos, Művészeti és Irodalmi Akadémia (Párizs) tagja, a kolumbiai székhelyű World Poetry Movement Magyarországi Koordinátora. 2020 februárjában egy irodalmi kiáltványt jelentetett meg, *Ora et labora. Kiáltó szó a tiszta irodalomért* címmel, mely a világ szellemi válságának egy átvilágítási kísérlete,

a hitelességen, a költői alapálláson és az írástudók felelősségén keresztül – országoktól, nyelvi és társadalmi sajátosságoktól függetlenül. Eddig tíz kötete jelent meg magyarul, legutóbb egy apokrif trilógia első két kötete: a *Napszállkák* (2020) és a *Neretva* (2021). A trilógia zárókötetete, a *Katharok* megjelenése idén várható. Verseit és köteteit számos nyelvre fordítják. Románul eddig *Hétköznapi menyország* címmel jelent meg válogatáskötete (Junimea, 2019, Kocsis Francisko fordításában), az idén a *Napszállkák* román nyelvű megjelenése várható.

Dobogó kő

Mert véletlenek ugye nincsenek. Rend van.
A torokban és a gyomorban lüktető
örökös hiány. A gerincserv. Az utolsó szó utáni
mázsás csend, ami a vers. Haláltusa. A gondolat
teremtő kíméletlensége. A nyelv hiátusa.
És beszélni, beszélni mégis.

Szentképek és ikonok közt

Szentképek és ikonok közt az embernek
lenni fülledt, áporodott másnaposságában.
Mocskos a kilincs, gyűrött az ágynemű,
gyűrött a szőnyeg, minden négyzetmilliméteren
szeretetlenység, mulasztások, a megbocsátás és a
bocsánatkérés görcse. Pedig a másnaposság előtt
mámor volt, átszellőztetett világok, ihletett
tereken sürgő-forgó emberek. Mi történt?
Semmi. Az a majdnem semmi. Az a 21 gramm.

Halmosi Sándor (Satu Mare, 1971), poet, traducător, editor, matematician, membru al PEN Clubului Maghiar și al Academiei Europene de Științe, Arte și Litere (Paris), Coordonatorul Național (Ungaria) al mișcării mondiale de poezie World Poetry Movement, cu sediul în Columbia. În februarie 2020 a publicat un manifest literar, *Ora et labora. Strigăt pentru o literatură pură*, o încercare de a reexamina criza intelectuală a lumii prin autenticitate, poziția poetică și responsabilitatea literaților, indiferent de țară, limbă sau specificitate socială. Până în prezent a lansat zece volume în limba maghiară, dintre care, cele mai recente, primele două volume ale unei trilogii apocrife: *Apocrifă* (2020) și *Neretva* (2021). Ultimul volum al trilogiei, *Catarii*, urmează să fie publicat anul acesta. Poeziile și volumele sale sunt traduse în mai multe limbi. În limba română, până acum a apărut culegerea *Rainul ca toate zilele* (Junimea, 2019, tradus de Kocsis Francisko), iar *Apocrifă* urmează să fie publicată anul acesta.

Piatră pulsatoare

Nu există coincidențe, nu-i așa? Există ordine.
Golul veșnic pulsând în gât și în stomac.
Hernia de disc. Liniștea apăsătoare de după

ultimul cuvânt, care e poezia. Agonia.
Cruzimea creatoare a gândului. Hiatal limbii.
Și totuși să vorbești, să vorbești.

Între imagini sfinte și icoane

Starea de om stă între imagini sfinte
și icoane, într-o stătută, îmbâcsită mahmureală.
Clanța-i murdară, așternutul mototolit,
covorul boțit, lipsa iubirii pe fiecare milimetru
pătrat, greșeli, crisparea iertării și a rugii
pentru iertare. Deși înaintea mahmurelii
au existat voluptate, lumi aerisite, oameni
foindu-se în spații pline de vervă. Ce s-a întâmplat?
Nimic. Acel aproape nimic. Acele 21 de grame.

Kocsis Francisko fordította / traducere

DANIEL HOBLEA

S-a născut la 4 noiembrie 1964, în Buciumi, județul Sălaj și a decedat la 24 martie 2020, la Zalău. Licențiat al Facultății de Științe Umaniste, Politice și Administrative (Universitatea de Vest „Vasile Goldiș” – Arad, 2007).

A fost referent la Centrul de Cultură și Artă al Județului Sălaj, secretar de redacție la revista „Caiete Silvane” și redactor al Editurii Caiete Silvane din Zalău.

A publicat volumele: *Invația formelor* (Zalmoxis, Cluj, 1996); *Securea de diamant* (Caiete Silvane, Zalău, 2000); *Gâlceava himerelor* (Herald, București, 2008); *Poemus* (Caiete Silvane, Zalău, 2011); *Gâlceava himerelor*, ediție revizuită și adăugită (Caiete Silvane, Zalău, 2015). Editura Caiete Silvane i-a publicat postum volumele: *Po(h)eme de bucurie* (2021), *Zigzaguri* (2021); *Revanșa lucidității* (2022).

A tradus din limba franceză: René Guénon, *Simbolismul crucii* (Aion, Oradea, 2003); Nikolai Berdiaev, *Despre menirea omului* (Aion, 2004); René Guénon, *Metafizică și cosmologie orientală* (Herald, București, 2005); *Marea Triadă* (Herald, 2005); *Demiurgul și alte studii tradiționale* (Herald, 2005); *Ezoterismul lui Dante* (Aion, 2005); *Stările multiple ale ființei* (Aion, 2006); *Introducere generală în studiul doctrinelor hinduse* (Herald, 2006); Frithjof Schuon, *Ochiul Inimii* (Herald, 2008); René Guénon, *Autoritate spirituală și putere temporală* (Herald, 2010); *Simbolismul crucii* (Herald, 2012); *Stările multiple ale ființei* (Herald, 2012); *Ezoterismul creștin* (Herald, 2013); *Scrieri pentru Regnabit* (2017), *Lumea modernă* (2018).

Cât mai sunt

Vedeți vedeți
acum în sfârșit
nu mai trebuie

să ne prefacem
că nu vedem
ceea ce vedem
sublima incoerență
a celui de-a pururea
supra-rațional
căci în sfârșit
vine vine
clipa Clipei
a crucii
a îngenuncherii
a netăgădei.

Ce mai vezi

Marele crâng al zădărnicii arzând
nimicul înghițind nimicul
oameni risipindu-se-n *marea risipă*
clipa flămândă de clipă
născutele-n zadar
fluturându-și aripile
lipitorile satului
invadând pământul
cuvântul muribund
săpându-și mormântul
lumina uitându-și stăpânul
Unul iubind ca niciunul

Epilog

Ca o rană, Doamne
ca o rană – omul
inimă de carne și duh
inima Ta îndrăgostită de Tine

și lumea, Doamne
 lumea
 ca o altă inimă
 de aer și piatră
 ca o mare de taină
 pulsând
 împrejur

Daniel Hoblea. A Szilágy megyei Vármezőn született 1964. november 4-én, 2020. március 24-án hunyt el. Egyetemi oklevelét az aradi Vasile Goldiș Nyugati Egyetem Humán Tudományok, Politika és Közigazgatási Karán szerezte meg 2007-ben.

A Szilágy Megyei Művelődési és Művészeti Központ referense és a zilahi Caiete Silvane folyóirat munkatársa, a Caiete Silvane Kiadó szerkesztője volt.

Kötetei: *Invația formelor* (A formák inváziója, Zalmoxis, Kolozsvár, 1996); *Securea de diamant* (A gyémántfejsze, Caiete Silvane, Zilah, 2000); *Gâlceava himerelor* (A kimérák vizzálya, Herald, Bukarest, 2008); *Poemus* (Poemus, Caiete Silvane, Zilah, 2011); *Gâlceava himerelor* (A kimérák vizzálya, bővített és javított kiadás, Caiete Silvane, Zilah, 2015); *Po(h)eme de bucurie* (Caiete Silvane, Zilah, 2021), *Zigzaguri* (Caiete Silvane, Zilah, 2021); *Revanșa lucidității* (Caiete Silvane, Zilah, 2022).

Francia nyelvről lefordította René Guénon: *A kereszt szimbolikája* (Aion, Nagyvárad, 2003); Nyikolaj Bergyajev: *Az ember sorsa* (Aion, 2004); René Guénon, *Keleti metafizika és kozmológia* (Herald, Bukarest, 2005); *A Nagy Triád* (Herald, 2005); *A demiurgosz és egyéb tanulmányok a hagyományról* (Herald, 2005); *Dante ezoterizmusa* (Aion, 2005); *A lét különböző állapotai* (Aion, 2006); *Általános bevezetés a hindu doktrínák tanulmányozásához* (Herald, 2006); Frithjof Schuon: *A szív szeme* (Herald, 2008); René Guénon: *Szellemi tekintély és időbeli hatalom* (Herald, 2010); *A kereszt szimbolikája* (Herald, 2012); *A lét különböző*

állapotai (Herald, 2012); *Keresztény ezotéria* (Herald, 2013); *Írások Regnabithez* (2017), *A modern világ* (2018).

Amíg még vagyok

Lám lám
most végre
nem kell
úgy tegyünk
mintha nem látnánk
amit látunk
az örökkévaló
értelem-feletti
magasztos inkohereneciája
mert végre
jön jön
a Pillanat pillanata
a kereszté
a térdelésé
a nemtagadásé.

Mit látsz még

A hiábavalóság égő nagy ágát
a semmit elnyelő semmit
a nagy pazarlásban elkallódó embereket
a pillanatra éhes pillanatot
a hiába születetteket
szárnyaikat csapkodva
a földet elárasztó
falú piócáit
a haldokló szót
ahogy sírját ássa
a gazdájáról megfélekedző fényt
Valakit aki úgy szeret mint senki más

Epilógus

Mint egy seb, Uram
mint egy seb – az ember szív
húsból és lélekből
A Te szíved az Önmagába szerelmes
és a világba, Uram
a világ
mint egy másik szív
levegőből és kőből
mint a rejtélyek tengere
lúktet
mindenfelé

traducere de/fordította Balázs F. Attila

DINA HORVATH

S-a născut la 5 iulie 1960, în Halmășd, județul Sălaj.

Tata: Dumitru; mama: Ana.

A urmat cursurile liceale în Zalău, la Liceul industrial nr. 2, actualmente Școala Generală „Porolissum”, apoi Facultatea de Științe Sociale, Politice și Administrative „Vasile Goldiș”, Arad.

Debut în revista „Steaua” – Cluj-Napoca, 1987.

Membru fondator al Cenaclului literar „Silvania” și al Uniunii Scriitorilor din Sălaj.

A publicat poezie și comentarii în revistele „Steaua”, „Tribuna”, „Echinox”, „Arca”, „Graiul Sălajului”, „Gazeta de duminică”, „Transilvania”, „Vatra”, „Ogînda”, „Slast”, „Curentul”, „Adevărul literar”, „Singur” „Silvania”; „Caiete Silvanie”, „Limes” ș.a.

Este prezentă în volumele colective: *Silvania – 1987*, *Silvania – 1990* ale Cenaclului Literar „Silvania”; *Poeți sălăjeni – 2007* și în volumele bilingve româno-maghiare *Primăvara Poeziei – A Költészet Tavaszja* (2009-2020).

A publicat volumele de poeme *Insomnia flăcării* (1999), *Poeme în crinolină* (2011), *Hai-buiuri* (2012), apărute la Editura Caiete Silvanie a Centrului de Cultură și Artă al Județului Sălaj.

Cred

Mai cred în muguri și mai cred în rouă
și în povești rostite-n fapt de seară
când valul nopții unduie pe-afară
lin precum vântul pregătind o nouă
mărturisire-a cerului, a vieții,

pulsând în psalmii răsfițați pe dealuri
 mai cred că printre nori fug călăreții
 să secere în lanul de balauri,
 că s-a umplut pământul de jivine
 și-i tot mai copt, mai zdruncinat din fire,
 chiar dacă unii-l umplu cu iubire
 ea, moartea, țese fire peste fire
 într-un noian de pânză, de capcană
 ce cade peste tot și peste toate
 când nu te-aștepți, și zilnic ia pomană
 părinte, fiu, prieten, soră, frate,
 e o rafală surprinzând orbește,
 în hohote funeste, tot ce poate,
 tot ce e viu, și crește și tot crește,
 nimic n-o-ntoarce, nimeni n-o oprește...
 Dar eu naiv, prostește – cine știe?
 Nu cred în moarte, cred în veșnicie!

Ca o rafală

Nici înaltul, nici adâncul nu o opresc
 nu mai umblă pe-ascuns ci cu nerușinare
 năvălește în inimă și inventează pe corzile ei
 muzici funeste ce chircesc sufletul
 ca într-o ghiară prada,
 iar noi brăzdăm planeta construind,
 crezând, pentru veșnicie,
 alte și alte ziduri, alte și alte capcane în care
 singuri ne prindem,
 expresii ridicole ale zădărniceii...
 Doar morții mai scapă
 doar ei visându-ne fără-ncetare
 ascultându-ne șuvoiul lacrimilor neplânse
 noi îi visăm mai rar
 ca pe o promisiune a unui dar

nemaivăzut
în care frumusețea toată
se adună la un loc...
Cât despre viață – o undă de șoc,
o rafală
care ține cât un cutremur!

Dina Iuliana Horvath (1960, július 5, Halmosd, Szilágy megye. Szülei Dumitru és Ana).

Tanulmányok: Zilah, 2-es számú Ipari liceum (ma Porolissum Általános Iskola) Arad, Vasile Goldiș Társadalom-, Politika- és Közigazgatás-tudományi Egyetem.

Debüt: Steaua Irodalmi folyóirat – Kolozsvár, 1987.

A Sylvania Irodalmi Kör, valamint a Szyilágy Megyei Írószövetség alapító tagja.

Versei és kommentárjai a Steaua, Tribuna, Echinox, Arca, Graiul Sălajului, Gazeta de duminică, Transilvania, Vatra, Oglinda, Slast, Curentul, Adevărul literar, Singur, Sylvania; Caiete Silvane, Limes stb.lapokban jelentek meg.

Versseit számos antológia közölte, így: Sylvania – 1987, Sylvania – 1990 (a Sylvania Irodalmi Kör kiadásában); Poeți sălăjeni – 2007, *Primăvara Poeziei – A Költészet Tavaszja*, román-magyar nyelven megjelent antológiák (2009-2020).

Kötetei: *Insomnia flăcării* (A láng álmatlansága), *Poeme în crinolină* (Versek krinolinban), *Hai-huiri* (Hejehuja). Az első 1999-ben, a második 2011-ben, a harmadik 2012-ben jelent meg a Caiete Silvane Kiadónál.

Hiszek

Hiszek a rügekben s a hajnali harmatban
a szürkületben elregélt mesékben
az odakintről felhullámzó éjben,
hiszem lágy szellők szárnyán szálló,

szétszórt dombháton zsoldárokból lüktető
 vallomását az égnek és a létnek,
 hiszem, hogy a felhők közt lovasok vágatnak
 kik a gonosz vetésben sárkányokat aratnak,
 hogy fenevadak lepték el a földet,
 s az, megrendülten, mindenre megérett,
 bár van, ki szeretetet takarna rá, mint vértet,
 ő, a halál, ott szövi szálait,
 csapdaként teregeti óriás vásznait,
 eltakar mindent és mindeneket,
 váratlanul, s naponta vámol
 atyától, fiútól, testvértől, baráttól,
 meglep vaktában, sortüzekben,
 gyászos sírásokban, dőzsölve mindenekben,
 minden élőt, és nő, növekszik egyre,
 meg nem fordítja semmi, senki nem teszi szegre...
 Ám én, naívan s balgán – hisz, ki tudja?
 Az öröklétbe vetem hitem, nem a halállal

Sortűzként

Nem állítja meg mélység, sem magosság,
 nem bújkál már, hanem szemtelenül
 lerohanja a szívet s húrjain lélekgyilkos
 gyászzenét rögtönöz, kegyetlenül,
 karmában szorongatva, mint egy prédát,
 míg mi járjuk a bolygót s építünk,
 örökké tartót, mivelhogy ez hitünk,
 falakat egyre-másra, csapdákat, amelyekbe
 mi magunk gabalyodunk hitetlenkedve,
 a hiábavalóság bizonyítékaként...
 Csak a halottak, kik megmenekülnek,
 csak ők álmodnak rólunk szakadatlan
 el nem sírt könnyeink áradatát hallgatva
 ritkábban szól róluk az élők álma

mintha egy ajándékról,
beígért-váratlanról
hol minden, ami szép
csomóban állna...
Az élet pedig – lökeshullám,
sortűz,
földrengésnyi idő, az ám!

traducere de/ fordította Simone Györfi

JÁSZ ATTILA

1966. március 26-án születtem Szőnyben. Jelenleg is e régióban, Komárom-Esztergom megyében, egy idealisztikus kisvárosban, Tatán élek. Némi szakmaközi tévelygés (vegvézet, plakátragasztás, rockzenélés, nevelési tanácsadás) után az I/irodalom kötött végleg magához. 1989 óta nagyjából rendszeresen publikálok, többnyire verseket, kisprózákat, esszéket. 2010-től az Új Forrás folyóirat (Tatabánya) főszerkesztője vagyok.

Szellemi érdeklődésemet leginkább a valóság és a mítosz élettel teli találkozásának lehetőségei kötik le. Szeretem a régi zenéket és a finom dzsesszeket, a neszmélyi és a balatoni száraz fehérborokat. Szeretek a kertben üldögni a könyvvel az ölemben vagy a tópart rejtett ösvényein bolyongani gyalog vagy biciklivel a kutyámmal. Szeretem, ha a gyerekeim gyerekként viselkednek. Szeretem, ha a műveim beszélnek helyettem. Az ő dolguk.

Fontosabb díjaim: Vörösmarty-fődíj (2000), Radnóti-díj (2000), József Attila-díj (2003), Édes Anyanyelvünk pályázat, vers-kategória, III. díj (2004), Zelk Zoltán-díj (2005), Prima-díj (2006), Arany János-díj (2007), Irodalmi Jelen esszé-díj (2009), Lilla-díj (2010), S. Quasimodo Emlékdíj (2011).

Legutolsó könyve *Csendes Tollal: Bölénytakaró. Avagy hogyan lehetsz indián* (Kortárs Kiadó, 2020).

A megérkezés őrangyala

Adam Zagajewskinek (1945-2021)

Az indulás pillanata mindig fényes, tiszta,
hajnali hidegtől hulló lombú fák közt,
autóút egy távoli, idegen nyelvű, mégis
ismerős város felé, sokadszor, a zene

pedig jelenvalóvá teszi az utazás
káprázatát,

mire odaérsz, csupán egy angyali lény
uralja a várost, egy költő, természetesen,
dedikált kötete a táskádban lapul, padja
a várfal körüli sétányon, legközelebb
ezt is meg kell majd keresned
Krakkóban,

sokat írt erről a városról, megtépzott
zászlóként, félúton van már, hogy fekete
zászlóból szellé váljon, de itt lebegtet
téged is a haragos tavaszi felhők alatt,
nem tud elszakadni tőled, nem tudsz
elszakadni tőle.

Búcsú az angyaloktól

Kovidban elhunyt barátainak

A járvány hosszú évének végén
az embereknek már elégük volt
a halálból, félelemből, betegségből,

az arkangyalok seregét hívták kétség-
beesetten segítségül, de nem jött még
a négy lovas se, csak egyetlen angyal,

és ő sem tudott mondani semmit, igaz,
a csend angyalának hívják, de őt már
tényleg nem veszíthetjük el.

Jász Attila. S-a născut la 26 martie 1966 la Szőny, Ungaria. În prezent trăiește la Tatabánya, unde este redactor-șef al revistei „Új Forrás” (din 2010).

Volume publicate: *Daidaloszi napló* (*Jurnal dedalian*, poezii, Editura Tevan, 1992); *Jelzések könyve* (*Cartea semnelor*, poezii, Editura Orpeusz, 1996); *Miért Szicília* (*De ce Sicilia*, poezii și eseuri, Caietele Jak, 1998); *A lebegés története* (*Istoria plutirii*, ciclu de proze scurte, Editura Platanus, 1998); *Az ellenállás formái* (*Forme de rezistență*, cicluri de poeme în proză, Editura Kalligram, 2000); *A szokás gyakorlása* (*Exercițiul evadării*, poezii, Editura Kalligram, 2004); *Fékezés* (*Frânare*, poezii, Editura Szigatúra Könyvek-Alexandra, 2006); *XAN-TUSiana* (roman în versuri, Editura Kalligram, 2007); *angyalfogó* (cursă pentru îngeri, poezii pentru copii, Editura Koinónia, 2008); *Fürdő-kádból a tenger* (*Marea văzută din vană*, eseuri, Tiszatáj Könyvek, 2009); *Ahó szalmakutyák* (*Somnoroșii câini de paie*, poezii, Editura Kalligram, 2010); *isten bőre* (*pielea lui dumnezeu*, poezii, Editura Napkút, 2011); *naptemplom villanyfényben* (*biserică solară în lumina becurilor*, poezii, Balatonfüred, 2011); *Csendes Toll élete* (*Viața Penei Liniștite*, proză, Editura Kortárs, Budapesta, 2012); *Belső árnyék* (*Umbră interioară*, poezii, Editura Kortárs, Budapesta, 2013); *Szárnyas csiga* (*Melc înaripat*, poezii, Editura Új Forrás, Tata, 2014); *Csendes Toll utazik* (*Pană Liniștită călătorește*, proze, Editura Kortárs, Budapesta, 2015); *El* (*Plecare*, poezii, Editura Kortárs, Budapesta, 2016).

Premii: Premiul „Vörösmarty” (2000); Premiul „Radnóti” (2000); Premiul „József Attila” (2003); Premiul „Zelk Zoltán” (2005); Premiul „Prima” (2006); Premiul „Arany János” (2007); Premiul pentru eseu al revistei „Irodalmi Jelen” (2009); Premiul „Lilla” (2010); Premiul Comemorativ „S. Quasimodo” (2011).

Cea mai recentă carte a sa este „Silent Feather: Bison Blanket. Sau cum să fii indian” (Contemporary Publishing, 2020).

Îngerul păzitor al sosirii

lui Adam Zagajewski (1845-2021)

Printre pomii desfrunziți de gerul zorilor,
momentul pornirii e mereu luminos, curat,
pe autostradă spre un oraș îndepărtat, de altă

limbă, cunoscut totuși, vizitat a cine știe câtă
oară, iar muzica instaurează vraja
călătoriei,

pe când ajungi, orașul e dominat de o unică
ființă angelică, de un poet, firește,
ai în geantă volumul lui cu dedicație, banca
lui de pe alea din jurul cetății, trebuie
s-o cauți cu prima ocazie când mai ajungi
la Cracovia,

a scris mult despre acest oraș, ca un drapel
zdrențuit aflat la jumătatea distanței de a
deveni vânt, drapel negru, dar te flutură
și pe tine aici, sub norii vernali mohorâți,
nu se poate desprinde de tine, nu te poți
rupe de el.

Adio de la îngerii *prietenilor morți de covid*

La sfârșitul lungului an al pandemiei,
oamenii s-au săturat până peste cap
de moarte, de spaimă, de boală,

disperați, au chemat în ajutor oastea
arhanghelilor, dar n-au venit nici măcar
cei patru călăreți, ci doar un singur înger,

și nici el n-a putut spune nimic, e adevărat
că se numește îngerul tăcerii, dar pe el
e sigur că nu-l vom mai putea pierde.

KEMENES HENRIETTE

Kemeses Henriette (1988, Nagyváradi) költő, szerkesztő, műfordító. Jogot és irodalmat tanult. Három évig a *Várad Kulturális Folyóirat* szerkesztőségi titkáráként dolgozott, jelenleg az *Újvárad* vezető szerkesztője. A F fiatal Írók Szövetsége, az Élő Várad mozgalom és a Magyar Újságírók Romániai Egyesületének tagja. Írásait számos romániai és magyarországi irodalmi lap (*Látó, Helikon, Poesis Internacional, Familia, dunszt, Tiszatáj, Szépirodalmi Figyelő, Sióp, Art, Magyar Napló, Asymptote Journal London, The Ofi Press Mexico* stb.) és antológia közli. Debütötete *Odú* címmel 2020-ban jelent meg a FISZ gondozásában. Kinde Annamária-díjas.

Mikor az öregekről beszélek, nem anyámról beszélek

Nagyanyám feje, mint egy kórházi folyosó
egyetlen ablaka, fehéren sugárzik.
Az agyából előkúszó rozsdaszínű állatok
nyüszítve szélednek szét az éjszakában.
Olyan kutya formák, vagy tán kisebbek,
és bójárkolnak mindent, így meséli,
míg egy köpenyes alak zsákba fogja,
aztán a folyóparton el nem engedi őket.
De hogy onnan merre tovább,
torkolat hiányában, nem tudom.
A masszív erdőirtás következménye,
hogy a lejtő egyszerűen megindul,
mert már nincs gyökér, ami a talajt összetartaná.
Nagyanyám arca földcsuszamlás.
Hiányos mimikája meghatározhatatlan réseibe

anyám virágokat ültet, aztán azt képzelem, kertet lát.
A lépcső alatt van egy zárt vízgyűjtő medence,
az ereszekből ide csorog az eső, és annyi fény,
amennyit az apró vödörnek hagyott rés enged.
Emlékszem, ha a férfiak halat fogtak,
volt amelyiket bedobták ide,
aztán a család évekig etette,
a gyerekek nevet adtak neki.
De a nyári kárász, mint a bányalovak,
tavaszra megvakul, és ha egykedvű
köreit figyeltem néha, mintha köveket
varrtak volna a bőröm alá, süllyedtem.
Csak az a tied, amit megszülsz,
amire felszegeznek, csak az a tied.
Nagyanyám csontja uszadékfa.
Mint a moha, ránőve a szivacsos
visszafejlődés disszonáns mozdulatai.
A tűréshatárról szerettem volna mondani valamit,
ami térben és időben nem meghatározható.
Ha mégis megpróbálom betájolni, valahol a kilencvenes
évek elején járunk, nyár van, negyven fokos hőség,
az erdősáv a tengeriföldre csúszik,
kapálás hangját hozza felém a szél,
egészséges asszonyok egészséges mozdulatait.
Az emlék, mint egy árvaházi gyerek, nemtelen.
Oszlásnak indulnak az élet rostjai.
Reggel van, anyám cigizik, köhög,
háta rázkódó dombjáról,
súlyos göröngyök pattognak lefele.
Poharában a hal a víz színén lebeg.

Szabadon madarokról és holtakról

El kell fogadnia a belesimulást.
Ahogy a langyos gerletest összeolvad
tenyere itt-ott megszakított barázdáival,

miközben a kertvégi levélkupac
felé halad vele, hogy mintha
máglyáról, végre útnak ereszthesse.
A gyilkos dulakodást a madáretetőben,
a tollak éles csattogását,
azt, hogy a széncinkék
apró csőrei bezúzzák a koponyát,
majd kicsipegetik az agyvelőt.

Kopott betonpadló,
egy boncasztal a közepe,
rácsos lefolyóba torkolló
alig érzékelhető lejtő.
Az álltól a szegycsonton
keresztül a köldököt lágy
kanyarban kerüli meg,
majd a szeméremdombig
halad a szike.
Két méter a halál.
Megnyílik a test, és ami benne,
az már soha többé
nem váltható kegyelemre.
Egy fehér köpeny most megemeli
a fejet, ahogyan párnát szoktak
a magatehetetlen háta mögé tenni.
Majd egyetlen precíz
mozdulattal, a penge
a jobb fültől a bal fülig szalad.
A tarkó, mint egy anya, megengedő.
A skalp csuklyaként simul az arcra.
Ott áll, orra elé zsebkendőt szorít,
de inkább csak a látszat,
nincs undor, nincs félelem.

Amikor a koponyacsont feltárja az agyat,
annak a széncinkékhez már semmi köze.

Kemenes Henriette (n. 1988, Oradea) – poet, redactor, traducător. A studiat Dreptul și Literatura. Timp de trei ani a fost secretarul de redacție al revistei culturale *Várad*, în prezent este redactor-șef al revistei *Újvárad*. Este membră a FISZ (Uniunea Scriitorilor Tineri) a mișcării *Élő Várad* și a Asociației Românești a Jurnaliștilor Maghiari. Scrierile ei sunt publicate în numeroase reviste literare și antologii din România și Ungaria (*Látó, Helikon, Poesis Internațional, Familia, dunszt, Tiszatáj, Szépirodalmi Figyelő, Sióp, Art, Magyar Napló, Asymptote Journal London, The Ofi Press Mexico* etc.) Volumul ei de debut, *Odú (Vișuina)* a apărut în anul 2020, îngrijit de FISZ. Este câștigătoarea premiului *Kinde Annamária*.

Când vorbesc de bătrâni, nu vorbesc de mama

Capul bunicii – un coridor de spital,
singura lui fereastră radiază-n alb.
Animale ruginii sar afară din capul ei
și se împrăștie, scâncind, de-a latul nopții.
Au formă de câine, deși-s ceva mai mici,
cutreieră toate drumurile, ne povestește,
până când un ins în halat îi prinde-n niște saci
și le dă drumul pe malul râului.
Dar de acolo încotro, în lipsa
vreunui estuar, nu știu.
Consecință a defrișărilor masive:
platforma pur și simplu se prăbușește
în lipsa rădăcinilor care să fixeze solul.
Chipul bunicii e alunecare de teren.
În breșele mimicii ei nedefinite mama
plantează flori, apoi i se pare că vede o grădină.
Sub scări se află un bazin colector închis,
aici ajunge apa de ploaie din jgheaburi, și-atâta lumină,
câtă-i permite breșa minusculă lăsată pentru găletușă.
Țin minte cum bărbații când prindeau pești

mai aruncau pe câte unu' aici,
 apoi familia îi hrănea cu anii,
 copiii le dăduseră chiar și nume.
 Dar carașii de vară, precum caii de mină,
 orbesc până la venirea primăverii, uneori
 rotocoalele lor anoste îmi dădeau senzația
 că am pietre țesute sub piele, că mă scufund.
 Îți aparține doar ce ai născut,
 îți aparține doar pe ceea ce te pironesc.
 Oasele bunicii sunt lemne plutitoare.
 Asemeni mușchiului de pământ, mișcările
 disonante ale involuției spongioase au năpădit-o.
 Voiam să spun despre limitele toleranței
 ceva nedeterminat de timp și spațiu.
 Dacă-ncerc totuși s-o aproximez, ne aflăm undeva
 la începutul anilor '90, e vară, zăpușeală – peste patruzeci
 de grade, crângul coboară deasupra lanului de porumb,
 vântul poartă spre mine sunetele prășirii,
 mișcările sănătoase ale unor femei sănătoase.
 Amintirea nu are sex, asemeni copiilor din orfelinat.
 Fibrele vieții se dezintegrează.
 E dimineată, mama fumează, tușește,
 de pe mătura spinării ei convulsive
 bulgări grei se desprind și o iau la vale.
 Peștele plutește la suprafața apei din pahar.

Mibóké Tamás fordítása / traducere

Discurs liber despre păsări și morți

Trebuie să accepte să se confunde.
 Așa cum trupul călduț al turturicii se contopește
 cu șanțurile ici-colo întrerupte din palmă,
 în timp ce se îndreaptă cu el către
 grămada de frunze din capătul grădinii,

să-l poată în sfârșit elibera, parcă de pe-un rug.
Încăierarea ucigătoare din hrănitorea pentru păsări,
fâlfâitul ascuțit al aripilor,
faptul că pițigoii îi sparg craniul,
apoi îi ciugulesc creierul.

Podea uzată de beton,
centrul ei, o masă de disecție
ce coboară abia perceptibil
înspre o scurgere cu grătar.
De la bărbie, trecând peste stern,
ocolește în curbă domoală
buricul, apoi
bisturiul înaintează
până la pubis.
Doi metri de moarte.
Corpul se deschide și ceea ce-i înăuntru
niciodată nu va mai
putea fi preschimbat în îndurare.
Un halat alb ridică acum
capul, așa cum se proptește de obicei
o pernă la spinarea bolnavului.
Apoi, cu o singură
mișcare precisă, lama
alunecă de la urechea dreaptă la cea stângă.
Ceafa, asemenea unei mame, e îngăduitoare.
Scalpul se mulează pe față ca o glugă.
Stă acolo, ține apăsat o batistă la nas,
dar e mai degrabă o aparență,
nu există greață, nu există frică.

Când osul cranian lasă la iveală creierul,
acesta nu mai are nicio legătură cu pițigoii.

IRIS KIRÁLY

Iris Király (n. 22 februarie 2000) este absolventă a Facultății de Litere din cadrul Universității „Babeș-Bolyai”, specializarea norvegiană-engleză.

Încă din perioada copilăriei și a școlii și-a materializat pasiunea pentru scris în cadrul concursurilor de creație literară (Concursul național de literatură și jurnalism sportiv „Un condei numit fairplay”, organizat de Comitetul Olimpic și Sportiv Român, locul III, 2012); Concursul „Iuliu Suceu”, organizat de Cenaclul „Silvania” din Zalău, premiul I, atât la secțiunea poezie, cât și la secțiunea proză; Concursul național de poezie „Octavian Goga” organizat prin intermediul Direcției Județene pentru Cultură din județul Cluj, premiu special.

O parte dintre textele sale au fost publicate în antologia de versuri și de proză „Zbor 4”, Ed. Caiete Silvane, 2017.

În 2021, tot la Editura Caiete Silvane din Zalău i-a apărut volumul de poezie „Între liniște și tăcere”.

Traducerile literare reprezintă un alt domeniu de interes pentru autoare, în special ceea ce ține de literatura scandinavă, având colaborări cu revista „Caiete Silvane”, cu poeziile traduse din limba norvegiană în limba română.

Illo tempore

Ceasul vieții mele nu mai are ticăit,
l-am ascuns cândva sub un mormânt

de stele.

De atunci, un soi de moarte dulce
îmi inundă timpanele și îmi gâdila

privirea,

să mă pierd câte puțin, mereu, printre
reperle sentimentelor pe care le mai

trăiesc.

Vanitas vanitatum

Iubesc atât de mult să fie toamnă
și noi să fim îndrăgostiți, atât de
îndrăgostiți, ca ploaia de hazard.

Este toamnă, iar eu iubesc, păcat
că noi nu mai putem să înflorim,
căci e un frig în noi ce ne îngheață.

Eu iubesc, dar toamna nu-nțelege
rapsodia primăverii dintre noi, și
inimile ofilite în epidemia de amar.

Toamna am iubit cândva haosul
arămiu, dar acum, totul e cenușă
căci noi suntem ca vinul vechi –

oxidați de vanitatea vieților trecute.

Iris Király (2000, februar 22) a kolozsvári Babeş-Bolyai Tudományegyetem Irodalmi karán szerzett norvég-angol szakosítást.

Díjak: Országos Irodalmi és Sportújságírói Verseny III. Díja, 2012 (Fairplaynek nevezett toll, a Román Olimpiai és Sportbizottság rendezésében), Iuliu Suciu irodalmi verseny I.díja (vers és próza, a zilahi Sylvania Irodalmi kör rendezésében), „Oc-

tavian Goga Országos Költészeti verseny különdíja (Kolozsvár megye Kulturális Igazgatóságának rendezésében), Írásából a Caiete Silvane Kiadó „Zbor 4” vers- és prózaantológiája közölt (2017); „Între liniște și tăcere” (2021).

Fordítói munkásság: skandináv irodalom, norvég nyelvből való versfordításait a Caiete Silvane irodalmi folyóiratban közölt.

Illo tempore

Életem órája nem tiktakol többé,
Valamikor csillagok sírja

alá ástam.

Azóta egy édeskés halál
önti el dobhártyámat és tekintetembe

belebirizgál,

hogy elvesződjek lassanként, örökre, a még
meglevő és megélt érzéseim nyompontjai

között.

Vanitas vanitatum

Annyira szeretem, ha itt az ősz
és mi szeretjük egymást, annyira
szeretjük, mint eső a hazárdot.

Ősz van és szeretek, de kár,
hogy nem nyílhatunk ki, mint a virág,
bensőnkben átható a hideg, megfagyaszt.

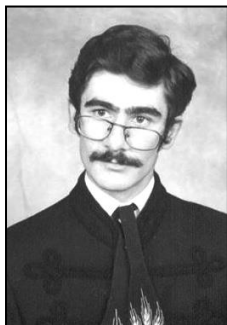
Én szeretek, de nem érti az őszt
miktőlünk tavaszi rapszódiaját, s
keserűség-járványban hervadó szíveinket.

Valamikor szerettem én az őszt
rézszínű káoszát, minden elhamvadt mára,
mert olyanok vagyunk, miként az óbor-

megoxidált a régmúlt életek híúsága.

traducere de / fordította Simone Györfi

KISS LEHEL

(Szilágysomlyó, 1984. május 18.)
Az általános iskolát Sarmaságon végezte, 2003-ban érettségizett a zilahi Református Wesselényi Kollégiumban. A Zilahon töltött évek alatt bekapcsolódott a Szilágyság magyar irodalmi életébe. Teológiai tanulmányait 2004–2008 között végezte Nagyváradon. 2009 óta baptista lelképásztor Szamos-útváron és körzetében. Az Erdélyi Magyar Baptista Levéltár gondozója 2006-tól. 1995 óta folyamatosan közöl erdélyi, magyarországi és amerikai magyar irodalmi és egyházi lapokban, folyóiratokban. Versei, egyház-történeti tárgyú írásai gyűjteményes kötetekben, antológiákban jelentek meg.

Munkásságában jelentős helyet foglalnak el gyermekirodalmi alkotásai.

Legutóbb az alábbi kötetekben jelentek meg írásai: *Ehészett idő* – Holnap Magazin Kiadó, Székesfehérvár, 2011; Kiss Lehel: *Jöjj elő, Lélek!* – 12 igehirdetés, Szűcs Family Kiadó, Vajdahunyad, 2012; *A Gregorina-kanyar* – Irodalmi Jelen, Arad-Budapest, 2012; *Primăvara Poeziei – A Költészet Tavasza*, Editura Caiete Silvane, Zilah, 2012-2020.

Kép lesz

(*Szabó Vilmos emlékére*)

Kép lesz
a néma, csontraaszott
pajta,
rajta a mohos,
beomlott gólyafészek,
s a vénék dala,
a sírva mondott ének

de szép lesz majd
egy új szobafalon!

Kép lesz
e tiszta, szilágysági
égbolt,
fényfolt a fecskék
cikkanó szárnya rajta,
s a kolompok nyugalma,
Istenem, de szép lesz
függve majd
egy új szobafalon!

Kép lesz
a szikkadt, támaszkodó
teknő:
Kettéhasadt ágya
gyermeknek, lány kenyérnek.
Kép lesz
az árva, kopott villanyélnék
árnyéka is...
Jaj,
ó, jaj, de szép lesz
valahol majd,
egy új szobafalon!

Kép lesz
a tükkör, lécekre hullt
tyúkól:
újbóli csatákra
képtelen kis világ,
s talán
nem lesznek hibák
majd, valahol, egy képen,
miről lenézünk
– egy új szoba falán...

Kitárulnak a szárnyak

Áldassék az Isten!

Áldassék az Isten!

Alatta trónus, szentséggel övezve, igazsággal rakva,
trónusa alatt a végtelen ég,

az égen nagy kerék forog: a fényes Nap,

a Nap alatt néma felhőnyájak isznak, legelésznek,

alattuk muzsikál a szél,

a szélben, mint szikla, áll a jurtánk,

alatta temető mindenütt, temető

– állatoké, embereké, álmoké, lerágott csontoké –

jajszókkal övezve, könnyekkel rakva,

a csontokon puszta föld,

a földön négy patkó,

a patkókon szilaj, szürke ló,

a lovon rongyos szőnyeg,

a szőnyegen apám,

apámon kesztyű,

a kesztyűn komor sas,

a sas szemén bőrsapka,

ami ha lekerül, kitárulnak a szárnyak,

mintha a végtelen égbe, az Isten élébe...

De jaj, kisnyúllal fog visszazállni!

Jaj, kisnyúllal fog visszazállni!

Kiss Lehel. Născut la 18 mai 1984. Absolvent al Colegiului Reformat „Wesselényi” din Zalău. Studii de teologie la Oradea, între 2004-2008. Din 2009, predicator baptist la Gherla. Custode al Arhivei Maghiarilor Baptiști din Ardeal.

Din 1995 publică în mod regulat în reviste literare și profesionale, în Ardeal, Ungaria și SUA.

Volume: *Ehveszett idő*, Ed. Holnap Magazin, Alba Iulia, 2011; *Jöjj elő, Lélek!* – 12 ígéhirdetés, Ed. Szűcs Family, Hunedoara, 2012; *A Gregorina-kanyar – Irodalmi Jelen*, Arad-Budapesta,

2012; *Primăvara Poeziei – A Költészet Tavasz*, Editura Caiete Silvane, Zalău, 2012-2020.

Vor deveni tablou

(în memoria lui Vilmos Szabó)

Vor deveni tablou
șura
tăcută, costelivă,
cuibul de berze surpat,
acoperit de mușchi
și muzica bătrânilor,
cântecul rostit în plâns,
ce frumoase o să fie
pe un perete nou!

Vor deveni tablou
cerul acesta
curat, din Sălaj,
pe el pete de lumină
aripi de rândunică în zbor
și calmul tălăngilor,
Doamne, ce frumos o să fie
agățat
pe un perete nou!

Vor deveni tablou
covata
uscată, sprijinită-n colț:
Patul crăpat
al copilului, al pâinii bune.
O să devină tablou
până și umbra
cozii uitate, tocite a furcii...

Vai,
o, vai, ce frumos o să fie
cândva, undeva,
pe un perete nou!

Vor deveni tablou
oglinnda, cotețul destrămat
în scânduri:
mică lume incapabilă
de noi lupte
și poate
n-o să fie greșeli
undeva, într-un tablou
din care privim
– pe peretele unei camere noi...

Aripile se deschid

Binecuvântat fie Domnul!
Binecuvântat fie Domnul!
Sub el tronul, înconjurat de sfințenie, împodobit de adevăr,
sub tronul lui cerul de necuprins,
pe cer roată mare se învârte: Soarele luminos,
sub Soare turme tăcute de nori se adapă și pasc,
sub ele vântul cântă,
în vânt, asemenea unei stânci, stă iurta noastră,
sub ea cimitir, pretutindeni cimitir
– al animalelor, oamenilor, viselor, al oaselor roase –
înconjurat de vaiete, împodobit de lacrimi,
pe oase pământ pustiu,
pe pământ patru potcoave,
pe potcoave un cal nărăvaș, sur,
pe cal un covor zdrențuit,
pe covor tatăl meu,
pe mâna lui mănușă,

pe mănușă un vultur sumbru,
pe ochii vulturului acoperitoare,
iar odată scoasă, aripile i se deschid,
spre cerul nesfârșit, în fața Domnului...
Dar vai, se va întoarce cu un iepuraș!
Vai, se va întoarce cu un iepuraș!

Dósa Andrei fordítása / traducere

KOCSIS FRANCISKO

Născut la 18 ianuarie 1955, în localitatea Cecălaca, județul Mureș; licențiat în istorie al Facultății de Istorie București; din 2004, redactor, apoi redactor-șef adjunct (2009-2014) al revistei *Vatra*, redactor al revistei de filosofie și literatură *Târnava* din Tg. Mureș; din septembrie 2014 până la sfârșitul anului 2019, corector la revista *Vatra*. Anterior: Șef birou Instalații de ridicat din cadrul SC SUT Mureș

SA din Tg. Mureș; colaborator permanent al ziarului *24 de ore mureșene* (1995-2002), redactor la Editura Dacia din Cluj-Napoca (2002-2003); membru al Uniunii Scriitorilor din 2001. Colaborări la: *Orizont*, *Vatra*, *Luceafărul*, *România literară*, *Slast* (Suplimentul literar artistic al Scânteii Tineretului), *Tomis*, *Flacăra*, *Discobolul*, *Târnava*, *Observator cultural*, *Poesis*, *Galatea*, *Transilvania*, *Familia*, *Caietele de la Mediaș*, *Spectru*, *Látó*, *Euphorion*, *Alternanțe* (Germania), *Poezia*, *Arca*, *LitArt*, *Rotonda valahă*, *Hyperion*, *Várad*, *Mișcarea literară*, *Viața Românească*, *Convorbiri literare*, *Lumina*, *Conta*, *Apostrof*, *Scriptor* etc.

Debut editorial: *Caietul debutanților*, Ed. Albatros, 1979; urmat de *Umbrela profetului*, 1998; *Oceanul interior*, 2000; *Codul de bare*, 2002; *Alieritate de duminică*, 2004; *Plimbări cu Freud*, proză scurtă, 2006; *Avangarda maghiară în texte și portrete*, 2008; *Ceva trece pe-aproape*, 2009; *Melancolii în formă continuată*, 2012; *Compendii de melancolie*, antologie de autor, 2013; *Prieteni și apropiați. Lecturi empatic*e, cronici și eseuri, 2013; *Arta de a evita necazul*, însemnări și consemnări, 2014; *Teste de identitate*, poezie, 2015; *Oșet de furnici*, poeme în proză, 2016; *Un roman într-o gară mică*, proză scurtă și foarte scurtă, 2018; *Terține și alte disimulări*, 2019; *Ceea ce nu se amână*, 2019.

Numeroase traduceri în reviste și volume.

Trece și septembrie

Trece și septembrie,
zilele se retrag într-o vale
prin care uitarea nu trece niciodată;

te aștept ca pe o pradă,
dar încă nu vii;
printre atâtea lucruri dobândite prin violență,
îmaginea ta pare o statueta orientală
îndărătul unei sticle aburite,
conlucrare a simțurilor mele neștiutoare
care au meditat despre tine;

am compus un lung monolog
de șoapte aspre
pe care să-l aștern
sub picioarele tale în loc de purpură,
dar trece și septembrie
și-i atât de târziu
că nici nu mai știu
dacă te aștept sau îți boicotez sosirea,
surioară moarte, surioara mea.

Elixirul nemuririi

În fiecare zi beau o picătură amară
din elixirul nemuririi,
armele nu mă doboară,
otrava nu mă ucide – se lăuda fiul cerului,
împăratul Wu Di,
până unul dintre supușii săi
i-a furat elixirul și l-a băut;

furios, împăratul a poruncit
să fie ucis pe loc;

nu se poate, i-a șoptit acela,
luându-mi viața, vei dovedi
că însuși ești muritor.

Scenă în natură

Puține cuvinte și puține culori
se folosesc la o ceremonie tristă;

un alai cu chipuri lungi de asceți sau fanatici,
îi redăm divinului o parte din creație;

îngroparea morților
e mai grea decât orice bătălie;

glasul preotului nu are tăiș,
nu rănește nicio conștiință;

despre acest fiord de absolut
doar Socrate avea ceva habar

și corbii bătrâni de pe ramuri
care asistă la profanare.

Kocsis Francisko. Csekelakán (Maros megye) született 1955. január 8-án; a Bukaresti Egyetem történelem szakának végzettje; 2004 óta a *Vatra* irodalmi lap szerkesztője, később főszerkesztőhelyettese (2009-2014), a Marosvásárhelyi *Tárnava* irodalmi és bölcsészeti lap szerkesztője; 2014 szeptemberétől 2019 végéig a *Vatra* korrektora. Előtte: irodavezető a Marosvásárhelyi SC SUT Mureș SA Emelőberendezéseknél; a *24 de*

ore mureșene újság állandó munkatársa (1995-2002), a kolozsvári Dacia Könyv-kiadó szerkesztője (2002-2003); 2001 óta az Írószövetség tagja. Közreműködések: *Orizont, Vatra, Luceafărul, România literară, SLAST* (a *Scânteia Tineretului* irodalmi füzete), *Tomis, Flacăra, Discobolul, Târnava, Observator cultural, Poesis, Galathea, Transilvania, Familia, Caietele de la Medias, Spectru, Látó, Euphorion, Alternanțe* (Németország), *Poezia, Arca, LitArt, Rotonda valahă, Hyperion, Várad, Mișcarea literară, Viața Românească, Convorbiri literare, Lumina, Conta, Apostrof, Scriptor* stb.

Debüt: *Caietul debutanților*, Albatros Kiadó, 1979; ezt követően: *Umbrela profetului*, 1998; *Oceanul interior*, 2000; *Codul de bare*, 2002; *Alteritate de duminică*, 2004; *Plimbări cu Freud*, rövidpróza, 2006; *Avangarda maghiară în texte și portrete*, 2008; *Ceva trece pe-aproape*, 2009; *Melancolii în formă continuată*, 2012; *Compendii de melancolie*, szerzői antológia, 2013; *Prieteni și apropiați. Lecturi empatice*, krónikák és esszék, 2013; *Arta de a evita necazul*, bejegyzések és megjegyzések, 2014; *Teste de identitate*, versek, 2015; *Oțet de furnici*, költemény-prózák, 2016; *Un roman într-o gară mică*, rövidpróza és karcolat, 2018; *Terține și alte disimulări*, 2019; *Ceea ce nu se amână*, 2019.

Számos fordítás irodalmi lapokban és kötetekben.

Szeptember is elmúlik

Szeptember is elmúlik,
a napok visszavonulnak egy völgybe,
hová a feledés se lép soha;

mint prédára lesek rád,
de te még mindig nem jössz;
erőszakkal meghódított dolgaim között
a te képed ledöntött szobornak tűnik
egy párás tükör foncsorán,
rőlad töprengő,
tudatlan érzéseim összjátékának;

durva suttogásokból
hosszú monológot fogalmaztam,
amelyet most bársonyszőnyeg helyett
teríték lábaid elé,
de szeptember is elmúlik,
s oly későre jár,
hogymár nem is tudom,
várjak-e vagy az érkezésedet bojkottálom,
húgocskám, drága halál-húgocskám.

A halhatatlanság elixírje

Minden nap iszom egy keserű kortyot
a halhatatlanság elixírjéből,
se fegyvernek, se méregnek
nincs hát hatalma rajtam – dicsekedett az ég fia,
Vu-Ti császár,
míg egyik alattvalója el nem lopta
és meg nem itta az elixírt;

dühében a császár elrendelte
az illető azonnali kivégzését;

nem ölethetsz meg, súgta neki amaz:
ha kioltod az életemet, azzal csak
saját halandóságodat bizonyítod.

Jelenet a természetben

Kevés szó és kevés szín használatik
egy szomorú ceremónián;

sovány ábrázatú aszkéták vagy fanatikusok ünnepi menete,
visszaadunk a teremtésből egy részt az istenségnek;

a holtak elhantolása
minden csatánál nehezebb;

a pap hangja is erőtlén,
senkinek nem okoz lelkiismeret-furdalást;

mindössze Szókratésznek volt némi fogalma
az abszolútum eme ffordjáról,

meg hát a faágakon kuporgó vénséges vén varjaknak,
akik ehhez a gyalázathoz asszisztálnak.

traducere de/ fordította Lövétei Lázár László

LAKATOS MIHÁLY

1964. február 11-én születtem Székelyudvarhelyen. A nyolcvanas évek végén/ kilencvenes évek elején színre lépő erdélyi magyar írógeneráció tagja vagyok, a Serény Múmia elnevezésű fiatal erdélyi írócsoporthoz alapító tagjai közé tartozom. 1988-tól kezdődően folyamatosan közlök verseket, novellákat, színműveket, publicisztikát, valamint műfordításokat a kortárs román és francia prózából erdélyi magyar irodalmi folyóiratokban és napilapokban (Ifjúnok, Látó, Helikon, Korunk, Székelyföld, Krónika, Udvarhelyi Híradó stb.), illetve magyarországi (Tiszatáj, Kortárs, Nagyvilág, Magyar Hírlap stb.), vajdasági (Képes Ifjúság), és felvidéki (Kalligram, Szőrös Kő) lapokban, folyóiratokban.

Önálló kötetek: *Előjáték* (novellák, 1995), Mentor Könyvkiadó, Marosvásárhely; *A ribanc* (novellák, 1999), Pro Print Könyvkiadó, Csíkszereda; *Vízit a gömb túloldalán* (színművek, 2002), Kriterion Könyvkiadó, Kolozsvár; *Etimo apó csodálatos meséi* (mesék, 2002) Kriterion Könyvkiadó, Kolozsvár; *Ioan Grșan: Vashui megye a NATO-ra gyúr* (műfordítás, 2009) M-érték Kiadó, Budapest; *Bolhaszerenád* (versek, 2010) Erdélyi Híradó Kiadó – Ráció Kiadó, Kolozsvár-Budapest; *Dan Lungu: Hogyan felejtünk el egy nőt* (műfordítás, 2010), Magvető Kiadó.

Fontosabb díjak: 1988 – az Ifjúnok 1988. évi debütdíja; 1996 – az EMKE drámapályázatának fődíja; 1997 – a felvidéki Szőrös Kő c. folyóirat novellapályázatának I. díja; 1999 – I. helyezés, a zsűri, a közönség és a Magyar Rádió díja a Színház Világnapja alkalmával Szegeden megtartott II. Országos Tehetségkutató Színműíró Versenyen; 2007 – a Székelyföld folyóirat 2007. évi prózadíja.

Ha feltámad a szél

Rút nap volt, bár verőfényes,
hideg, szélfúttá arcokra hulltak verőfények,
vörös szemek néztek valahová messze,
s nem tudták: amit látni vélnek, az valóban lesz-e...
S közben ott jajongott
a délelőtti csendben,
fülükbe jajongott a temetési ének.

És miközben ott jajongott,
fülünkbe jajongott a temetési ének,
egymáshoz hajoltunk: fiatalok, vének,
kar kart ölelt, kéz kezét szorított,
keblünkben élettől pezsdült fel a vérünk,
s örültünk egymásnak,
örültünk, hogy élünk.

Rút nap volt, bár verőfényes,
és estére lett: fénytelen, verő és véres.
S én, aki délelőtt még csak temettem egy rokont,
megismertem a halált is – egy magasabb fokon.
A temetőből sietve jöttem el, menekültem szinte.
Otthon ő fogadott, s a drága, jó apám – kiterítve.

Anyám zokogott, én az ajtófélnél sírtam.
Apám csendesen feküdt.
Hajnalodott.
S miközben könnyeimen uszadékként ment el egy világ,
anyámhoz léptem: még találkozunk – mondtam – odaát. Talán.
Anyám fásultan legyintett.
Nézd – intett a fejével – feltámadt a szél...
Fel – mondom. S elmosolyodom.
Hogy jobb legyen a kedve.
Ha még a szél is feltámadhat,
mi miért nem hiszünk benne?!

A másik iker

Velünk és bennünk születnek az ikrek.
 Születéskor ő, a második, az élet sarkát fogja,
 amint Jákob, a csaló, Ézsau sarkát fogta.
 De róla nem vesz tudomást senki.
 mintha nem is lenne, s ő nem perel,
 nem kér juszt, és nem kér enni.
 Az élet hízik, nő a széle-hossza,
 és titkon ő is vele nő naponta.
 Halkan, észrevétlen, mint falon a repkény,
 mint erdei fában növekszik a szekrény.
 Áldást, elsőszülötti jogot el nem oroz,
 a dicső testvér árnyában lapul szerényen,
 mint aki nem oszt, nem szoroz.
 Miért ily szemérmes? Tán rút lenne?
 Ezért rejtőzködik egy életen át?
 Mint ama másik szegény kirekesztett,
 Cyrano de Bergerac?
 Vagy azt akarja, hogy féljük őt?
 Hogy ne úgy fogadjuk majdan,
 mint testvért, rokont?
 Vagy legalább: mint régi ismerőst?
 Mindegy. Majd megtudom, ha eljő az óra.
 Mert akkor már ő, a másik lesz itt velem.
 Akkor végre megismerhetem. Ha eljő az óra.
 De tudnotok kell:
 nektek már nem beszélhetek róla.

Lakatos Mihály. Născut la 11 februarie 1964, la Odorheiul Secuiesc. Apartține generației de scriitori maghiari ardeleni, care a debutat la sfârșitul anilor optzeci/începutul anilor nouăzeci. Este membru fondator al grupării de scriitori denumită Serény Múmia (Mumia Sprintenă), fondată în 1990. Începând din 1988 a publicat versuri, nuvele, piese de teatru, traduceri

din română și franceză, publicistică în mod regulat în revistele literare și cotidienele de limbă maghiară din România („Ifjúmunkás”, „Látó”, „Helikon”, „Korunk”, „Székelyföld”, „Kronika”, „Udvarhelyi Híradó” etc.), din Ungaria („Tiszatáj”, „Kortárs”, „Nagyvilág”, „Magyar Hírlap” etc.), din Serbia („Képes Ifjúság”), respectiv din Slovacia („Kalligram”, „Szörös Kő”).

Volume publicate: *Előjáték* (Preludiu, nuvele, 1995), Editura Mentor, Târgu Mureș; *A ribanc* (Prostituata, nuvele, 1999), Editura Pro Print, Miercurea Ciuc; *Vizit a gömb tuloldalán* (Vizită pe partea cealaltă a globului, piese de teatru, 2002), Editura Kriterion, Cluj-Napoca; *Etimo apó csodálatos meséi* (Poveștile minunate ale moșului Etimo, basme, 2002), Editura Kriterion, Cluj-Napoca; *Ioan Groșan: Vaslui megye a NATO-ra gyúr* (Județul Vaslui în NATO, traducere, 2009), M-érték Kiadó, Budapesta; *Bolbaszerenád* (Serenadă de purice) (poezii, 2010), Editura Erdélyi Híradó – Editura Ráció, Cluj-Napoca – Budapesta; *Dan Lungu: Hogyan felejtünk el egy nőt* (Cum să uiți o femeie, traducere, 2010), Editura Magvető, Budapesta.

Premii mai importante: 1988 – Premiul pentru debut pe anul 1988 al săptămânalului *Ifjúmunkás* din București; 1996 – Premiul principal al concursului de piese de teatru al Uniunii Culturale Maghiare din Transilvania (EMKE); 1997 – Premiul I al concursului de nuvele al revistei literare „Szörös Kő” din Slovacia; 1999 – Premiul I, premiul juriului, premiul publicului și premiul Radiodifuziunii Ungare la Concursul Național de Descoperire Talente Dramaturgi, desfășurat la Szeged (Ungaria); 2007 – Premiul pentru proză pe anul 2007 al revistei literare „Székelyföld” (Miercurea Ciuc).

Dacă învie vântul

A fost o zi urâtă, deși cu soare strălucitor,
rece, raze cădeau pe chipuri ciupite de vânt,
ochi roșii priveau undeva departe

și nu știau: ce li se părea că văd, fi-va-ntr-adevăr...
Și-n tot acest timp,
în liniștea dimineții, în urechi
auzeau bocetul psalmului de înmormântare.

Și-n timp ce-n urechi ne suna
bocetul psalmului de înmormântare,
ne-am strâns unii în alții: tineri, bătrâni,
braț se ținea de braț, mâna strângea altă mână,
în piept ne pulsa sângele plin de viață
și ne bucuram unii de ceilalți,
ne bucuram că suntem în viață.

A fost o zi urâtă, deși cu soare strălucitor,
și s-a făcut seară: întunecată, biciuitoare și însângerață.
Iar eu, care dimineață încă înmormântam o rudă,
am cunoscut și moartea – la un nivel mai înalt.
Am plecat grăbit din cimitir, aproape fugeam.
Acasă m-aștepta ea, și dragul, bunul meu tată – zăcând.

Mama plângea, eu lăcrimam lângă ușă.
Tata zăcea liniștit.
Se crăpa de ziuă.
Și-n timp ce o lume dispărea plutind pe lacrimile mele,
m-am apropiat de mama: ne vom mai întâlni, i-am spus,
dincolo. Poate.
Mama a dat din mână nepăsătoare.
Privește – mi-a făcut semn cu capul – a înviat vântul...
A-nviat, spun. Și zâmbesc.
Ca să-i dau încredere și ei.
Dacă până și vântul poate învia,
noi de ce să nu credem învierea?!

Celălalt geamăn

Cu noi și în noi se nasc gemenii.
La naștere, el, al doilea, prinde călcâiul vieții,
precum, Iacov, șarlatanul, călcâiul lui Esau.
Dar nimeni nu ține socoteală de el,
de parcă nici n-ar exista, iar el nu se plânge,
nu-și cere dreptul și nu cere de mâncare.
Viața se îngrașă, crește-n lung și lat
și-i taină crește și el zi de zi odată cu ea.
În tăcere, insesizabil, ca iedera pe perete,
cum crește-n copacul pădurii dulapului.
Nu fură binecuvântare, dreptul întâiului născut,
stă aciuat modest în umbra fratelui glorios,
precum unul care nici nu contează.
De ce-i atât de reținut? Să fie oare urât?
De aceea se ascunde o viață întreagă?
Precum celălalt nefericit exclus,
Cyrano de Bergerac?
Sau vrea să ne temem pentru el?
Ca să nu-l primim cândva
ca pe-un frate, o rudă?
Ori ca pe-un vechi cunoscut?
Nu contează. Voi afla când va bate ceasul.
Pentru că atunci el, celălalt, va fi aici, cu mine.
Atunci îl voi putea, în sfârșit, cunoaște.
Când va veni vremea.
Dar trebuie să știți ceva:
nu voi mai putea vorbi despre el.

Kocsis Francisko fordította / traducere

LÁSZLÓ NOÉMI

László Noémi (1973, Kolozsvár) József-Attila díjas költő. Magyar-angol szakon diplomázott a kolozsvári Babeş-Bolyai Egyetem Filológia Karán 1996-ban. 2012-2019 között a kolozsvári Helikon folyóirat szerkesztője. Jelenleg a Napsugár és Szivárvány gyermekirodalmi lapok főszerkesztője. Kolozsváron él. Legutóbbi kötete: Darázsolás, 2022, Gu-

tenberg Kiadó, Csíkszereda.

Keresztút

I.

Te város, hányszor átutaztam rajtad
vonattal, néztem fönt a templomot,
a katedrális lent a folyóparton,
s a főút mellett azt a kis sötétet,
nyomott, vörös foltjaival. Fejem
a szemöldökfába majdnem bevertem,
pedig templomba lépéshez jó alacsony
vagyok. A középpont köré sereglenek,
tódulnak mindenhol a templomok.
Bemészelt ferskók, tátongó falfülkék,
egymást zaklató felekezetek,
lebontott, leégett, átépített,
bérbe vett, bérbe adott templomok.
Itt nem nyílt kegyhelyen szövőgyár,
kocsma, mégis nyugati szellő lengedez.
Más ajkú népcsoport csodálni való
fegyverténye ez. Vastag falak,
öklömnyi ablakok, magasföldszint,
csúcsos alakzatok, és kő,
mindenütt vésett kő dalol,

és itt őgyelgek én is valahol,
tizennyolc évesen. Passiójátékban
hajás statiszta. A kereszt állításakor
jégeső zúdul ránk, kisüt a nap,
és a leszakadt vízözönt
a középkori kövezet
felissza.

II.

Itt vagyok tizennyolc,
huszonöt, harminc évesen,
hosszú, göndör és lekaszabolt hajjal,
nyugodtan, zaklatottan, egyedül,
más tizenhuszonharmicévesekkel,
itt vagyok bátran, komolytalanul,
az előírásokra fittyet hányva.
Nincs egy fityingem, ezt-azt dolgozom,
a rebellis gondot visel magára.
Eszembe jut a hírneves csata,
melynek napján testvérem született,
aztán rögtön a Reformáció,
melynek napján testvérem született.
Én nem hagyom magam születni.
Nem születésre hoztam képletet.
Nem vagyok végleges,
mint templomépület vagy
magasföldszintes, kőfalú ház.
A befejezettség megbabonáz.
Csak állok. Nyílt titok:
a születésnek hátat fordítok.
Legföljebb mondatokat építek,
és tervezni csak jelentést merek,
s ha feltalálom magam, inkább tréfa:
a halálfélelem és -megvetés önfejű
ivadéka. Szép, mint életem keresztútja,
te, ahol elgondolom: vajon hányszor
vetődöm még ide?

László Noémi (1973, Cluj), poetă. Licențiată în limba și literatura maghiară și engleză, la UBB Cluj, în anul 1996. Redactor al revistei literare clujene *Helikon*, în perioada 2012-2019. Redactor-șef al revistelor literare pentru copii *Napsugár* și *Szivárvány*. Trăiește la Cluj. Ultimul volum de poezii: *Încrețituri* (Editura Gutenberg, Miercurea Ciuc, 2022).

Răscruce

I.

Hei, orașule, de câte ori te-am traversat
cu trenul, m-am uitat la biserica de sus,
la catedrală, jos, pe malul râului, și la cea mică,
întunecată, de lângă artera principală,
cu petele ei roșcate, apăsate. Era cât pe ce
să dau cu capul de pragul de sus,
deși sunt destul de scundă pentru intrarea
în biserică. Peste tot, bisericile se strâng
ciopor, se înghesuie în jurul centrului.
Fresce spoite, nișe larg căscate,
confesiuni care se șicanează reciproc,
biserici demolate, arse, reconstruite
biserici luate în chirie, date în chirie.
Aici, care nu-i loc de pelerinaj, țesătorie,
cârciumă, adie totuși un aer occidental.
Asta-i o admirabilă faptă de arme
a unei etnii de alt grai. Ziduri groase,
ferestre de-o palmă, parter înalt,
forme cu vârf, și piatră,
peste tot cântă piatra cioplită,
și pe undeva pe-aici cutreier și eu,
la optsprezece ani. Figurant pletos
într-o pasiune. La ridicarea crucii
ne-a bătut o ploaie cu grindină, iese
soarele și potopul prăvălit peste noi

e absorbit de pavajul
din evul mediu.

II.

Sunt aici, la optsprezece,
la douăzeci și cinci, la treizeci de ani,
cu păr lung, creț și maltratat,
calmă, răscolită, singură,
cu alții de zecedouăzecitreizeci de ani,
suntem aici curajoși, neserioși,
dând cu tifla la reguli.
N-am un sfaț, lucrez una-alta,
rebelul își poartă singur de grijă.
Îmi vine în minte bătălia celebră
în ziua căreia s-a născut fratele meu,
apoi imediat după aceea Reforma,
în ziua căreia mi s-a mai născut un frate.
Eu nu mă las născută.
N-am adus formule pentru naștere.
Nu sunt definitivă,
ca un edificiu de biserică ori
o casă cu parter înalt, cu pereți de piatră.
Starea definitivă mă vrăjește.
Doar stau într-un loc. Taină dezvăluită:
nașterii îi întorc spatele.
Construiesc, cel mult, propoziții
și îndrăznesc să proiectez doar semnificații,
și-i mai degrabă o glumă că mă descopăr:
descendentă îndărătnică a spaimei și disprețului
de moarte. Frumoasă ca răscrucea vieții mele,
tu, unde mă întreb: oare de câte ori
mă voi mai abate pe-aici?

LÖVÉTEI LÁZAR LÁSZLÓ

1972-ben született Lövétén. Középiskolai tanulmányait Székelyudvarhelyen végezte a Tamási Áron Líceumban. Tanári diplomáját 1998-ban szerezte a kolozsvári BBTE magyar-román szakán. 1998 óta a csíkszeredai Székelyföld kulturális folyóirat szerkesztője, 2010 óta főszerkesztője. Csíkszentdomokoson él.

Fontosabb kötetei: *A névadás öröme* (versek, Erdélyi Híradó, Kolozsvár, 1997); *Távolságtartás* (versek, Pro-Print, Csíkszereda, 2000); *Két szék között* (versek, Kalligram, Pozsony, 2005); *Zöld* (versek, Erdélyi Híradó, Kolozsvár, 2011); *Alkalmi* (versek, Sétatér Kiadó, Kolozsvár, 2017).

Fordításkötetei: *Mircea Cărtărescu: Lulu* (regény, Gondolat, Budapest, 2004); *Filip Florian – Matei Florian: Kőlyök utca* (regény, Bookart, Csíkszereda, 2014); *Alexandru Vakulovski: Hányinger utca* (regény, Sétatér Kiadó, Kolozsvár, 2015).

Fontosabb díjai: a Romániai Írók Szövetségének debüt-díja, 1997; Déry-díj, 2005; Radnóti-díj, 2008; József Attila-díj, 2009; az Erdélyi Magyar Írók Ligája nagydíja, 2011, az MMA Legjobb könyv-díja, 2017.

Kórházablak

Mibály András (1971-2020) halálára

*„Délután negyed három volt.
Kórházi szekrényén pár könyv hevert:
Warhol-album, Hegel, Kant és Nietzsche
művei. A szekrényben vodkásüveg,
Szétlín könnyei. Két napja vitte neki*

*Menzel, és két óra táján talán még
löttyögött pár korty az alján.”*
(Tomáš Mazal)

Vajon melyik „véres történetet” olvastattam volna el veled
Ha egy kicsit másképp alakulnak a dolgok
És te vajon elolvastad volna-e
Kedves Bandi
Vagy legyintettél volna erre is
Hallottál-e egyáltalán Hrabalról
Kötve hiszem
De jól is van ez így
Most már minden jól van
Látlak ott a kórházablakban
Még ugrás előtt
Vajon volt-e neked is „Menzel”-ed
Szegény betegem
Hogy vodkát vigyen neked
Vagy egyedül haltál meg
Vodka nélkül
Szegény
Szegény alkoholistám
Te feketemunkás
Én izé
Te Magyarba’ egy kórházablakban
Én itthon
Te már odatúl
Én még mindig egyhelyben
Ki tudja miért
De a román híradó is
A magyar híradó is
Szinte menetrendszerűen számol be arról
Hogy valaki kiugrott a kórház ablakán
Míntha tűz ütött volna ki
Dehát tűz ütött ki
Mondhatnád

Kiütött a tűz
 Már kölyökkorunkban irigyeltem a vagányságodat
 Szegény
 Szegény alkoholistám
 Melyik nótával temesselek el magamban
 Vagy csináljak egy ócska rigmust
 Direkt neked?
 Egye fene
 Csinálok neked egy ócska rigmust
 Isten nyugtasson
 Kedves Bandi
 S miközben ezt olvasod
 Dúdold magadban a *Ki tanyája ez a nyárfás?* dallamát:

Beb magas a kórházablak!

Élet én most idebagylak

Sej innét beb messze látok!

Ehvtársaim köpök rátok.

Lövétei Lázár László. S-a născut în 1972, la Lueta. Studiile liceale le-a urmat la Liceul „Tamási Áron” din Odorheiu Secuiesc. În 1998 a devenit licențiat al Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca, secția maghiară-română. Din 1998 a fost redactor al revistei culturale „Székelyföld” din Miercurea Ciuc, iar din 2010 ocupă funcția de redactor-șef. Locuiește la Sândominic.

A publicat: *Bucuria botezului* (*A névadás öröme*, Erdélyi Híradó, Cluj-Napoca, 1997, poezie), *Păstrarea distanței* (*Távolság-tartás*, Pro-Print, Miercurea Ciuc, 2000, poezie), *Între două scaune* (*Két szék között*, Kalligram, Bratislava, 2005, poezie), *Verde* (*Zöld*, Erdélyi Híradó, Cluj-Napoca, 2011, poezie), *Ocașional* (*Alkalmi*, Sétatér Kiadó, Cluj-Napoca, 2017).

Volume de traduceri: Mircea Cărtărescu, *Lulu* (roman, Editura Gondolat, Budapesta, 2004); Filip Florian – Matei Florian, *Kölyök utca* (*Bănuții*, roman, Editura Bookart, Miercu-

rea Ciuc, 2014); Alexandru Vakulovski, *Hányinger utca (Pizdet)*, roman, Editura Sétatér, Cluj-Napoca, 2015).

A fost distins cu Premiul de debut al Uniunii Scriitorilor din România pentru volumul *Bucuria botezului* (1997), premiul „Déry Tibor” în 2005, premiul „Radnóti” în 2008, premiul „József Attila” în 2009, Marele premiu al Ligii Scriitorilor Maghiari din Transilvania în 2011, premiul pentru cea mai bună carte a Academiei Maghiare de Artă în 2017.

Fereastră de spital

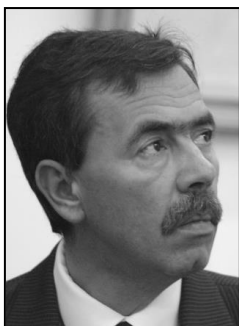
La moartea lui Mihály András (1971-2020)

„Era la trei după-amiază. Pe dulăpiorul de
spital se odihneau câteva cărți: Albumul lui
Warhol, operele lui Hegel, Kant și Nietzsche.
În dulap, o sticlă de vodcă. Lacrimile lui Stalin.
I-a dus-o cu două zile în urmă Menzel,
iar pe la amiază nu mai avea decât câteva
sorbituri pe fund.”
(Tomáš Mazal)

Oare care dintre „întâmplările sângeroase” te-aș fi pus s-o citești
Dacă lucrurile ar fi evoluat puțin altfel
Oare tu ai fi citit-o
Dragă Bandi
Sau ai fi dat din mână a lehamite
Ai auzit tu de Hrabal
Nu cred nici în ruptul capului
Dar e bine și așa
Acuma e bine totul
Te văd acolo în fereastra spitalului
Înainte de săritură
Oare ai avut și tu un „Menzel”
Bietul meu bolnav
Ca să-ți ducă vodcă

Sau ai murit singur
 Fără vodcă
 Bietul
 Bietul meu alcoolic
 Tu muncitor la negru
 D-ăla și eu
 Tu într-un spital din Ungaria
 Eu acasă
 Tu dincolo deja
 Eu încă aici pe loc
 Cine știe de ce
 Și știrile române
 Și știrile maghiare
 Transmit aproape metronomic
 Dacă cineva a sărit pe fereastra spitalului
 De parcă ar fi izbucnit focul
 Dar ai putea spune
 Și că a izbucnit focul
 Încă din copilărie ți-am invidiat dezinvoltura
 Bietul
 Bietul meu alcoolic
 Cu care melodie să te îngrop în lăuntru
 Sau să creez un ritm banal
 Direct pentru tine?
 Fir-ar să fie
 Fac o melodie pentru tine
 Dumnezeu să te odihnească
 Dragă Bandi
 Și în timp ce citești asta
 Să fredonezi în tine melodia *Cuibul cui e între plopi?*:
Fereastră-naltă de spital!
Te-arunc viață la canal.
Ab, ochii până unde văd!
Vă scuiț tovarăși e prăpăd!

MARCEL LUCACIU

Marcel Lucaciu s-a născut în ziua de 14 iulie 1966, în orașul Jibou, județul Sălaj. Este absolvent al Liceului de Filologie-Istorie „Simion Bărnuțiu” din Șimleu Silvaniei (1984) și al Facultății de Filologie din cadrul Universității „Babeș-Bolyai”, Cluj-Napoca, secția română-latină (1989). După un răstimp petrecut în Harghita, lucrează ca profesor la Liceul Pedagogic „Gheorghe Șincai” Zalău, iar din februarie 2006 ca inspector școlar – limba și literatura română, la Inspectoratul Școlar Județean Sălaj.

A debutat cu versuri, în revista *Tribuna* (1984), apoi a colaborat cu grupaje de poezie și cronici literare, la diferite reviste din țară și din străinătate: *Steaua*, *Tomis*, *Convorbiri literare*, *Astra*, *Familia*, *Ramuri*, *Luceafărul*, *Flacăra*, *Contemporanul*, *Viața Românească*, *Agora* lui Dorin Tudoran (Philadelphia) etc. De-a lungul anilor, a obținut unele premii literare: Premiul al III-lea la Concursul literar pentru studenți, organizat de revista *Astra* (Brașov, 1989); Premiul revistei *De la Nistru până la Tisa* și al Editurii Duminica, la Festivalul Național *Lucian Blaga* (Sebeș, 1992).

A publicat, până acum, următoarele volume: *Scrisori către Isolda* (Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1995), *Poemul care a împușcat metafora* (Editura Limes, Cluj-Napoca, 2000), *Omul fără buzunar* (Editura Limes, Cluj-Napoca, 2001), *Re-lecturi stănesciene* (Editura Limes, Cluj-Napoca, 2004), *Parfumul ficțiunii* (Editura Caiete Silvane, Zalău, 2012), *Scriitori din Țara Silvaniei* (Editura Caiete Silvane, Zalău, 2013), *Flori de cuc* (Editura Caiete Silvane, Zalău, 2015), *Floreta de exercițiu. Antologie* (Editura Caiete Silvane, Zalău și Editura Școala Ardeleană, Cluj-Napoca, 2017), *Cronici duminicale* (Editura Caiete Silvane, Zalău și Editura Școala Ardeleană,

Cluj-Napoca, 2019) și *Cenușa orelor* (Editura Caiete Silvane, Zalău și Editura Școala Ardeleană, Cluj-Napoca, 2022).

În prezent, Marcel Lucaciu este președinte al Cenaclului Literar „Silvania” și redactor asociat la revista *Caiete Silvane* din Zalău. Colaborează, în special, la revistele *Viața Românească* (București) și *Curtea de la Argeș* (Curtea de Argeș).

Este membru al Uniunii Scriitorilor din România, membru al Asociației Scriitorilor din Județul Sălaj și membru al Cercului literar de la Cluj.

Scrisori către Isolda

LXXII

pe țărni uitat
în van
aștept
valul să despletească
părul de
aur
cerul să fure
seninul
ochilor tăi
noaptea
să-mi aducă
iernile fierbinți
se tânguie vântul
în catedrale
pustii
coboară în lume
o neagră
mireasă

LXXIII

nisip s-au făcut
toate chemările

mele
 valuri le poartă
 în largul
 uitării
 întunecat e cerul
 prădat de
 fluturi
 galben-albaștri
 în țara lui
 papură-vodă
 sunt
 un robinson crusoe
 pe insula
 mioriței

Marcel Lucaciu 1966. július 14-én született Zsibón (Szilágy megye). A Szilágysomlyói Simion Bărnuțiu Líceum filológia-történelem szakának (1984), majd a kolozsvári Babeș-Bolyai Tudományegyetem Filológia szakának elvégzése után (1989, román – latin tagozat) egy ideig Hargita megyében tanított. Jelenleg a zilahi Gheorghe Șincai Pedagogia Líceum tanára. 2006 óta román nyelv és irodalom szakos tanfelügyelő. 2012 szeptembere óta a Szilágy Megyei Tanfelügyelőség szóvivője.

Első verseit a kolozsvári *Tribuna* irodalmi lap közölte (1984), később egyre több hazai és külföldi lapban jelentek meg versei és krónikái: *Steaua*, *Tomis*, *Comorbiri literare*, *Astra*, *Familia*, *Ramuri*, *Lucașărul*, *Flacăra*, *Contemporanul*, *Viața Românească*, *Agora* (Dorin Tudoran, Philadelphia) stb. Irodalmi díjak: III. díj a brassói *Astra* irodalmi lap diákoknak szóló irodalmi versenyén (1989); a *De la Nistru până la Tisa* és a *Duminica* Kiadó díja (*Lucian Blaga* országos rendezvény, Szebes, 1992).

Kötetek: *Scrisori către Isolda* (Dacia Kiadó, Kolozsvár, 1995); *Poemul care a împușcat metafora* (Limes Kiadó, Kolozsvár, 2000); *Omul fără buzunare* (Limes kiadó, Kolozsvár, 2001); *Re-*

lecturi stănesciene (Limes Kiadó, Kolozsvár, 2004); *Parfumul ficșunii* (Caiete Silvane Kiadó, Zilah, 2012); *Scriitori din Țara Silvaniei* (Caiete Silvane Kiadó, Zilah, 2013), *Flori de cuc* (Caiete Silvane Kiadó, Zilah, 2015), *Floreta de exercițiu. Antologie* (Caiete Silvane Kiadó, Zilah és Școala Ardeleană Kiadó, Kolozsvár, 2017), *Cronici duminicale* (Caiete Silvane Kiadó, Zilah és Școala Ardeleană Kiadó, Kolozsvár, 2019) és *Cenușa oreilor* (Caiete Silvane Kiadó, Zilah és Școala Ardeleană Kiadó, Kolozsvár 2022).

Jelenleg Marcel Lucaciu a Silvania Irodalmi Kör vezetője és a *Caiete Silvane* (Zilah) valamint a *Viața Românească* (Bukarest) irodalmi lapok munkatársa.

Tagja a Romániai Írószövetségnek, tagja a Szilágy Megyei Írószövetségnek és tagja a Kolozsvári Irodalmi Körnek.

Levelek Izoldának

LXXII

elfelejtett parton
várom
hiába
hogy a hullám kibontsa
arany-
hajad
az ég ellopja
szemed
derűjét
hogy az éj elhozza
a forró teleket
kihalt
katedrálisokban
panaszkodik a szél
fekete menyasszony
száll alá
világunkba

LXXIII

homokká lett
minden
hívó szavam
hullámok sodorják
a felejtés
tengerén
sárga-kék
pillangók
fosztogatták
sötét hát az ég
káka-vajda
országában
a báránka-
szigeten
egy robinson crusoe
vagyok én

traducere de/ fordította Lovétei Lázár László

ANGELA MAXIM

S-a născut la 19 noiembrie 1970, în Hunedoara. În prezent locuiește în Răstolțu Mare, comuna Buciumi, Sălaj.

Iubitoare a tradițiilor folclorice, reușește să realizeze un muzeu etnografic în casa bunicilor.

Debutul în poezie îl face în anul 2014, cu placheta de versuri intitulată *Poeziile trecutului*, la Editura Caiete Silvane din Zalău. În anii următori îi apar alte cărți, după cum urmează: *Versuri line de Crăciun*, Editura Caiete Silvane, Zalău, 2015; *Poezii*, Editura Sedan, Cluj-Napoca, 2015; *Poemele Revoluției*, Editura Caiete Silvane, Zalău, 2016; *Eu te-am chemat Măicuță*, Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2016; *De primăvară*, Editura Caiete Silvane, Zalău, 2017; *Versuri și îngeri*, Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2017; *Din colțul meu de Răstolț*, Editura Caiete Silvane, Zalău, 2018; *Sărbătoarea Învierii*, Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2018; *Răstolțu Mare și istoria neamului meu*, Editura Caiete Silvane, Zalău, 2019; *Aici, în mica noastră Românie*, Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2019 și *Pentru dragostea ta, mamă*, Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2020.

Parcul veșniciei

Din șoaptele castanilor sălbatici
Am înțeles că nu există moarte.....
Ci doar un parc cu-alei și felinare
Prin care noi ne ducem mai departe!

Din loc în loc, o banc-a revederii
Și-o pasăre de foc cântând măiastră...
Noi ascultăm vrăjiți printre secunde
Și-apoi, din nou pornim pe calea noastră!

Copii... bunici... prieteni dragi... mulțime...
Cu toții-ajungem pe alei odată...
Dar n-am putea întoarce pașii vieții
Doar umbra ne rămâne... ca o pată!

Își scutură castanii roi de frunze...
Și-un felinar clipind ne luminează...
Și-oricât de lung e parcul veșniciei
Să ne oprim... niciunul nu cutează!

Ei... Până unde? Cât mai e... ori cine...
Ne-a pregătit cărările abstracte...
Și le-a dat glas castanilor să spună
Că... după viață nu există moarte?

Dacă...

Dacă și un fir de iarbă
Dintr-un câmp... cândva pustiit
Iar învie după o ploaie...
Eu... de ce să nu înviu?

Dacă... și-un copac ce-n toamnă
Frunza și-a pierdut, târziu
Iar dă muguri primăvara...
Eu... de ce să nu înviu?

Dacă... bobul cel mai putred
Semănat prea timpuriu
Sparge glia, și-apoi crește
Eu... de ce să nu înviu?

Dacă... și-un izvor răsare
După mii de ani, tot viu...
Stâmpărând din nou câmpia...
Eu... de ce să nu înviu?

Dacă-n toate, toate-i viață...
E... și-n trupul meu... o știu!
Din scânteia mea nestinsă
Prin cenușă.... am să-nviu!

Angela Maxim (1970, nov.19) Hunyadon született, jelenlegi lakóhelye Nagyajtolt, Vármező, Szilágy megye.

A népi szokások rajongójaként nagyszülei házában etnográfiai múzeumot hozott létre.

Első verskötete *Poeziile trecutului* (A múlt versei, 2014, Caiete Silvane Kiadó, Zilah), ezt követik: *Versuri line de Crăciun* (Szelíd karácsonyi versek, 2015, Caiete Silvane Kiadó, Zilah), *Poezii* (Versek, Sedan Kiadó, Kolozsvár-Napoka, 2015); *Poemele Revoluției* (A forradalom versei, 2016, Caiete Silvane Kiadó, Zilah); *Eu te-am chemat Măicuță* (Anyácskám, hívtalak, Napoca Star Kiadó, Kolozsvár-Napoka, 2016); *De primăvară* (Tavasza, Caiete Silvane Kiadó, Zilah, 2017); *Versuri și îngeri* (Versek és angyalok, Napoca Star Kiadó, Kolozsvár-Napoka, 2017); *Din colțul meu de Răstolț* (Rajtolci kis sarkomból, Caiete Silvane Kiadó, Zilah, 2018); *Sărbătoarea Învierii* (A Feltámadás ünnepe, Napoca Star Kiadó, Kolozsvár-Napoka, 2018); *Răstolțu Mare și istoria neamului meu* (Nagyrajtolt és nemzetem történelme, Caiete Silvane Kiadó, Zilah, 2019); *Aici, în mica noastră Românie* (Itt, a mi kis Romániánkban, Napoca Star Kiadó, Kolozsvár-Napoka, 2019 és *Pentru dragostea ta, mamă* (Anyám, szeretetedért, Napoca Star Kiadó, Kolozsvár-Napoka, 2020).

Az örökkévalóság parkja

Vadgesztenyék susogásából
Megértettem, hogy nincs halál...
Egy park csupán, hol lámpások között
Tág sétányokon indulunk tovább!

Helyenként vizsontlátás padja
S egy édes hangú tűzmadár...
Elbűvől másodperceinkben
Ám utunk, aztán, folytatjuk tovább!

Gyermekek... nagyszülők... drága barátok... népek...
Kikötünk egyszer a sétányokon...
Létünk lépteit nem fordítjuk vissza,
Csak árnyékunk marad... foltok a falakon!

Leveleik lerázzák, lám, a gesztenyék...
Egy vaklámpás világít hunyorogva...
Megállni nem merészel senki,
Bármilyen hosszú az öröklét parkja !

Nos... meddig? Ki vár...s mennyi van még...
Absztrakt ösvényeket ki rendezett elénk...
S ki adott hangot a gesztenyéknek, súgni,
Hogy életünk után nem létezik a vég?

Ha...

Ha még egy árva fűszál is
Kint... a nemrég puszta réten
Feltámad az eső után...
Én... mért nem támadhatnék fel?

Ha egy fa is... bárha késő
Ősszel koronáját veszti,
Rügybe borul tavaszonként...
Én... mért nem támadhatnék fel?

Ha... a rothadó kis mag is,
Mely túl korán lett elvetve

Átüti a röögöt s megnő,
Én... mért nem támadhatnék fel?

Ha... évezredek után is
Felbukkan egy forrás, frissen
Csörgedezve át a réten...
Én... mért nem támadhatnék fel?

Ha mindenben élet lappang...
Testemben is ott van... érzem!
Halhatatlan szikrám, a hamvból
Feltámaszt, új életet élnem!

traducere de/fordította Simone Györfi

ALICE VALERIA MICU

N. 14 februarie 1971, în Șimleu Silvaniei. Este secretar general de redacție al revistei „Apostrof” și colaborator permanent al revistei Caiete Silvane, membru al Uniunii Scriitorilor din România.

A publicat volumele de poezie: *Mecanica sufletelor*, Editura Brumar, Timișoara, 2011; *Domino*, Editura Eikon, Cluj-Napoca și Editura Caiete Silvane, Zalău, 2012 (volum nominalizat la premiile Uniunii Scriitorilor din România – Filiala Cluj, 2012); *Lumina din sângele meu*, Editura Eikon, Cluj-Napoca, 2014; *Pereți*, Editura Școala Ardeleană, Cluj-Napoca, 2019; *Mașina de plâns*, Editura Caiete Silvane, Zalău, 2021.

A tradus volumele: *Ochiul și alte puncte de vedere (El ojo y otros puntos de vista)* de Víctor Lobos (Editura Caiete Silvane, Zalău, 2021), *Cavernas del silencio (Caverne de tăcere)* de Armando Valladares (Editura Școala Ardeleană, Cluj-Napoca, 2018) și *Cuaderno de ceniza (Tablou de cenușă)* de André Cruchaga, traducere alături de Andrei Langa, Elena Liliana Popescu și Elisabeta Botan (El Salvador, 2013). Publică interviuri, editoriale, recenzii literare și teatrale. Este membru fondator al Asociației Scriitorilor din Sălaj.

Agenda cu necunoscute

Știi că ești bătrân atunci când în agendele tale încep morții sau încap, încă nu am decis cuvântul potrivit.

Poate de aceea, mama a fost doar copil, și de 65 de ani își poartă senectutea ca pe o bijuterie moștenită.

Între timp cei plecați s-au adunat
ori s-au înmulțit,
încă nu am aflat operațiunea din matematica blestemată a
Morții, cu ecuațiile ei stranii, pline de cunoscute, în care doar
semnul egalității plutește înainte de-a se așterne pe ochii cuiva
din agenda ta
sau pe ochii mei,
încă nu am decis cum se încheie poemul.

Pseudofabulă cu roșii coapte

Pe cel mai proaspăt mormânt
e așternută o coroană
cu flori de hârtie cerată,
cum n-am mai văzut din copilărie.
Alături a crescut acolo un fir de tomată,
cred c-au mâncat groparii
pâine cu untură și roșii zemoase.

Și mortului îi plăcuseră roșiile
Mult, mult de tot, din cale afară de mult.
La cârciumă cerea întotdeauna
vodcă și porodici,
asta băuse și înainte de-a muri,
o vodcă limpede, dar la cârciumă
nu mai aveau de mult suc de roșii,
își aducea bulion făcut de mâna lui,
din tomate cultivate în grădina lui.

A crescut un fir
direct din burta mortului.
Cineva i-a luat bastonul și l-a înfipt,
acum ne ținem amândoi de el.
Apăs cu grijă, ca la soneria
casei unde doarme un copil bolnav,

doar să știe că sunt acolo,
dar simt cum bastonul împinge cerul,
doar-doar va face o crăpătură
pe lângă poarta Raiului,
cât să încapă un suflet orb
de cârțiță, un suflet de șoarece,
un ciob dintr-un infinitezimal
suflet de ploșniță.

Îi torn un pahar de vodcă
peste coroana de ceară
și scot din geantă
pâinea cu untură.
Iau o roșie coaptă
și gustul morții
se înfige ca un os de pește
în fundul gâtului.
Scuip dulceața cărnii putrede
și râcâi cu limba cerul gurii.

Vântul bate printre vrejuri
și scutură o roșie coaptă.
Mai vrei o vodcă spune, mai vrei?

Azi soarele apune
în molarul cu gust de cucută

Alice Valeria Micu. 1971. február 14-én született Szilagy-somlyón. Az Apostrof című folyóirat szerkesztőségi titkára és a Caiete Silvane állandó munkatársa, tagja a Romániai Írók Szövetségének.

Verseskötetei: *Mecanica sufletelor* (Ed. Brumar, 2011); *Dominio* (Ed. Eikon / Ed. Caiete Silvane, 2012); *Lumina din sângele meu* (Ed. Eikon, 2014); *Pereți* (Ed. Școala Ardeleană, 2019); *Mașina de plâns* (Ed. Caiete Silvane, Zalău, 2021).

Fordításkötetei: Víctor Lobos: *El ojo y otros puntos de vista* (*Ochiul și alte puncte de vedere*, Ed. Caiete Silvane, 2021), Armando Valladares: *Cavernas del silencio* (*Caverne de tăcere*, Ed. Școala Ardeleană, 2018) és André Cruchaga: *Cuaderno de ceniza* (*Tablou de cenușă*, Andrei Langával, Elena Liliana Popescuval és Elisabeta Botannal közösen, El Salvador, 2013). Számos interjú, vezércikk, színház- és irodalmi kritika szerzője. Alapító tagja a Szilágysági Írók Egyesületének.

Határidőnapló ismeretlenekkel

Tudod, hogy öreg vagy, mikor határidőnaplód halottakkal kezdődik vagy halottakat fogad be, még nem döntöttem el, melyik a megfelelő szó.

Anyám talán ezért maradt örök gyerek, s 65 éve ezért hordja megörökölt ékszerként az öregséget.

Időközben az eltávozottak összedóztak vagy összeszorzódtak, még nem ismertem meg a Halál átkozott matematikájának műveletét, azokkal a furcsa egyenletekkel, ahol semmi sem ismeretlen, s ahol csak az egyenlőségjel libeg ide-oda, mielőtt ráterülne valakinek a szemhéjára, talán épp az enyémmre, még nem döntöttem el, mi legyen a vers befejezése.

Pszeudofabula érett paradicsomokkal

A legfrissebb sírhanton
viaszolt papírvirágokkal
díszített koszorú fekszik,
gyerekkorom óta nem láttam ilyet.

Mellette egy paradicsomtő nőtt,
azt hiszem, a sírásók ehettek ott
zsíroskenyeret szaftos paradicsommal.

Az elhunyt is szerette a paradicsomot.
Nagyon, de nagyon, módfelett szerette.
A kocsmában mindig
vodkát és paradicsomot kért,
halála előtt is ezt ivott,
kristálytisza vodkát, de a kocsmában
már rég nem volt paradicsomlé,
otthonról vitte hát a befőzött paradicsomot,
az alapanyagot hozzá saját kertjében termelte.

Egy paradicsomtő nőtt
egyenesen az elhunyt gyomrából.
Valaki elvette a halott sétabotját és a sírhantra szúrta,
most mindketten ezt a botot fogjuk.
Óvatosan megnyomom, mint egy olyan lakás csengőjét,
amelyben beteg kisgyerek alszik,
csak hogy tudja: ott vagyok,
de érzem, hogy a sétabot átdöfi az égboltot,
előbb-utóbb rést üt rajta
a Menny kapuja mellett,
akkorát csak, hogy átférjen rajta
egy világtalan vakond-lélek, egy egérke-lélek,
egy darabocská elenyésző
poloska-lélek.

Töltök egy pohár vodkát
a viaszolt koszorúra,
majd előveszem a táskából
a zsíroskenyeret.
Leszakítok egy érett paradicsomot,
a halál íze
halszállaként

akad a torkomon.

Kiköpöm a rothadt paradicsom édes ízét,
nyelvemmel kotorászok a szájpaplásomon.

Szél fúj a kórók között,
földre hull egy érett paradicsom.
Kérsz még egy vodkát, kérdi, kérsz még egyet?

Ma a nap bürökízű
órlófogban fog lenyugodni.

traducere de/fordította Lovétei Lázár László

MOLNÁR ANDI

1996. június 20-án születtem Zilahon, és a szilágysági Désházán nevelkedtem. Tanulmányaimat a Désházi Általános Iskolában kezdtem, majd a zilahi Gheorghe Șincai Pedagógiai Líceum filológia szakán érettségiztem. Ezt követően a kolozsvári Babeș-Bolyai Tudományegyetem Politika-, Közigazgatás- és Kommunikációtudományi Karán szereztem közigazgatás-diplomát. Jelenleg ugyanitt vagyok hallgató, menedzsment és közpolitikák mesterképzésen.

„Take Me To Church”

az ebédlő asztalnál ülök,
figyelem a nap utolsó árnyalt sugarait,
háttérben Hozier dalai,
valójában az emlékeket hallgatom,
az sms váltásokban a titkos huncutkodás mosolyait,
a reggeli melegszendvics készítés varázsát csak
a szeretet múlja felül,
amivel ötlépésnyi
helyen szenvedélyes táncba kezdtünk,
az album lejártáig
vagy a viselt ruhák elvesztéséig,
a konyhapulton a hajnali szeretkezés hangjait
a szakítás kimért beszélgetései zavarják
két széknyi távolságban,
a végre adott válaszainkat
nem érteni, bezavar
a dalokból kihallatszó vágy.

az ebédlő asztalnál ülök,
marja az elmúlás útjait
az első korty szesz,
mint gyászt a részvét,
most már hallom Hozier dalait,
érezni a lét törésének szilánkjait.

1.

a kacatok között kerestem a lét kellékeit,
a múltból valami megvágta a kezem,
gyorsan kihúztam a fiókból és a
kibuggyanó vércseppek barázdáiban
gyönyörködtem,
figyeltem hogy mi az, ami ennyire éles még
odabent, egyáltalán ha veszélyes rám nézve,
minek tartom meg,
zihálni kezdtem a látványtól
pánik fogott el, hogy mit vagyok úgy oda
magamtól kezdtem el keresni,
nem kergetett a fiókhoz senki.

a beszélgetéseink meghatározó pilléreit
a kacatok elnevezésű mappába mentettem.

2.

Arcomon az elhallgatások
nyomai a te kezéd lendületével
felrajzolt haldoklás-minták
minden irányban ahova nézek
életszakemberek köszönnek vissza

Molnár Andi (Zalău, 20 iunie 1996). Studii: Școala Generală Deja, Liceul Pedagogic „Gheorghe Șincai” Zalău, secția filologie, Universitatea „Babeș-Bolyai” Cluj-Napoca, Facultatea de Științe Politice, Administrative și ale Comunicării, li-

ceñiată în administrație publică. Studentă la masterat, secția management și politici publice.

„Take Me To Church”

stau la masa din sufragerie,
privesc ultimele raze vălurite ale soarelui,
aud cântecele lui Hozier pe fundal,
de fapt ascult amintiri,
zâmbetele din micile ștregării, ascunse-n schimburi de sms,
doar dragostea e mai presus de magia pregătirii sandvișului cald
de dimineață,
cu care începeam un dans pasionat
în locul minuscul de doar cinci pași,
doar până când se va fi terminat muzica
sau se vor fi pierdut hainele purtate,
pe masa de bucătărie zgomotele iubirii matinale
sunt întrerupte de discuțiile sterpe ale despărțirii
la o distanță de doar două scaune,
răspunsurile noastre definitive
sunt bruiate, ne perturbă
dorința aprinsă ce străbate din cântec.

stau la masa din sufragerie,
prima înghițitură de tărie
se arde în căile trecerii,
așa cum se ard condoleanțele-n doliu,
aud în sfârșit cântecele lui Hozier,
simt cioburile exploziei firii.

1.

căutând odată printre fleacuri recuzita trecutei existențe,
m-am tăiat cu ceva din trecut,
mi-am scos mâna degrabă din sertar și apoi
m-am delectat

privindu-mi sângele, cum se ițea-n șiroaie,
cercetând ce ar fi putut să fie încă atât de ascuțit
sau, eventual, de-o mai fi primejdios pentru mine,
de ce-l voi fi păstrat,
gâfâiam deja în fața acelei priveliști
cuprinsă de panică, m-a dat gata, ce mai,
că doar de una singură m-am apucat
să caut, acolo chiar nimeni nu m-a mânat.

așa că am salvat până la urmă crâmpiele acestea determinante
dintre noi în mapa denumită fleacuri.

2.

Pe chipul meu urmele înghițitului
în sec, modele ale unei extinderi
trasate de avântul palmei tale
în orice direcție aș privi
mă salută doar consilierii

Simone Györfi fordítása / traducere

MOLNÁR HENRIETTA

Molnár Henrietta 1995. március 3-án született, Zilahon. Gyermekéveit Désházán töltötte, majd tanulmányait a zilahi Gheorghe Șincai Pedagógiai Líceumban folytatta. Öt évig volt a kolozsvári Babeș-Bolyai Tudományegyetem pszichológia szakos hallgatója. 2019-ben szerezte meg mesteris diplomáját Klinikai pszichológia, pszichológiai tanácsadás és pszichoterápia szakon.

Bár az utóbbi időben a versírásra kevesebb ideje jutott, ettől függetlenül úgy érzi, hogy a költészet az életének fontos része, önkifejezésének egyik eszköze. Jelentek már meg versei A Költészet Tavasza antológiában, illetve online felületen is publikált. Jelenleg pszichológusként dolgozik Szatmárnémetiben, a Boldog Scheffler János Központban.

Párhuzam

Ha majd eggyé válok az idővel,
maradjak néhány röpké pillanat,
mi bizsergető záporként tűnt fel
és hipokampuszodban ott ragadt.

Maradjak apró mosolygödröcske,
mellette büszkén elhúzódo ránc.
Néha még elmélázol fölöttem,
milyen jó is volt velem a tánc.

Maradjak illat, ami elkísér,
ott lapul mindegyik szövetedben.
Dédelgeti lelkedet, hogyha fél,
ölelést éleszt fel tenyeredben.

Ha majd egygé válok az idővel,
hadd legyen görbe párhuzam,
aki ha gyorsan is, lágy szellővel,
mégis nyomokat hagyva átsuhan.

Esti ima

Kéklő, széles mosollyal kívánt jó éjt,
majd édes álma a végtelenbe nyúlt...
Örök ragyogás lett új lakóhelye.
Minden egyes lépte virágba borult.

Jó éjt! – suttogtam bágyadtan,
saját gondjaimmal takarózva be,
oly' halkán, csak én hallottam...
Mostmár ordítva beszélnék vele.

Régen ő regélt furfangos mesékről,
most én mesélek időtlen imákon át.
Míg mosolyogva dédelgetsz az égből,
hálásan kívánok napfényes éjszakát.

Molnár Henrietta s-a născut pe 3 martie 1995, în Zalău. Amintirile sale din copilărie sunt legate de satul ei natal, Deja. După ce a terminat studiile la Liceul Pedagogic „Gheorghe Șincai” din Zalău, a fost studentă la Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca. În anul 2019 a obținut diploma de masterat în specialitatea „Psihologie clinică, consiliere psihologică și psihoterapie”.

Deși în ultima perioadă a alocat mai puțin timp pentru scrierea poeziilor, totuși simte că poezia este o parte importantă a vieții sale, un mijloc de auto-exprimare. A publicat în antologia *Primăvara Poeziei* și pe platforma online. În prezent lucrează ca psiholog la Centrul „Fericitul Scheffler János” din Satu Mare.

Paralele

Când voi fi fost una cu timpul, eu
câteva clipe-aș vrea să mai rămân
asemeni ploii ce cade în rafale,
lipit în amintiri de hipocampusul tău.

Gropiță zâmbitoare să rămân,
ce-n ridul mândru se întinde.
Și poate, uneori, te vei gândi:
ce bine ai dansat cu mine, înainte.

Să fiu parfumul care te-nsoțește
temerile din suflet le aline.
Ascunsă-n pliurile hainei,
trezind în palma-ți ocrotiri caline.

Când voi fi fost una cu timpul,
aș mai rămâne-n paralele ciunte,
care dispar, lăsând totuși o urmă
în calea lor spre adieri grăbite.

Rugă de seară

Ne spuse noapte bună cu-n zâmbet larg, mniერი,
se stinse-n infinit somnul cel dulce ...
Casă nouă-și găsi în veșnica lumină.
Și pasul ei se-nfășură-n flori, rece.

Somn ușor! – șoptisem toropit,
înfașurată-n griji prea personale,
atât de-ncet, de-abia m-am auzit...
Azi tot urlând cu tine-aș fi vorbit.

Demult ea povestea năstrușnice-ntâmplări,
prin rugii atemporale azi eu îi povestesc.
Cât surâzând tu mă dezmierzi din ceruri
nopti însorite-acum eu îți doresc.

Simone Györfi fordítása/ traducere

VIOREL MUREȘAN

Poet, eseuist și critic literar. Născut la 1 aprilie 1953, în localitatea Vicea, comuna Ulmeni, județul Maramureș. A urmat Facultatea de Filologie a Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca. Volume de poezie publicate: *Scrisori din muzeul pendulelor* (București, Ed. Albatros, 1982), *Biblioteca de os* (Cluj-

Napoca, Ed. Dacia, 1991), *Pietrele nimicului* (Cluj-Napoca, Ed. Dacia, 1995), *Ramele Nordului* (Cluj-Napoca, Ed. Dacia, 1998), *Poeme/Poèmes* (Oradea, Ed. Cogito, 1999), *Lumina absentă* (Pitești, Ed. Paralela 45, 2000), *Ceremonia ruinelor* (Cluj-Napoca, Ed. Dacia, 2003), *Sâmbăta lucrurilor* (Cluj-Napoca, Ed. Limes, 2006), *Buchetul de platină* (Cluj-Napoca, Ed. Eikon, 2010), *Locul unde se va deschide cartea* (Cluj-Napoca, Ed. Dacia XXI, 2011), *Soare tăiat cu o foarfecă* (Iași, Ed. Tipo Moldova, 2011), *Salonul de toamnă* (Ed. Tracus Arte, București, 2013), *Răfturi cu liniște / Shelves with silence* (Ed. Caiete Silvane & Eikon, 2014), *Poștașul rural* (Ed. Caiete Silvane & Ed. Școala Ardeleană, 2015), *Loc liber* (Ed. Caiete Silvane, Zalău, 2018). Premii mai importante: Premiul pentru cel mai bun volum de poezie al anului 1995 al revistei *Poesis*; Premiul *George Coșbuc* al Uniunii Scriitorilor din România; Premiul anual al Academiei de Științe, Literatură și Artă (Oradea, 2000); Marele Premiu al Concursului Național de Haiku *Ad Visum*, 2008; Premiul pentru poezie alUSR, filiala Tg. Mureș pe anul 2010 (*Buchetul de platină*); Premiul „George Coșbuc” alUSR, 2011; Premiul pentru poezie al revistei *Familia* (2015). Membru al Uniunii Scriitorilor.

Gerunzii întrerupte

într-o bătrânească lumină scăpată din sertarele cerești
reversul monedei ne pare o nălucă
precum pe pânza lui Hackert numită

Goethe la Roma vizitând Colosseum-ul
 se văd două personaje unul
 cu spatele la noi
 căruia urmându-l la distanță îi auzim abia șoaptele
 n-am nimic împotriva morții
 își zice
 e atât de firească
 numai ochii de mi-ar rămâne afară

peste rândurile de gradene și peste vârfurile ruinelor
 (n-am nimic împotriva morții zice
 e așa de firească)
 noi vedem chiar cu ochii lui plopii
 de pe malul Tibrului
 ba mi se pare că și
 niște gladiatori rătăcind singuratici
 prin amfiteatru
 așa cum am vedea Someșul trimițându-ne scânteieri
 dintr-o oglindă
 în vreme ce brațul întins al lui Eckermann
 cu degetul ar împunge
 spre vârf Dealul lui Rakoczi
 zis pe la noi și Piscul Ronei / nu Romei

da
 atât de firească
 numai rămânându-ne ochii afară

Astăzi, despre ciocănitari

a fost poreclită ciocănitorea
 și chirurgul livezilor
 iar acest nume i-a rămas

s-a uitat însă
 sau nu s-a prea ținut seamă

că ghionoaiele dau târcoale și oamenilor
mai ales celor care-au murit

la început
loviturile cu ciocul sunt foarte rare
și după fiecare ciocănit
ea stă și ascultă
ce
și cum se mișcă
sub oasele frunții

apoi
ciocăniturile se-ntețesc
de parcă pe biata pasăre ar cuprinde-o un fel de spaimă
că mortul se pregătește de înviere
ciocănitorea trebuie să-și ducă misia până la capăt
ea caută să-i tămăduiască pe morți
scoțându-le din cap
amintirile

Viorel Mureșan, költő, esszéíró és irodalomkritikus, 1953. április 1-jén született Vicsán, Sülelmed községben, Máramaros megyében. A kolozsvári Babeș-Bolyai Egyetem Filológiai Karán szerzett diplomát. Kötetei: *Scrisori din muzeul pendulelor* (Ed. Albatros, 1982), *Biblioteca de os* (Ed. Dacia, 1991), *Pietrele nimicului* (Ed. Dacia, 1995), *Ramele Nordului* (Ed. Dacia, 1998), *Poeme/Poèmes* (Ed. Cogito, 1999), *Lumina absentă* (Ed. Paralela 45, 2000), *Ceremonia ruinelor* (Ed. Dacia, 2003), *Sâmbăta lucrurilor* (Ed. Limes, 2006), *Buchetul de platină* (Ed. Eikon, 2010), *Locul unde se va deschide cartea* (Ed. Dacia XXI, 2011), *Soare tăiat cu o foarfecă* (Ed. Tipo Moldova, 2011), *Salonul de toamnă*, (Ed. Tracus Arte, 2013), *Rafturi cu liniște / Shelves with silence*, (Caiete Silvane & Eikon, 2014), *Poștașul rural* (Caiete Silvane & Ed. Școala Ardeleană, 2015), *Loc liber* (Ed. Caiete Silvane, 2018). Irodalmi díjai és kitüntetései: 1995. év legjobb verseskötetének

Poesis díja a Semmi kövei című kötetéért; A Román Írószövetség George Coşbuc-díja (Beszterce, 1998); Tudományos, Irodalmi és Művészeti Akadémia éves díja (Nagyvárad, 2000); az Ad Visum Országos Haiku Verseny fődíja, 2008; George Coşbuc díj., 2011. A Román Írószövetség tagja.

Megszakított gerundium

a mennyei fiókokból kiszabadult ódon fényben
az érme hátoldala szellemnek tűnik
mint Hackert vásznán
a Goethe meglátogatja a Római Colosseumot
két karaktere
egyikük háttal áll nekünk
távolról követve őket alig halljuk suttozását
Nincs kifogásom a halál ellen
mondja magában
oly természetes
csak a szemem maradna kint

a lépcsősorok és a romok fölött
(Nincs kifogásom a halál ellen, mondja
oly természetes)
az ő szemével látjuk a nyárfákat
a Tiberis partján
nekem úgy tűnik hogy az amfiteátrumban
magányosan
kóborló gladiátorokat is ahogy mi
a tükörben szikrázó Szamost látnánk
miközben Eckermann kinyújtott ujjá
a Rákóczi-hegy tetejére bökne
amit mi Róna / nem Róma csúcsnak hívunk
Igen
ilyen természetesnek
csak kint maradt szemmel láthatjuk

Ma a harkályokról

fakopáncs és gyümölcsfák orvosa
becenevet kapta
és ez a név rajta maradt

de elfelejtődött
vagy nem vették figyelembe
hogy a gonosz az embereket is kerülgeti
főleg haláluk után

kezdetben
nagyon ritka a csőr csapás
és minden kopogás után
szünetet tart és hallgatózik
mi
és hogyan mozog
a homlok csontja alatt

azután
a kopogások élesebbek lesznek
mintha szegény madár félne
hogy a halott feltámadni készül
és egy harkálynak be kell fejeznie küldetését
igyekszik meggyógyítani a halottakat
kirántva fejükből
az emlékeket

traducere de / fordította Balázs F. Attila

VIORICA MUREȘAN

Născută la 17 iulie 1968, în Someș-Odorhei, Sălaj.

Învățătoare la Școala Gimnazială „Vasile Lucăcel”, Someș-Odorhei, absolventă a Liceului Industrial Nr. 1 Zalău (1986), a Școlii Postliceale Pedagogice „Mihai Eminescu”, Baia Mare (1999), a Facultății de Litere din cadrul Universității „Spiru Haret” (2008).

Debut literar în „Limes” nr. 2-3/1998,

Zalău.

Volume publicate: *Urma piciorului stâng*, Ed. Augusta, Timișoara, 2001 (Premiul concursului de poezie „Gheorghe Pituț”, Beiuș, ediția a V-a) și *Uimitoarea măsură*, Ed. Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca, 2011. Prezentă în volumele „18 poeți – antologie” (Ed. Caiete Silvane, Zalău, 2020) și „Șase dramaturgi – antologie” (Ed. Caiete Silvane, Zalău, 2021) ale Asociației Scriitorilor din Județul Sălaj și „Primăvara Poeziei – A Költészet Tavasz” (XI, XII, XIX, XX).

Întâlnirea poetului cu moartea

În fiecare zi, pe la cinci, în loc de știri, citești un poem.

Poemul salvează de fiecare dată viața celui ce l-a scris.

Deși nu se vede, e o imagine care vă poate agresa emoțional cu... mult sânge se întrupează ideea, și-odată întrupată e ancoră purtată pe umeri.

„O, ce ancoră, ce ancoră uriașă poartă pe umeri bietul om!” zic trecătorii privindu-l mirați.

„Ce spinare gheboasă, ce ham cârpit cu diamante, ce ochi, ce lamă de cuțit!”

Numai el știe că poartă costumul de mire, același mereu, din ziua în care s-a întâlnit cu EA.

Postfață:

Pe țărnu pustiu
o turistă s-a dezbrăcat de coasă;
orizontul a tremurat holografic,
briza a sosit imediat la subraț cu două strigăte de pescăruș,
nisipul i-a învelit tandru coastele.
Trezită de glasul care-i blestema numele și amenința marea,
s-a ridicat maiestoasă privind-l în ochi pe purtătorul de ancoră.
Timide, cuvintele lui cădeau pe nisip,
fluturi bezmetici, arși de perfecțiunea nudului.
„Nisipul acesta sunt eu”,
a zis într-un târziu purtătorul de ancoră privind-o în ochi,
apoi s-a îndepărtat cu pași nesiguri.
De atunci, Moartea își petrece concediul la mare
nisipul îi învește tandru coastele
din când în când își ascute coasa pentru cei fără ancoră
în rest se dedă cu pasiune contemplării nisipului.

Părăsire de vară

Cel mai bine e să fii părăsit vara, dacă tot e să fie.
Văzului rupt din câmpie i se fac pene de ciocârlii negre;
o burcă din negrele pene cu arăboaică soarele fierbe.

Auzului rămas fără spațiu și timp
i se face o ureche de stejar, cealaltă de ploaie și
auzi tot ce se întâmplă, de e lună plină,
din fruct până la rădăcină.

Gustului i se fac buze de var;
navigator amar vei fi, al mărilor de calcar,
fluturând pe descărnatele vertebre, fâșii, cămașa ta de rouă,
în caz că va fi zi cu lună nouă.

Dacă tot e să fie părăsire de vară,
mirosul arunca-se-va în râu, plutind în derivă,

iar, de luna se întâmplă să fie primul pătrar,
spăla-se-va cu pești, se va numi pescar.

Pipăitul devine incapabil să deosebească
pielea de porțelan, adezitul de piele;
de se întâmplă să fie luna în ultimul pătrar,
lepăda-se-va atingerea de gest,
punându-și cenușa în cap, viermii de mătasă ai cuvintelor.

Dacă nimic din ce v-am spus nu se întâmplă
înseamnă că e o părăsire simplă
o moarte
și va dura exact atât.

Viorica Mureșan. 1968. július 17-én született Szamosudvarhelyen, Szilágy megyében.

A Vasile Lucăcel Gimnáziumban tanító. A nagybányai Mihai Eminescu Tanítóképzőben végzett, majd a Spiru Haret Egyetemen szerzett diplomát.

A zilahi Limes-ben debütált 1998-ban;

Megjelent kötetei: „Urma piciorului stâng”, Ed. Augusta, Timișoara, 2001 (Premiul concursului de poezie „Gheorghe Pituț”, Beiuș, ediția a V-a) și „Uimitoarea măsură”, Ed. Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca, 2011.

Szerepelt a „18 költő” című antológiában (Caiete Silvane, 2020) a „Hat drámaíró,” című antológiában (Caiete Silvane, 2021) valamint „A Költészet Tavaszja” (XI, XII, XIX, XX) kötetekben.

A költő találkozása a halállal

Minden nap, öt óra körül, hírek helyett olvassatok verset.
A vers minden alkalommal megmenti annak az életét, aki írta.
Bár nem látható, ez egy olyan kép, amely érzelmileg megviselhet,
sok vérrel testesül meg az ötlet,

és ha egyszer megtestesül, az vállon hordott horgony.
„Ó, micsoda horgonyt, micsoda hatalmas horgonyt hord a vállán szegény ember?”!

– mondják a járókelők, csodálkozva nézve rá.

„Milyen görbe hát, micsoda gyémántokkal tűzdelt hám, micsoda szem, micsoda késpenge!”

Csak ő tudja, hogy a vőlegény öltönye van rajta, mindig ugyanaz, attól a naptól kezdve, amikor találkozott Vele.

Utószó:

Az elhagyatott parton

egy turistalány meztelenre vetkőzött;

a horizont holografikusan megremegett,

a szellő két szárlykiáltással azonnal elérte hónalját,

a homok gyengéden beborította bordáit.

Felébresztette a hang, amely a nevét átkozta és a tengert fenyegette,

felemelkedett fenségesen, és a horgonyt hordozó szemébe nézett.

Félénk szavai a homokra hulltak,

mint a meztelen tökéletességtől megkergült pillangók.

„Ez a homok én vagyok”

– mondta végül a horgonyt hordó, a lány szemébe nézve: majd bizonytalan léptekkel eltávozott.

Azóta a Halál a tengeren tölti a vakációját,

a homok gyengéden beburkolja bordáit,

időnként megélezi a kaszáját a horgony nélkülieknek,

emellett a homok szemlélésének szenteli magát.

Nyári elhagyás

Ha már meg kell történnie, legjobb ha nyáron hagynak el.

A síkságtól elszakadt látásnak fekete golya tollai nőnek;

egy fekete tollas burkát éget a nap.

A hallás tér és idő nélkül maradt,

egyik füle tölgy, a másik eső és

mindent hallani, ami történik, amikor telihold van,
a gyümölcstől a gyökérig.

Az íznek mézszajkai lesznek;
keserű hajózója leszel a mézskőtengereknek,
lesoványodott csigolyádon csapkod harmatinged,
ha újholdas nap jön.

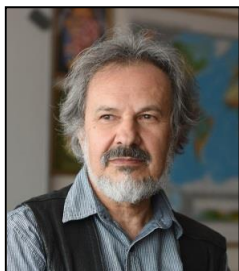
Ha mindenképpen bekövetkezik a nyári szakítás,
a szag a folyóba ömlik, elsodródik,
és mivel történetesen növekvő a félhold,
halakkal mosakodik, halásznak fogják hívni.

Az érintés nem lesz képes megkülönböztetni
a bőrtől a porcelánt, a ragasztót a bőrtől;
ha történetesen a hold fogyóban lesz,
a gesztus elutasításra kerül,
hamut szór fejére, a szavak selyemhernyóit.

Ha semmi sem történik meg abból, amit elmondtam
azt jelenti, hogy egyszerű elhagyásról van szó
csupán egy halál
mely pontosan addig tart.

traducere de/fordította Balázs F. Attila

OLÁH ANDRÁS

1959-ben született Hajdúnánáson. Illyés Gyula-díjas, Ratkó József-díjas, Quasimodo-különdíjas és Ady Endre-díjas költő, drámaíró, szerkesztő. Mátészalkán él. Legutóbbi kötete: *Fagypont alatt (versek – [Magyar Napló Kiadó, Bp. – 2020])*

temetés

aszályos időket élünk
a szív megtelt gyűrődésekkel
kisimíthatatlanná váltunk
egyre-másra veszítjük el szövetségeseinket
az egyik meghalt a másik külföldre költözött
s van aki egyszerűen csak elfogyott...
valaha fakardokkal a kézben
ügettünk a városszéli erdő tisztásán
kurucok voltunk és betyárok
s ha anyánk sáros nadrágunkat
tépett trikónkat látva kétségbeesetten
összecsapta a kezét
dacosan álltuk szigorú tekintetét
tűrtük a dorgálást a feddést
mert magunkat igazolva láttuk
hisz a játék szabadsága volt a tét
akkori lázadásunk már az enyészeté
háborúink véresen komolyra fordultak
s kárpótlás nincs csak körbetartozás
– új szomorúság veri föl a kertet
már kikopott az álmok bátorsága
maradtunk emlékek karanténjába zárva
kísért a távolba néző tekintet

a belénk gyökerező fájdalom
s a hideg fejfák takarásában egymásba
kulcsolódó ujjak árvasága

valahol örökre

itt nincsenek platánok csak kihunyt képzelet
itt nincsenek válaszok csak néma miértek
itt nincsenek vágyak nincsenek örömök
csak a zsebek mélyére menekülő kéz tétova
gesztusa siklik az üres percek fölött

matatok furcsa képzetek között
válogatok szivárványos emlékfoszlányokat
beszélek hozzád – győzködlek –
görcs a kezemben

a nyelvemen

– valami mást akarok
ami hiányzik

ami üres

ami téboly és őrület

itt nincsenek platánok csak a legyűrt képzelet
már nincsenek színek sem csak szürke révület
itt meghaltak a kérdések a vágyak az örömök
csak a zsebbe menekülő kéz tétova gesztusa
kísért

felhőkbe olvadó mosolyod fölött

világtalan kerestelek
kísírt szemű tegnapok romjai között
bénult ujjaimmal simogattalak
figyeltem arcod rezdülését fakuló mosolyod
s tudtam: valahol örökre elvesztettelek

ahol nem nőnek platánok ahol elapad a képezet
ahol ködbe szürkíti a színeket a dac
hogynélküled

– mert veled már nem lehet...

Oláh András s-a născut în 1959 la Hajdúnánás. Poet, dramaturg, redactor distins cu Premiul Illyés Gyula, Premiul Ratkó József, Premiul special Quasimodo, Premiul Ady Endre. Trăiește la Mátészalka. Ultimul volum de poezie: *Fagypont alatt (Sub punctul de îngheț)* (Magyar Napló Kiadó, Bp. – 2020).

înmormântare

trăim vremuri de uscăciune
inima s-a umplut de zbârcituri
am devenit imposibil de netezit
ne pierdem unul după altul aliații
unul a murit celălalt s-a mutat în străinătate
și sunt unii care pur și simplu au dispărut...
cândva cu săbii de lemn în mâini
călăream în poiana pădurii de la marginea orașului
am fost curuți și haiduci
când mama ne vedea pantalonii
plini de noroi și tricourile rupte
își lovea disperată mâinile
îi înfruntam dârji privirea aspră
înduram muștrarea dojana
pentru că ne vedeam validați
căci miza era libertatea jocului
revolta de atunci s-a spulberat
războaiele ne-au devenit sângeros de grave
și nu există despăgubiri doar datorii
– tristeți noi răscolesc grădina
s-a jerpelit îndrăzneala viselor
am rămas închiși în carantina amintirilor

ne bântuie privirea aruncată-n depărtări
durerea înrădăcinată în noi
și tristețea degetelor împreunate
îndărătul stâlpilor funerari reci

undeva pe veci

aici nu există platani doar fantezie stinsă
aici nu există răspunsuri doar întrebări mute
aici nu există dorințe nu există bucurii
doar gestul șovăitor al mâinii afundate
în buzunar alunecă peste minutele goale

scotocesc printre stranii închipuiri
aleg crâmpie de amintiri cu curcubeu
îți vorbesc – încerc să te conving –
spasme în mâini

crispare pe limbă

– doresc ceva diferit

ce-mi lipsește

ce-i pustiu

e nebunie și demență

aici nu există platani doar fantezie doborâtă
nu mai există nici culori doar extaz cenușiu
aici au murit întrebările dorințele bucuriile
mă bântuie numai gestul șovăielnic al mâinii
ascunse-n buzunar

pe deasupra zâmbetului topit în nori

te-am căutat nevăzător

printre ruinele zilelor de ieri cu ochi plânși

te-am mângâiat cu degetele amorțite

ți-am urmărit tresăririle feței zâmbetul stins

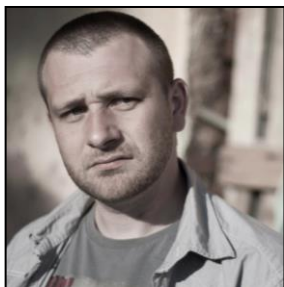
și-am știut: undeva te-am pierdut pe veci

unde nu cresc platani unde seacă fantezia
unde orgoliul împinge-n gri ceșos culorile
ca fără tine

– căci cu tine nu se mai poate...

Kocsis Francisko fordította / traducere

PETHŐ LORAND

Pethő Lorand 1983-ban született Bánffyhunyadon. Költő, műfordító.

2003-tól publikál verseket, műfordításokat a jelentősebb erdélyi és külföldi kulturális lapokban, román nyelven is ír.

Középiskolai tanulmányait Szilágyosmlyón végezte. A kolozsvári Babeş-Bolyai Tudományegyetem Színház és Televízió Karán, Színháztudomány szakon szerzett egyetemi oklevelet 2006-ban.

2006-2014 között a Kolozsvári Puck Bábszínház magyar társulatának az irodalmi titkára és vezetője volt.

2007-2009 között a Bretter György Irodalmi Kör elnöke volt. Jelenleg Ausztriában él és alkot.

Megjelent kötetei: *Nimfasztriptíz* – Grinta Kiadó, Kolozsvár, 2007; *Koponyahajó* – Erdélyi Híradó Kiadó, Kolozsvár, 2009; *Dincolo de zid* – Grinta Kiadó, Kolozsvár, 2009 (román nyelven).

Megjelenés előtt: *Távolodó ország* – Előretolt Helyőrség Íróakadémia (KMTG), Budapest, 2022.

Elismerések: 2013 – Communitas Alapítvány, alkotói ösztöndíj; 2022 – Székely János alkotói támogatás, NKA.

engem halva szült anyám

engem halva szült anyám
ne kelljen hogy várjam
még arcomba a fagy lehel
izzadt gyárszagával
engem halva szült anyám
ne hallja a hangom
mint visítva tépem önmagam
kérve visszavarrjon

engem halva szült anyám
öltönyöm feladta
büszkén visz a város
orrlyukunkban vatta

Bádogmadarak

1.

a tömegben széttéptet arcomat keresem
a didergő villamosok ablakán lehajtott fejem

kezemben késsel ébredek
kezemben véres a kés

hallom mint ágyam alatt
 liheg és
padlómra cseppenti nyálát az isten

nagyanyám tizenegy éven keresztül nézte a plafont
tizenegy éven keresztül nézte a plafonon
 a madarak vonulását
tizenegy éven keresztül néztem
 mint anyám s apám elfehéredik
torkukban eláll a nyelés

kezemben késsel ébredek
kezemben véres a kés

a távolt lesem s hagyom
végig simítsa arcomon
kezét a tél
mondd hányadik döfésnél
riadnak fel a bádogmadarak?

2.

hűvös térdemen ringatom meg nem született gyermekem
csípi a dér
mi itt lakunk hol minden idegen
itt
honnan késsel rontok majd az úr színe elé
hogyan megbocsájtson
neked
nekem

Pethő Lorand s-a născut în 1983, la Huedin. Este poet și traducător.

Publică poezii și traduceri începând cu 2003 în reviste culturale importante din Transilvania și din străinătate.

A absolvit studiile liceale în Șimleu Silvaniei. În 2006 a obținut diploma de licență în cadrul specializării Studii teatrale, catedra de Teatru și Televiziune a Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca.

Între anii 2006-2014 a fost secretarul literar și directorul trupei de teatru maghiare a Teatrului de Păpuși Puck.

Între anii 2007-2009 a fost președintele Cercului Literar „György Bretter”.

În prezent trăiește și scrie în Austria.

Volume apărute: *Nimfasztriptíz* – Editura Grinta, Cluj, 2007; *Koponyahajó* – Editura Erdélyi Híradó, Cluj, 2009; *Dincolo de zid* – Editura Grinta, Cluj, 2009 (în limba română).

În curs de apariție: *Távolodó ország* – Előretolt Helyőrség Íróakadémia (KMTG), Budapest, 2022.

Recunoașteri: 2013 – bursa de creație a Fundației Communitas; 2022 – subsidiul pentru creație János Székely, NKA.

pe mine mama m-a născut mort

pe mine mama m-a născut mort
să fiu de la început ferit
gerul îmi suflă încă în față
miros de fabrică nădușit

pe mine mama m-a născut mort
să nu-mi audă glasul
cum mă sfârtec țipând
coase-mă că-mi bate ceasul

pe mine mama m-a născut mort
în costum mă poartă
mândră prin oraș
amândoi cu nasul umplut de vată

Păsări de tablă

1.

îmi caut în mulțime chipul sfârtecat
în geamul tramvaielor dârdâind capul plecat

mă trezesc cu un cuțit în mână
mâna cuțitul însângerat pipăie

aud cum sub pat
gâfâie
dumnezeu și își picură saliva pe podea

bunica mea a privit vreme de unsprezece ani tavanul
a privit vreme de unsprezece ani pe tavan
trecerea păsărilor

am privit vreme de unsprezece ani
cum se albesc la față mama și tata
le stă înghițitura în gât

mă trezesc cu un cuțit în mână
cuțitul însângerat în mână vârat

pândesc îndepărtarea și las
iarna să-mi netezească chipul
cu mâna ei

spune-mi la a câta lovitură
tresar speriate păsările de tablă?

2.

îmi legăn copilul nenăscut pe genunchiul răcoros
îl pișcă bruma
noi locuim aici unde totu-i străin
aici
de unde mă voi năpusti cu cuțitul în fața domnului
pentru iertarea
ta
a mea

Dósa Andrei fordítása / traducere

ION PIȚOIU-DRAGOMIR

Scriitorul Ion Pițoiu-Dragomir, poet, nuvelist, romancier, eseist pe teme psiho-pedagogice, religioase, culegător de folclor literar și coeditor al unor culegeri de poezii populare.

S-a născut în București, în 18 aprilie 1940. Este licențiat al Facultății de Litere a Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca. Primele sale creații au apărut în „Tribuna”, „Flacăra”, „Orizont”, „Năzuința” etc. A fost onorat cu premii și mențiuni la concursuri și festivaluri literare: Botoșani, București, Oradea, Râmnicu Vâlcea, Satu Mare, Târgu Mureș, Târgu Jiu, Zalău etc. I-au apărut creații literare în culegeri zonale și naționale, unele fiind traduse în limba maghiară „Hepehupa” (Zalău), „Versmondó” (Budapesta) – în maghiară și germană (*Poeme-Verseke-Gedichte*, volum lansat și la Viena) – dar și în limbile engleză, franceză, japoneză. A publicat mai multe cărți de poezie, proză, haiku etc. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Poliedru

„Țin eu seringă as-tăzi, doctore” îi spun
și zâmbesc larg, încurajator („Toată morfina,
în fine, rămâne în mâinile astea!” trece
prin gândul meu un fier înroșit în foc).

Ori arătam ca un butoi de varză acră,
parfum trivalent, desigur, ori semănam
cu un prinț de aiurea, danez, de ce nu,
dacă asta dă bine – „A fi sau a
nu fi? ... Aceasta-i întrebarea!” – oricum,
fiola de alături cochetează persuasiv.

Lasă ușa-ntredeschisă la plecare („Fantastic omul ăsta în alb, unic, inegalabil!” îi completez alura cu petale multicolore de plastic opac și îngheț ca în zâmbetul unui cerb săgetat de șase braconieri burduhoși).

„Am în palme Graalul infailibil și... nu îl folosesc!” îmi strigă năuc un surâs oțelit, privesc înspicat acul strălucitor și jur să nu mai ratez ultima șansă.

Tratament cu supliciu („Bănuise medicul?”), iată noua „fata morgana”: nu sting deloc durerile feroce și las toate rănilenflorite să-mi strivească luuuung mirul otrăvit...

De atâția ani nu m-a vizitat aici nimeni, nimeni (... parcă aș fi meritat asta cumva), rămân verde-lucid, însă, și nu mă plâng nicum de singurătatea mea purulentă.

„Nu anestezia vindecă!” strig mut, sunt gata să primesc amant spaimile vorace (seringa scrâșnește în foc) și pieptul îmi hohotește arid în fața spintecărilor neiertătoare.

Privind cum arde lichidul bastard, sar într-un cutremur: „Dacă doctorul a pus mai mult în tub, ca să...” Aș înțelege tot, după cât i-am destrămat aici atâtea zile, și personalului din sanatoriu cum i-am înnegrit negru-negru fiecare noapte albă.

Terapia prin chin, doar ea toarce mereu
liniștea albă („Știa medicul?”) Pașii trecuți
se topesc, acum, în noua mea viață – rămă
de elită?! – după un inedit scenariu
oximoronic.

Ikebana

„Despre el s-a scris peste tot, i s-au
și zărit înfipite în umeri cele șapte săgeți
de safir”, „Ai citit cum își poartă, polemic,
cocoșa aceea diformă?”, „Susține mereu că
moartea – auzi? moartea! – este doar pleavă
în ieslele vântului”

„La micul dejun întâi numără silabele de
os și din cuvinte face un covor roșu (confetti,
blițuri, acorduri în redingotă), un spe-ci-al
covor roșu, pentru un lunatic”...

„I-au târât umbra pe caldarâm și el tot
râdeaaaa. Ținea la piept un șarpe veninos
și îi citea dintr-un hebdomadard că Homer
a refuzat un post bine plătit la N.A.T.O.
(e-hei, Troia, cândva...).

„Înaintează cu spatele și trecătorii îi
oferă pastelate cornete cu la-crime”. În
singurul lui poem adevărat ielele au fost
reabilitate și urcă-naripat pe mările văz-
duhului”

„Chiar și în ocnă pentru el s-a amenajat
apartamentul prezidențial, îl țin în cătușe,
este adevărat, i-au pus lanțuri la gât și
la picioare, dar asta este doar o chestiune
de estetică”

„O foarte mare problemă îi oripilează pe mulți critici: de ce, în fiecare noapte, mereu la aceeași oră, stelele pun de o grevă japoneză. Unele numără silabe de silex, fac din cuvinte un covor înroșit, pe Homer îl lasă la vatră, toate ielele înmiresmează briant fiecare crepuscul...”

„Așadar se vede bine cum cele șapte săgeți îi sărută umerii, își poartă ca pe ofrandă cocoașa, mai și cere vehement să se interzică vântul prin lege”, „Susține însângerat că silabele sunt boabe de rouă și că pe covorul de rubin trebuie să lunece doar cuvintele sirepe”.

„Daaar... cel mai grav lucru imputat este că încurajează întruna pe fiecare șarpe veninos din oglindă să ceară galant, cu prima ocazie, mâna Cleopatrei!”

Ion Pițoiu-Dragomir író, költő, novellairó, regényíró, pszicho-pedagógiai, vallási témák esszéírója, irodalmi folklor-gyűjtő. Bukarestben született 1940. április 18-án. A kolozsvári Babeș-Bolyai Tudományegyetem Irodalmi Karán szerzett diplomát. Első alkotásai a Tribuna, Flacăra, Orizont, Năzuința stb. oldalain jelentek meg. Irodalmi versenyeken és fesztiválokon díjakkal és elismerésekkel tüntették ki: Botoșani, Bukarest, Nagyvárad, Râmnicu Vâlcea, Szatmárnémeti, Marosvásárhely, Kézdivásárhely, Zilah stb.

Magyarra fordított versei jelentek meg a Hepehupa (Zilah), a Versmondó (Budapest) című kiadványokban, németre és magyarra fordított versei pedig a Poeme-Versek-Gedichte című kötetben (Bécsben). Ezen kívül angol, francia, és japán nyelvekre fordították.

Számos verses-, próza- és haiku könyve jelent meg. Tagja a Román Írószövetségnek.

Poliéder

– Ma én tartom a fecskendőt, doktor úr – mondom neki,
bátorító, széles mosollyal („Minden morfium, végül,
ezekben a kezekben marad!”
szalad át a fejemben egy vörösen izzó vas).

Úgy néztem ki, mint egy hordó savanyú káposzta,
trivalens parfüm, persze, vagy mint
egy örült dán herceg, miért ne, hisz
ez jól hangzik – „Lenni vagy lenni?... Ez a kérdés!” –
egyébként is, a mellette lévő ampulla meggyőzően flörtöl.

Résnyire nyitva hagyja az ajtót, amikor távozik
(„Fantasztikus ez a fehérköpenyes férfi, egyedi, páratlan!”
kiegészítem megjelenését tarka
átlátszatlan, rideg műanyag szirmokkal, és
hat pocakos orrvadász által meglőtt szarvas fagyott mosolyával.

„A kezemben van a tévedhetetlen Grál és... nem
használok!” szól rám bárgyú acélos mosollyal,
bizonytalanul nézek a fényes türe és
elhatározom, hogy nem hagyom ki az utolsó lehetőséget.

Kezelés kínzással („Gyanította az orvos?”),
íme az új „fata morgana”: nem enyhítem egyáltalán
az ádáz fájdalmakat, és hagyom minden sebemet virágozni,
hogy szétzúzza mérgezett mirhámam...

Annyi éve nem látogatott meg itt senki, senki
(...mintha valamiképpen kiérdemeltém volna),
zöld-éber maradok, de semmiképpen sem panaszkodom
gennyes magányom miatt.

„Az érzéstelenítés nem gyógyít!” – kiáltom némán
készen állok a szerető falánk félelmek befogadására
(a fecskendő csikorog a tűzben) és mellkasom
szárazon üvölt a kegyetlen hasadásoknál.

Nézem, ahogy a fattyú folyadék ég, felugrok
hirtelen: „Mi van ha az orvos nagyobb adagot,
hogy...” Megérteném, annyi velem töltött nap után,
a szanatórium egész személyzetének
beárnyékoltam álmatlan éjszakáit.

Fájdalomterápia, csak az pörgeti mindig a
fehér csendet („Tudta-e az orvos?”) Lépteim
elolvadnak, most, az új életemben – elit féreg?!
– egyedi oximoron forgatókönyv szerint.

Ikebana

„Róla írtak mindenhol és meg is látta
a vállába fúródott hét zafír nyilat”, „Olvastad,
milyen harciasan viseli torz púpját?”,
„Mindegyre azt állítja, hogy a
halál – hallod? A halál! – csak pelyva
a szél jászlaiban”

„Reggelinél megszámlolja a csontszótagokat
és a szavakból vörös szőnyeget alkot (konfettik,
vakuk, köpeny-megállapodások), egy spe-ciális
vörös szőnyeget, egy őrültnek ”...

„A macskaköves úton hurcolták árnyékát,
és ő csak nevetett.

Mérges kígyót tartott a mellkasán
és egy hetilapból olvasta neki, hogy Homérosz
megtagadta a jól fizetett állást a N.A.T.O.-nál.
(hej, Trója egykor...).

„Hátrálva halad, és a járókelők krimivel kínálják
színes papír tölcisérekben”

„Egyetlen igaz versében
rehabilitálta a tündéreket
akik az ég végtelen tengerén
szárnyaltak”

„Fegyencként is az elnöki lakást
rendezték be neki, igaz hogy bilincsben
tartják, az is, hogy lánc van a nyakán és
a lábán, ám ez csak esztétikai
kérdés.”

„Egy nagy gond borzaszt sok kritikust:
miért, minden éjjel, ugyanabban az órában,
a csillagok japán sztrájkot tartanak. Vannak, akik
kovakő szótagokat számolnak, szavakból vöröses szőnyeget
szőnek, Homéroszt a kandallónál hagyják,
minden tündér illatossá és csillogóvá teszi
az alkonyatot...”

„Egyébként jól látszik, ahogy a hét nyíl
megcsókolja a vállát, úgy viseli púpját
mint egy áldozatot, ráadásul hevesen követeli
hogy törvénnyel tiltsák be a szelet”,
„Elszántan állítja, hogy a szótagok harmatszemesek
és hogy a rubinvörös szőnyegen csak a vad szavak
csoszoghatnak”.

„Ááám... ami a legrosszabb,
hogy a tükör minden mérges kígyóját
folyamatosan arra biztatja, hogy
az első adandó alkalommal, gálánsan kérjék meg
Kleopátra kezét!”

EMILIA POENARU MOLDOVAN

S-a născut în 1 februarie 1956, la Târgu Mureș. A studiat *Relații Economice Internaționale* la ASE București. A fondat în 2016 și conduce cenaclul *Cercul Literar de la Cluj*.

Volume: *Ca vântul și ca gândul*, proză scurtă, 2004, Ed. Casa Cărții de Știință; *Cheia închisorilor mele*, poezie, 2016; *Severus*, proză scurtă, 2018; *Cheia închisorilor mele*, poezie, 2018, ediția a 2-a revăzută și completată; *Cineva ca mine*, poezie, 2019; *Uioara Felix*, poezie, 2020; *Acompaniament de peniță. Note de lectură*, 2021; *Iepuri la Spinalonga/Liebres en Spinalong*, poezie, bilingv român-spaniol, trad. de Enrique Nogueras, 2022 – toate la Editura Colorama.

Premii: Premiul de debut al Uniunii Scriitorilor din România, filiala Cluj, 2017, pentru volumul de poezie *Cheia închisorilor mele* (2016).

Membră a Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Cluj, din 2021.

Strîmba noastră alcătuire

Gîndul ți-e la semănatul
ce va veni.
Încă n-au fost învinși
genunchii primăverii
și cum mai răsar
promisiunile de dragoste
precum viorelele
în umbroase, mătăsoase păduri.

Vom fi aruncați în același cuib
jilav și strîmt,
miniaturi roase de molii
pe fundul unui vechi scrin.
Niciînd lumina nu va dospî
strîmba noastră alcătuire,
o știu.

Ca din întîmplare
va trece moartea pe lîngă noi.
În transparența ei de meduză
sînt pată lunară,
atol de singurătate.
Mă desprind fără zgomot,
lentilă dulce, putrezită.

Cum vei apărea

Mă-ntreb cum vei apărea: ca o prezență
infinită înspăimîntătoare o liniște
o mare tăcere o mîngiere suavă
odihnitoare o voce tulbure vîscoasă
o tristețe o absență un chip
al singurătății?
Mă-ntreb cum. Ce mesaj
și prin cine-l vei trimite.
Malurile realității lunecoase mă resping.
Solzii umezi de reptilă nu-mi îngăduie salvarea.
Mă-ntreb cum vei apărea: ca un pescăruș
un ochi ca o barcă o armonie ca o planetă
calcinată o flacără o tinerețe un înger
sau ca o moarte izbăvitoare?

Emilia Poenaru Moldovan 1956. február 1-jén született Marosvásárhelyen, a bukaresti A.S.E nemzetközi gazdasági kapcsolatok szakán végzett. 2016-ban megalapította a Kolozsvári Irodalmi Kört.

Kötetei: *Ca vântul și ca gândul*, próză scurtă, 2004, Ed. Casa Cărții de Știință; *Cheia închisorilor mele*, poezie, 2016; *Severus*, próză scurtă, 2018; *Cheia închisorilor mele*, poezie, 2018, ediția a 2-a revăzută și completată; *Cineva ca mine*, poezie, 2019; *Uioara Felix*, poezie, 2020; *Acompaniament de peniță*. Note de lectură, 2021; *Iepuri la Spinalonga/Liebres en Spinalong*, poezie, bilingv română-spaniol, trad. Enrique Nogueras, 2022 – toate la Ed. Colorama.

Díjak: A Román Írószövetség kolozsvári fiókjának debüt-díja, 2017, a *Cheia închisorilor mele* című verseskötetért. 2021 óta a Román Írószövetség Kolozsvári Tagozatának tagja.

Fura felépítésünk

Gondolataid a közelgő
vetésen járnak.
Még nem térdepeltették le
a tavaszt
és megjelennek
a szerelmi ígéretetek
mint az ibolyák
az árnyas, selymes erdőkben.

Ugyanabba a nyirkos szűk
fészekbe dobnak minket
molyrágta miniatűröket
egy régi láda alján.
A fény soha nem fogja érni
fura alakunkat,
tudom.

Míntha csak véletlenül
elhalad a halál mellettünk.
Medúza jelenésében
hold foltok,
magány atoll.
Csendben kíválok,
mint édes, rohadt lencse.

Hogy fogsz megjelenni

Kíváncsi vagyok, hogy fogsz megjelenni:
mint végtelenül ijesztő jelenet mint csend
mint nagy hallgatás gyengéd pihentető simogatás
zavaros és ragacsos hang mint szomorúság
mint hiány mint a magány arca?
Kíváncsi vagyok, miként. Milyen üzenet
fogsz küldeni és kin keresztül.
A csúszós valóság partjai taszítanak.
A nedves hullópikkelyek meghiúsítják a menekvést.
Kíváncsi vagyok, hogy fogsz kinézni,
mint egy sirály mint egy szem, mint egy csónak,
harmónia, mint egy elszenesedett bolygó
egy láng egy ifjú egy angyal
vagy mint egy megváltó halál?

traducere de/fordította Balázs F. Attila

IOAN F. POP

S-a născut în 4 ianuarie 1959, în Valcău de Sus, Județul Sălaj. Este licențiat în Teologie-Istorie, Universitatea „Babeș-Bolyai”, Cluj-Napoca. Doctor în filozofie. Stagii de cercetare la Roma și Paris. A fost redactor la *Gazeta de Vest*. Actualmente este muzeograf la Muzeul Memorial „Iosif Vulcan”, fiind, pentru o vreme, și cadru universitar la Universitatea din Oradea. Cărți

publicate: *Pedale de hîrtie* (poeme), Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1994; *PoemeșinimiC*, Ed. Dacia, 1996; *Poeme de sedus realitateA*, Ed. Dacia, 2000; *Sfîntul Augustin – morfologia unei paradigme*, Ed. Dacia, 2009; *Jurnal aproape închișuit*, Ed. Dacia, 2009; *Poemele poemului nescris*, Ed. Dacia XXI, 2010 (Premiul special al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Arad); *Tăceri de la margine*, Ed. Galaxia Gutenberg, Dacia, XXI, 2011; *Poemele absenței*, Ed. Dacia XXI, 2011; *Poemele poemului nescris*, Ed. Caiete Silvane, Zalău, 2013; *Marșinalii la o absență*, Ed. Galaxia Gutenberg, Târgu Lăpuș, 2014 (cogațiuni, eseuri – Premiul Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Arad); *poeme abandonate în cuvinte*, Ed. Școala Ardeleană, Cluj-Napoca, 2018 (Premiul Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Arad); *Solilocvii inutile*, Ed. Caiete Silvane, Zalău, 2019. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România.

golul din urmă care crește cu fiecare pas

în ritmul tobelor ce bat ultimele alarme ale căderii timpurilor.
nimeni nu face zid împotriva acestor neguri cotropitoare,
cu veniri și plecări ce se devorează pînă la os.
așteptările nedeslușite picură precum sîngele în clepsidră.
totul decade în delirul prezențelor îmbrăcate

în mantia unor absențe.
și nici moartea nu ne mai poate ține în viață.
lungi propoziții prin halta cărora nu mai trece nimeni.
un gol care nu mai poate umple nimic.
pașii care răsună prin rănilor serii neștiute de nimeni.

trecerile noastre erau risipite de vânt

doar poemul mai aduna freamătul lor de pe drumuri.
le punea mici aripi cu care să zboare și mai în adânc.
pașii rățăceau printre hieroglifele resemnării,
cu acel gust de cenușă scursă prin vene,
cu acel clinchet de oase urcate la cer.
însingurările se ridicau peste rămășițele altor însingurări.
peste tot răsăreau mari liniști, cu valurile lor negre.
noi tăceam cu toate cuvintele zidite în trupuri.
așteptam un semn în cele patru zări nescrise.
acolo unde trecerile noastre erau risipite de vânt.
acolo unde moartea ține viața de mână.

îmbrăcam zilele ca pe niște cămăși ale vântului

ca pe niște aripi de înger mai grele decît trupul.
ochii încețoșați ne căutau pe meridianele altor absențe,
unde viața și moartea intrau în câteva silabisiri abia șoptite.
clipele îmbătrînesc printre gesturile noastre tot mai sărăcăcioase.
cu exercițiile izgonirilor învățate pe de rost,
peste care înțelesurile cresc ca niște cearcăne de pământ.
treceam prin orbitele întortocheate cu pași de termită.
un cuib al tăcerii ne creștea în palmele sălbăticate.
acolo unde o chemare de ape se ridica din adîncul înnourat,
ca o cămașă a vântului pe care nu o mai îmbrăca nimeni.

Ioan F. Pop 1959. január 4-én született a Szilágy megyei Felsővalkóban. A kolozsvári Babeş-Bolyai Tudományegyetem teológiai-történész szakán szerzett diplomát. A Babeş-Bolyai Tudományegyetem filozófiadoktora. Kutatási gyakorlat Rómában és Párizsban. Szerkesztője volt a *Gazeta de Vestnek*. Jelenleg a Iosif Vulcan Emlékmúzeum muzeográfusa. Megjelent könyvek: *Pedale de hirtie* (poeme), Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1994; *PoemeşinimiC*, Ed. Dacia, 1996; *Poeme de sedus realitateA*, Ed. Dacia, 2000; *Sfintul Augustin – morfologia unei paradigme*, Ed. Dacia, 2009 (teza de doctorat în filozofie); *Jurnal aproape închipuit*, Ed. Dacia, 2009; *Poemele poemului nescris*, Ed. Dacia XXI, 2010 (A Román Írószövetség aradi fiókjának díja); *Tăceri de la margine*, Ed. Galaxia Gutenberg, Dacia, XXI, 2011 (studii şi eseuri); *Poemele absenţei*, Ed. Dacia XXI, 2011; *Poemele poemului nescris*, Ed. Caiete Silvane, 2013; *Marginălii la o absenţă*, Ed. Galaxia Gutenberg, Târgu Lăpuş, 2014 (A Román Írószövetség aradi fiókjának díja); *poeme abandonate în cuvinte*, Ed. Şcoala Ardeleană, Cluj-Napoca, 2018 (A Román Írószövetség aradi fiókjának díja); *Solilocvii inutile*, Ed. Caiete Silvane, 2019. Tagja a Román Írószövetségnek.

mögöttem az űr minden lépéssel növekszik

az idők bukásának utolsó vészjeleit kongató dobok ritmusában
senki sem épít falat a mindent elárasztó kódok ellen,
a jövés-menésekkel melyek csontig emésztenek.
homályos elvárások cseppennek, mint a vér a homokórában.
minden a hiányzások köntösébe öltözött jelenlét delíriumába
hanyatlík
és a halál sem tarthat már életben minket.
hosszú mondatok, melyek megállóiban nincsen senki.
űr, melyet már nem tud betölteni semmi.
az est ismeretlen sebeiben visszhangzó léptek

átjáróinkat elfújta a szél

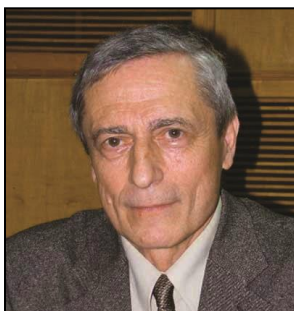
már csak a költemény szedte össze neszüket az utakról.
apró szárnyakat rakott rájuk, hogy repüljenek.
a léptek a beletörődés hieroglifái között botladoztak,
azzal az ereidben keringő hamu ízzel,
azzal az ég felé emelkedő csontzörgéssel.
a magány a többi magány maradványai fölé emelkedett.
nagy csend lett mindenfelé, fekete hullámokkal.
mi hallgattunk a testünkbe épített összes szóval.
egy jelre vártam a négy leírhatatlan égtáj felől.
ahol átjáróinkat elfújta a szél.
ahol a halál az élet kezét fogja.

mint szél-ingeket vettük magunkra a napokat

mint a testnél nehezebb angyalszárnyakat.
homályos szemek kerestek minket más hiányok délkörein,
ahol élet és halál bekerült néhány alig suttogott szótagba.
egyre szegényebb gesztusaink között öregednek a pillanatok.
a jól megtanult kiűzési gyakorlatokkal,
melyeken a jelentések földkörként nőnek.
Termesz léptekkel haladtam át a kanyargós pályákon.
a csend fészke nőtt elvadult tenyerünkben.
ott, ahol a sötét mélységből a víz hívása hallik,
mint egy széling, amit már senki sem visel.

traducere de/fordította Balázs F. Attila

ION POP

S-a născut la 1 iulie 1941, în Mireșu Mare, jud. Maramureș. Profesor emerit la Facultatea de Litere a Universității „Babeș-Bolyai”, Cluj-Napoca. Redactor-șef, apoi director al revistei *Echinox* (1969-1983). Asistent asociat la Universitate de la Sorbonne Nouvelle-Paris 3 (1973-1976). Director al Centrului Cultural Român din Paris (1990-1993). Coordonator al revistei *Caietele avangardei*, editată de Muzeul Național al Literaturii Române din 2012.

Volum de poezie: *Propuneri pentru o fântână* (1966), *Biata mea cuminenie* (1969), *Gramatică târzie* (1977), *Soarele și uitarea* (1985), *Amânarea generală* (1990), *Descoperirea ochiului* (2002), *Elegii în ofensivă* (2003), *Litere și albine* (2010), *În fața mării* (2011).

Critică și istorie literară: *Avangardismul poetic românesc* (1969), *Poezia unei generații* (1973), *Nichita Stănescu – spațiul și măștile poeziei* (1980), *Lucian Blaga. Universul liric* (1981), *Lecturi fragmentare* (1983), *Jocul poeziei* (1985), *Avangarda în literatura română* (1990), *A scrie și a fi. Ilarie Voronca și metamorfozele poeziei* (1993), *Gellu Naum. Poezia contra literaturii* (2001), *Viață și texte* (2001), *Lucian Blaga în 10 poeme* (2004), *Introducere în avangarda literară românească* (2007), „*Echinox*”. *Vocile poeziei* (2008), *Din avangardă spre ariergardă* (2010), *Scara din bibliotecă* (2013).

Traduceri din Georges Poulet, Jean Starobinski, Gérard Genette, Tzvetan Todorov, Eugène Ionesco, Ilarie Voronca, Tristan Tzara, Paul Ricoeur, Benjamin Fondane, Paul Morand.

Pregătiri de întoarcere

În curând, mă voi despărți de tine, mare,
de tine, Golf al Paradisului, întorcându-mă
în continentale purgatorii.

Mă pregătesc de pe-acum,
îmi verific actele de identitate,
fotografia în culori pământii,
precisele, negre cifre
din codul numeric personal.
Nu se va face, aşadar, nicio confuzie –
în locul meu
nu va fi interogat, nici judecat
altcineva. Iar rufele
ce-au mai rămas pătate
vor fi spălate în ape cunoscute.

Am crezut, totuşi,
că ți-am mărturisit totul,
mi se păruse o vreme că-albastrul tău
e propriul meu spirit,
că fierăstraiele verzi ale agavelor de pe stânci
m-au tăiat ca pe un lemn nou,
că în nopțile de veghe-ale chiparoşilor
am ars şi eu ca o dreaptă flacăra,
iar măslinii mi-au dăruit destulă pace
în uleiul lor sfânt. Porumbeii erau acolo,
în preajma lor, să depună oricând
o destul de credibilă mărturie.
Dar acum, nu ştiu de ce,
simt nevoia să-mi număr din nou
petele aproape şterse, rănilor care-au fost, –
am sentimentul
că ceva mi-a scăpat la prima numărătoare.
Mai rămâne mereu, îmi pare, o urmă
dintr-o veche, aproape uitată vinovăție.

Sunt semne că spre un alt pământ
se-ndreaptă drumul meu.
Acolo mă voi regăsi cu preaomeneştile mele
slăbiciuni şi dureri, cu sfiata

trudei și a măruntelor,
plăpândelor bucurii, a micilor
aproape neașteptate recompense
pe care ți le poate da trecătoarea zi.
Acolo se răresc an de an pădurile de stejar,
acolo se poate abia visa la aproape nemuritorii
cedri ai Libanului,
acolo, toamna, frunzele cad
chiar și de pe cununile de laur
puse primăvara pe capetele eroilor.

Cu cât trece vremea

Cu cât trece vremea
îmi vine
tot mai puțin să râd.
Precum izvorul care –
nu-i nouă comparația –
se vede râu fără să-și fi dat seama.

Dar nu de dragul comparației
scriu aceste rânduri –
ci pentru altceva, ce nu-l știu spune
nici eu
și nici acest creion
ce va muri – și asta o știu –
cu-o clipă doar
mai repede ca mine.

Ion Pop, (1941. július 1. Nagynyíres, Máramaros megye).
Professzor emeritus a kolozsvári Babeş-Bolyai Tudomány-
egyetem Irodalmi Karán. Az Echinox magazin főszerkesztője,
majd igazgatója (1969-1983). Az Université de la Sorbonne
Nouvelle-Paris 3 egyetemi docens (1973-1976) A Párizsi Ro-

mán Kulturális Központ igazgatója (1990-1993). A 2012-től a Román Irodalmi Múzeum által kiadott Caietele avangardei folyóirat koordinátora.

Verseskötetei: *Propuneri pentru o fântână* (1966), *Biata mea cumințenie* (1969), *Gramatică târzie* (1977), *Soarele și uitarea* (1985), *Amânarea generală* (1990), *Descoperirea ochiului* (2002), *Elegii în ofensivă* (2003), *Litere și albine* (2010), *În fața mării* (2011).

Irodalomtörténet és kritika: *Avangardismul poetic românesc* (1969), *Poezia unei generații* (1973), *Nichita Stănescu – spațiul și măștile poeziei* (1980), *Lucian Blaga. Universul liric* (1981), *Lecturi fragmentare* (1983), *Jocul poeziei* (1985), *Avangarda în literatura română* (1990), *A scrie și a fi. Ilarie Voronca și metamorfozele poeziei* (1993), *Gellu Naum. Poezia contra literaturii* (2001), *Viață și texte* (2001), *Lucian Blaga în 10 poeme* (2004), *Introducere în avangarda literară românească* (2007), „Echinox”. *Vocile poeziei* (2008), *Din avangardă spre ariergardă* (2010), *Scara din bibliotecă* (2013).

Fordításai: Georges Poulet, Jean Starobinski, Gérard Genette, Tzvetan Todorov, Eugène Ionesco, Ilarie Voronca, Tristan Tzara, Paul Ricoeur, Benjamin Fondane, Paul Morand.

Hazatérési előkészületek

Hamarosan megválok tőled, tenger,
tőled, Paradicsom-öböl, visszatérek
a kontinentális purgatóriumokba.
Már készülök,
ellenőrzöm igazolványomat,
földszínű fotómat,
személyi azonosítószámom fekete ábráit.
Tehát nem lesz zűrzavar –
nem fognak helyettem kihallgatni
vagy bíróság elé állítani valaki mást.
És foltos szennyesemet
ismert vizekben fogják kimosni.

Pedig azt hittem,
hogy mindent bevallottam neked,
egy ideig úgy tűnt, hogy kék színed
az én szellemem
hogy az agavék zöld fűrészei a sziklákon
elvágtak, mint új hajtást,
hogy a ciprusok éber éjszakáin
elégtem én is egyenes lánggal,
és az olajfák elég nyugalmat adtak nekem
szent olajukban. A galambok ott voltak,
körülettük, hogy bármikor hiteles tanúságot tegyenek.

De most nem tudom miért,
úgy érzem, újra kell számolnom a
szinte letörölt foltokat, a régi sebeket, –
az az érzésem,
hogy valamit kihagytam az első számolásnál.
Úgy tűnik, mintha maradt volna valami
egy régi, már-már elfeledett büntudatból.

Vannak arra utaló jelek,
hogy egy másik föld felé tart az utam.
Ott találok magam az előemberek
gyengeségével és fájdmával,
fáradtságával és apró,
pislákoló örömeivel, a
szinte váratlan apró jutalmakkal,
melyeket a múltó nap kínálni tud.
A tölgyesek ott évről évre ritkulnak,
ott lehet álmodozni a szinte hallhatatlan
libanoni cédrusokról,
ott ősszel lehullanak a levelek
még a babérkoszorúkról is,
melyeket tavasszal a hősök fejére raktak.

Az idő haladtával

Az idő haladtával
egyre ritkábban
van kedvem nevetni.
Mint a forrás, amely –
nem új az összehasonlítás –
tudtán kívül folyónak látszik.

De nem az összehasonlítás kedvéért
írom ezeket a sorokat –
valami másért, amit nem tudok elmondani
én sem,
és ez a ceruza sem,
mely meg fog halni – és ezt tudom –
egy pillanattal hamarabb
mint én.

traducere de/fordította Balázs F. Attila

DANIEL SĂUCA

Născut la 31 august 1973, Supur, jud. Satu Mare. Poet, editor, publicist, manager cultural. Redactor-șef al revistei „Caiete Silvane” (din februarie 2005) și director al Centrului de Cultură și Artă al Județului Sălaj (din octombrie 2010).

Volume de poezie: *Gândacul cu cinci pene roz* (1999); *Cartierul vestic al iadului* (2009); *Clopotele râului* (2012); *La centru, prin nord-vest* (2015). Publicistică: *Tranșee & șantiere* (2012); *România mea nu mai există* (2011); *Secera și pixul. Propagandă în presa scrisă din județul Sălaj înainte și după decembrie 1989* (2010); *Voi chiar vorbiți și în numele meu?* (2010); *Rotisorul politic* (2010); *Homo Silagensis* (2006, 2007, 2008); *Un bou în anul măimuței* (2016), *Aș vrea să vă rog* (2020), *Leproșar. Gânduri de ză și de moarte* (2020). Editor al Anuarului Presei Sălăjene (2009-2021) și a numeroase cărți apărute la Editura „Caiete Silvane”. A colaborat la periodicele: „România literară”, „Steaua”, „Poesis”, „Familia”, „Caiete Silvane”, „Mișcarea literară”, „Citadela”, „Discobolul”, „Apostrof”. Membru al Uniunii Scriitorilor din România, filiala Cluj și al Cenaclului literar „Sylvania”. Președinte al Asociației Jurnaliștilor din Sălaj și al Asociației Scriitorilor din Județul Sălaj. Despre creația lui au scris și Ioan Holban și Irina Petraș („România literară”), Al. Cistelean („Argeș”), Adela Naghiu („Nord literar”), Viorel Mureșan („Mișcarea literară”, „Caiete Silvane”), Carmen Ardelean („Caiete Silvane”, „Tribuna”), Marcel Lucaciu, Imelda Chintă, Viorel Tăutan („Caiete Silvane”), Marian Drăghici („Viața românească”), Constantin Butunoi („Arca”), Menuț Maximilian („Tribuna”), Grațiela Popescu („Ziarul de duminică”).

Nocturne vechi și noi

I

Noaptea s-a înecat în umbrele zilei
din glasul tău încolțește pustiul
chipul fermecat al morții
se stinge în Mai-Marele Ochi

II

Am căpătat haine de călău
Simbolic, simbolic, Moartea
Aleargă suta de metri
În nicio secundă

III

Urletul frunzelor
sperie toamna –
trandafiri răătăciți
pe buzele morții

IV

Salve de tun
în tranșee morții
se citesc între ei

V

Și urcam tăcuți
ne-am întâlnit la mijloc
unde nu există timp
unde flacăra iubirii
arde fără eter
și morții glăsuiesc psalmi
doar noi doi

VI

Te-am aruncat din iubire
Ca să înțelegi
Cum încep
Morțile
Și gândurile

VII

Cocoșul s-a urcat pe geamul iadului
celebrele valuri ale mării
aduc la țarm
cadavrele memoriei

Daniel Săuca. 1973. augusztus 31-én született a Szatmár megyei Szoporon. Költő, könyvkiadó, publicista. 2005 óta a Caiete Silvane kulturális folyóirat főszerkesztője, 2010 októberétől a Szilágy Megyei Kulturális és Művészeti Központ igazgatója.

Megjelent kötetei: *Versek: Gândacul cu cinci pene roz* (1999); *Cartierul vestic al iadului* (2009); *Clopotele rainului* (2012). Esszék: *La centru, prin nord-vest* (Ed. Școala Ardeleană, 2015). Publicisztika: *Tranșee & șantiere* (2012); *România mea nu mai există* (2011); *Secera și pixul. Propagandă în presa scrisă din județul Sălaj înainte și după decembrie 1989* (2010); *Voi chiar vorbiți și în numele meu?* (2010); *Rotisorul politic* (2010); *Homo Silagensis* (2006, 2007, 2008); *Un bou în anul maimuței* (Mega, Kolozsvár, 2016), *Aș vrea să vă rog* (2020); *Leprozor. Gânduri de zi și de moarte* (2020). A Szilágysági Sajtó Évkönyvének (2009-2019) és a Caiete Silvane Kiadó számos kötetének kiadója. Írásai jelentek meg a România literară, Steaua, Poesis, Familia, Caiete Silvane, Mișcarea literară, Citadela, Discobolul, Apostrof hasábjain. Tagja a Romániai Írók Szövetsége Kolozsvári Fiókjának. Írásait méltatta Ioan Holban și Irina Petraș (România literară), Al. Cistelean (Argeș), Adela Naghiu (Nord literar), Viorel Mușean (Mișcarea literară, Caiete Silvane), Carmen Ardelean

(Caiete Silvane, Tribuna), Marcel Lucaciu, Imelda Chintă, Violet Tăutan (Caiete Silvane), Marian Drăghici (Viața românească), Constantin Butunoi (Arca), Menuț Maximilian (Tribuna), Grațielă Popescu (Ziarul de duminică).

Régi és új noktürnök

I

Belefűlt az éj a nappal árnyékába
hangodból pusztaság csírázik ki
a halál megbabonázott ábrázata
Mindent-Látó Szembe vész

II

Hóhérruhára tettem szert
Szimbolikusan, Szimbolikusan, a Halál
Egy másodpercen belül futja le
A százméteres távot

III

A falevelek üvöltése
elijeszti az ősz –
a halál ajkain
tétova rózsák

IV

A halál lövészárkaiban
ágyúlövések
egymás hangját tanulják

V

Némán kaptattunk felfelé
középen találkoztunk
ahol nincs idő
ahol a szerelem lángja

éter nélkül ég
s ahol a holtak zsoldárt énekelnek
csak mi ketten

VI

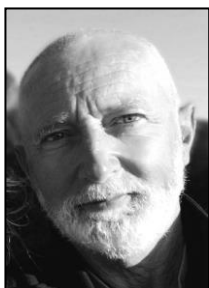
Küüztelek a szerelemből
hogy te is megértsd
hol kezdődik
a halál
és hol kezdődnek a gondolatok

VII

A kakas felröppent a pokol ablakába
a tenger hírhedt hullámai
partra dobják
az emlékezet hulláit

traducere de/fordította Lövétei László László

SIMONFI ISTVÁN

1959-ben születtem Zilahon. Azóta is itt élek. 11 éves koromban lettem a Zilahi Kiss Károly irodalmi kör tagja. 15 évesen debütáltam az Igaz Szóban (Látó). Közöltem az Igaz Szó, Utunk, Korunk, Művelődés, Hegehupa c. folyóiratokban.

Juss

Te
 kis sós ízű
 ujjbegyből buggyant katicabogár,
neked most mit énekeljek?

Nézd...
Vadon nyílik a táj,
ösvényszirmú virág.

Álmaimban is, mint újonnan épített ház tetején,
a kékre festett Babel tornyán is egy szál virág
 ér az égig,
ahogy a sors kezét odanyújtom a jósnak.

De mielőtt kinevetnek,
 fele királyságom odaadom annak,
aki megnevetett,

és csak nézem és nem látom azt a fekete macskát ott
a behavazott tájban,
 aminél sosem láttam még feketébbet,

és elnézem azokat a kékre fagyott a lábnyomokat is
a hóban,és elfog a sírás,
 hogy milyen makacsul dideregnek ott egyedülben.
Mért nem bújnak ők is egymáshoz
 melegedni?

Látod?
Mindenki szárad a saját lelkiismeretén.

Te
 kis sós ízű
 ujjbegyből buggyant katicabogár,
neked most mit énekeljek,mikor

Már.....

...Szobámban a gyertya felriad
ágyam szélén a csönd jajgat és a jaj hallgatólódzik...

... Erdőmben a halál kószál,
morzsát szórt hogy hazataláljon.
Olajágas madaram
 morzsától jóllakottan hova lett?

Elveszett?
Most hogy találok vissza nélküle?
A kúthoz a, kacsához,
a tojásba rejtett szívhez?

...Szentjánosbogaram elpirul...

...Bumeráingom
meghalni tér vissza bumeráingtemetőmbe.
Vigyázva ereszkedik le,
mint fészkére a madár...

Hm...

...ketyeg a falióra
halhatatlanul suttogva
hull a lombja...

Minden ének velem marad.
Hóban fürdő hattyúvá vál'.
A hattyú
 énekké vál, és
 elszáll...

Te
 kis sós ízű
 ujjbegyből buggyant katicabogár,
repülj el!

A végtelen alagút fekete virága

A gyertya fénye már csak ilyen

szerettei közt
 visszhangzik a teste
vízbe fúlt buborék

 alvó lángra
a végtelen alagút fekete virága
egyedül marad
mire az alagút végét megtalálja

egyetlen hajnalban
egyetlen halálban
egyetlen születésben
egyetlen szerelemben

egybefolyik vérünk
és megalvad benne a sötét
múlt időben
jelen időben
jövő időben
örök időben

a gyertya lángja már csak ilyen
parttalan vizein
bójaként ring a nap

vándortarisznyámban
két medvére kiéhezett szamóca éhe
az éjszaka sötétje
most is úgy lapul
mint
elsárgult falevélben
a telihold

mielőtt újrazöldülne bennem hiánya
földben féreg

tesz tisztába

Simonfi István. S-a născut în 1959, la Zalău. La 11 ani a devenit membru al Cenaclului literar „Zilahi Kiss Károly”. A debutat, la 15 ani, în revista „Igaz Szó” („Látó”).

A publicat în revistele „Igaz Szó”, „Utunk”, „Korunk”, „Művelődés” și „Hepehupa”.

De drept

Ție
mămăruță cu iz sărat
din buricul degetului țășnită,
ce să îți cânt?

Vezi...

Neîmblânzită, lumea se îmbie
în flori cu petale-cărări.

Chiar și în vise, ca pe-un acoperiș de casă nouă,
o floare de pe turnul Babel, pictat siniliu, ajunge
până la cer,
când eu mâna sorții o-ntind spre prooroc.

Până să fiu luat în răs,
dau jumătate de împărăție
aceluia, care mă face să râd

și mă zgâiesc fără s-o văd de fapt la o pisică neagră
în peisaju-nzăpezit,
ceva mai negru eu nicicând n-am mai zărit,

și văd și urmele de pași, cele-nghețate bocnă, în
zăpadă, mă podidește plânsul,
cu câtă îndârjire dărdâie, izolate.

De ce nu se-apropie, oare,
să se-ncălzească?

Vezi?

La toți ne vine de hac conștiința.

Ție

mămăruță cu iz sărat
din buricul degetului țâșnită,
ce să îți cânt, acum,

Pe când.....

...Tresare lumânarea în odaie
se tânguie tăcerea pe-o margine de pat și vaiorul ascultă...

...În crângul meu umblă aiurea moartea,
împrăștiase cu firimituri ca să găsească drumul.
Și porumbelul păcii unde a dispărut,
îmbuibat cu atâta pâine?

S-a pierdut?
Fără dânsul, drumul cum mi-l gădesc?
Fântâna, rața, inima apoi,
ascunsă-n ou, unde-s?

...Roșește licuriciul meu...

...Bumerangul
ce-l aruncai, se-ntoarce a muri în cimitirul meu de bumeranguri.
Cu grijă, ca pasărea
pe cuibul ei, coboară...

Hm...

...ticăie ceasul de perete
în șoapta-i, veșnicia
se leapădă de frunze...

Fiecare cântec rămâne-n mine.
Ca o lebădă care se scaldă în zăpadă.
Iar lebăda
transcede-n cânt, apoi
se-ndepărtează...

Tu,
mămăruță cu iz sărat
din buricul degetului țâșnită,

hai, zboară!

Floarea întunecată a vastului tunel

Astfel pâlpâie lumânarea, azi
printre cei dragi

corpul său e ecou
gură de aer înecată-n iaz

văpaia-i stinsă
e floarea-ntunecată a vastului tunel
doar ea rămâne
spre capăt să orbecăiască-n el.

singuratec în zori,
singuratec în moarte,
singuratec în nașteri,
în iubiri, singuratec

sângele-n întuneric
se contopește și se-ncheagă-n el
în vremi trecute
în vremuri prezente
în vremuri viitoare
în vremi nepieritoare

astfel pâlpaie lumânarea, vezi
pe valurile sale fără de hotare
se leagănă ca geamandura-n soare

în traista mea de călător
e foamea de fragi a doi urși
negura nopții
se-ascunde și acum
precum
în frunza-ngălbenită
luna plină

dorul renașterii pe când m-ar fi-ncercat
viermii-n țărână
m-or pune în curat

SIMONFY JÓZSEF

1952-ben született Zilahon, a középiskolát az ottani Ady Endre Líceumban végezte. 1973 és 1980 között a rézhuzalgyárban dolgozott. 1993 óta él Szatmárnémetiben, ahol a Kölcsey Főgimnázium portása. Első versei még diákként, 17 évesen az Ifjúmunkásban jelentek meg, majd az Előre, Igaz Szó, Romániai Magyar Szó és más lapok is közöltek tőle. Hervay Gizella felfedezettjének vallja magát, majd Cseke Gábor irányította útját. Első kötetét 1990-ben adták ki *Hold és nap* címmel, amelyet az elmúlt húsz évben továbbiak követtek, például *Vagonéjszakák*, *Kövel vetett ágy* és mások. 2004-ben a Látó nívódíjával tüntették ki. Megjelenés előtt állt 2011-ben *Kéke üresség* című kötete a Mentornál, ahol eddig a legtöbb könyvét adták ki.

Napjaim

kit érdekel élsz-e
 meghaltál
 kit érdekel élsz-e
 meghaltál
 ha már nem leszek
 ha már nem leszek
 magamon kívül nem fogok
 hiányozni senkinek
 magamon kívül nem fogok
 hiányozni senkinek
 ébredni egyre nehezebb
 ébredni egyre nehezebb
 rühelem a reggeleket

rühelem a reggeleket
mihez kezdesz ha kilépsz
a csend magzatvízéből
mihez kezdesz ha kilépsz
a csend magzatvízéből
véres nyákot rólad
kimossa le
véres nyákot rólad
ki mossa le
teljesen elvették a kedvem
a jövő időtől
teljesen elvették a kedvem
a jövő időtől
újra kell gondolnom
akárom-e még
újra kell gondolnom
akárom-e még
összeszorított szám mint
egy páncélszekrény
összeszorított szám mint
egy páncélszekrény
világ mocskával pakolva
világ mocskával pakolva
mintha én lennék
a fekete doboza
mintha én lennék
a fekete doboza

eszembe se

ott voltam ahol az utolsókat rúgják
ott voltam ahol az utolsókat rúgják
eszembe se jutott nekem most annyi
eszembe se jutott nekem most annyi
csak bámultam bambán
kocsonyából a disznó szeme

csak bámultam bambán
 kocsonyából a disznó szeme
 a reggel infúziójára kötve
 a dél infúziójára kötve
 az este infúziójára kötve
 a reggel infúziójára kötve
 a dél infúziójára kötve
 az este infúziójára kötve
 életben így tartanak
 így tartanak életben
 életben így tartanak
 így tartanak életben

Simonfy József s-a născut în anul 1952 la Zalău. A absolvit Liceul „Ady Endre” din localitate. Între anii 1973-1980 a fost angajat la Întreprinderea Emailași Zalău. Din anul 1993 locuiește la Satu Mare, unde este angajat ca portar la Colegiul „Kölcsey”. A debutat cu poezii în săptămânalul „Ifjúmunkás”. A mai publicat în revista „Igaz Szó”, în cotidienele „Előre”, „Romániai Magyar Szó” etc. I-a avut ca mentori pe Hervay Gizella și Cseke Gábor. Debut în volum: „Hold és nap” (1990). A fost distins cu premiul „Látó” (2004); în 2011 i-a apărut al optulea volum cu titlul „Kék üresség”, la Editura Mentor.

zilele mele

cui îi pasă dacă trăiești
 ai murit
 cui îi pasă dacă trăiești
 ai murit
 când nu voi mai fi
 când nu voi mai fi
 în afară de mine nimeni

nu-mi va duce lipsa
în afară de mine nimeni
nu-mi va duce lipsa
trezitul e tot mai dificil
trezitul e tot mai dificil
mi-e scârbă de dimineți
mi-e scârbă de dimineți
ce te faci odată ieșit
din lichidul amniotic al liniștii
ce te faci odată ieșit
din lichidul amniotic al liniștii
cin' te spală
de mazăga însângerată
cine te spală
de mazăga însângerată
mi-au tăiat complet cheful
de la timpul viitor
mi-au tăiat complet cheful
de la timpul viitor
trebuie să reconsider
dacă mai vreau
trebuie să reconsider
dacă mai vreau
gura încleștată ca
un seif
gura încleștată ca
un seif
plin de mizeria lumii
plin de mizeria lumii
de parcă eu aș fi
cutia lui neagră
de parcă eu aș fi
cutia lui neagră

nici prin minte

am fost acolo unde îşi dau ultimele suflări
am fost acolo unde îşi dau ultimele suflări
nici prin minte nu mi-a trecut s-a terminat cu mine
nici prin minte nu mi-a trecut s-a terminat cu mine
mă holbam năuc
ochiul porcului din aspic
mă holbam năuc
ochiul porcului din aspic
legat la infuzia dimineţii
legat la infuzia prânzului
legat la infuzia serii
legat la infuzia dimineţii
legat la infuzia prânzului
legat la infuzia serii
astfel sunt ținut în viață
sunt ținut în viață astfel
astfel sunt ținut în viață
sunt ținut în viață astfel

Dósa Andrei fordítása / traducere

COMAN ȘOVA

Născut în anul 1933, la București, urmează școala primară nr. 2 din Piatra Neamț, apoi Liceul „Petru Rareș” din aceeași localitate.

Debutează, în 1950, cu poemul în proză *Diminețile albastre* în „Flacăra” – suplimentul literar al ziarului „Ceahlăul” din Piatra Neamț.

Între 1962-1964 este secretar literar la Teatrul „Barbu Delavrancea” din București. Publică piesa *Iubesc pe-al șaptelea* în revista „Teatrul” nr. 2. Între 1965-1972 este secretar general de redacție al revistei literare și de cultură „Amfiteatru”. În 1970 debutează cu volumul de versuri intitulat *Astrul nimănuu* la Editura Eminescu. În 1971 devine membru al Uniunii Scriitorilor din România. În 1980 publică volumul *Poeme* la Editura Eminescu. În 1989 îi apare volumul de versuri *Căderea fructului* la Editura Eminescu. În 1996 publică, tot la Editura Eminescu, *Nevoia de alb*, cu o prefață de Nicolae Balotă. În 2010, în Germania îi apare o antologie de poezie sub auspiciile Editurii Neue Literatur, cu titlul *Die Liebe ist mein Alltagskleid (Iubirea este haina mea de toate zilele)*, în traducerea prof. univ. dr. Ioana Crăciun, lansată la târgul de carte din Leipzig. În 2011 fondează, împreună cu scriitorul Florentin Popescu, revista lunară „Bucureștiul literar și artistic”. În 2012 îi apare antologia *Cvinte de reazem*, la Editura Tipo Moldova, în colecția „Opera Omnia. Poezie contemporană”. În 2013 i se publică, la Editura Semne, *Pabarul cu ingeri*, ediție îngrijită de autor și volumul de versuri, *Frig*, ediție bilingvă română-engleză, în traducerea lui Ioan Mazilu Crângașu. În 2016 îi apare, la Editura Artemis, *Zăpada și ochii lupilor/Lanievey los ojos des los lobos* (poeme), ediție bilingvă româno-spaniolă, traducere de Gabriela Banu, iar la Editura Semne, *Joc de aer/Jeu d'air*, traducere de Ion Roșioru. În 2017, la Editura Valparaiso îi apare *La copa llena de angeles* – selecție din

Paharul cu îngeri, traducere în spaniolă de Diana Cofsinski. În 2018 i se publică la Editura Tipo Moldova, în Colecția „Bibliofil”, *Bărbatul care trece*.

Visez un loc

Visez un loc de pace, cu animale blânde
și pini stufoși cu ace argintii,
cu cerul sfânt ca miercurea-n amurg
și stâncile de psalm pustii.
Să curgă apă lină pe prund de ceară moale,
vreau păsări răgușite mirate de adânc,
să simt în sânge zborul de răcoare
Și-o lună poposită în vizuini, pe-aproape,
să fete fără țipăt pui de tăcere gri
și stelele să curgă cu foc de curcubeie,
când eu, fugit de zgomot, de femeie,
căzut în gura nopții în genunchi,
plecat din bunăstare,
înăclăit de vorbe,
turtit de sfat, de prieteni,
îngrețosat mereu,
scăpat de cuminenii,
de praful de cărbune,
ieșit din zațul vârstei și-al străzilor tehui,
mă contopesc cu iarba și, fără rugăciune,
las umerii să crească pe astrul nimănu.

Mărturisire... de dincolo

Nu era nici deal, nici vale, nici loc drept.
Punct care se balansa era,
țipăt peste două maluri de prăpastie era,
Drum format din cuvântul drum.

Mergeam pe el fără să-l simt sub pași,
 pașii nu erau picioare pășind
 și nu erau picioare deloc în mersul acela
 și nici nu alunecam.
 Nu simțeam foame, nici frig, nici cald,
 nu eram greu, nu eram ușor.
 Eram ceva fără să fiu.
 De chip, nu-mi mai aduceam aminte,
 știam că sunt eu,
 mă vedeam privindu-mă,
 dar nu eram de văzut,
 sau eram fără să fiu.

Coman Șova, költő és drámaíró, Bukarestben született 1933-ban.

A bukaresti Egyetem Filológiai Karán végzett. A fővárosi Barbu Delavrancea Színház irodalmi titkára (1962-1965), az Amfiteatru folyóirat folyóiratának főtítkára (1965-1972), a *România liberă* szerkesztőségének főtítkára (1972-1974), majd főszerkesztőhelyettese, 1974-1986), ezt követően a *România liberă* publicistája. A *Gazeta literară*-ban debütált verseivel 1958-ban. Bár drámaíróként indult 1964-ben, A hetediket szeretem című három felvonásos darabbal, Coman Șova költőként és publicistaként érvényesült. Első kötete 1970-ben jelent meg Senki csillaga címmel. Egyéb művei: *Marival* (1974), *Cuvinte de reazem* (1977), *Poeme* (1980), *Unul cu altul* (1983), *Căderea fructului* (1989). Film forgatókönyvei: *Nulla óra* (rendező: N. Corjos, 1979) és *Az akadálypálya* (1980). Több nyelvre fordították.

Egy helyről álmodom

Békés helyről álmodom,
 szelíd állatokkal
 és sűrű ezüstfenyőekkel,
 szent éggel,

mely olyan mint a szerdai alkonyat
 és elhagyott zsoltár-sziklákkal.
 Tiszta víz folyjon viaszos kavicságyon,
 rekedt madarakat akarok,
 melyeket lenyűgöz a mély,
 hogy érezzem a hűvös keringést a véremben.

Egy víziókban pihenő holdat a közelben,
 szüljön sikoly nélkül szürke csend fiakat,
 szívárványtűzben áramoljanak a csillagok,
 amikor én a zaj elől,
 a nő elől menekülve,
 az éjszaka szájában térdre rogyva,
 a jólétet otthagya,
 szavak szennyében,
 baráti tanácsoktól agyonlapítva,
 mindig émelyegve,
 megszabadulva a komolyságtól, a szénportól,
 az öregség és a zavaros utcák keretéből kilépve,
 összeolvadok a fűvel,
 és imádság nélkül
 hagyom, hogy vállalim nőjenek
 a semmi csillagán.

Vallomás odaátról

Nem volt domb, völgy sem, síkvidék sem.
 Lengő pont volt, sikoly
 a szakadék két partja fölött,
 az Út maga volt az út szó.
 Lépések nélkül mentem rajta,
 lábak nélküli léptekkel,
 lábak nélküli haladás,
 megcsúszás kizárva.
 Nem éreztem éhséget,
 hideget vagy meleget,

nem voltam nehéz,
nem voltam könnyű.
Létezés nélküli valami voltam.
Annak ellenére
hogy nem emlékeztem önmagamra,
tudtam, hogy én vagyok,
láttam magam, ahogy
önmagammat nézem,
de nem voltam látható,
úgy voltam hogy nem léteztem.

traducere de/fordította Balázs F. Attila

VIOREL TĂUTAN

S-a născut în 30 aprilie 1943, la Bocșa-Română, județul Caraș-Severin. Absolvent al Facultății de Filologie, Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj, cursuri de zi (1969), perioadă în care a participat la activități ale cenaclului literar de la facultate și ale cercului de la „Tribuna”... Debutează cu eseu epistolar în *Viața*

Studentească (1965).

Cu poezie debutează în revista „Tribuna” din 16 decembrie 1982, fiind membru al Cenaclului literar „Silvania” din Zalău. De atunci, publică poezie, proză, teatru, cronică literară, eseu în reviste literare și de cultură: „Tribuna”, „Caiete Silvane”, „Transilvania”, „Echinox”, „Silvania”, „Școala Noastră”, „Poesis”, „Steaua”, „Familia”, „Vatra”, „Unu”, „Aurora”, „Discobolul”, „Viața Românească”, „Zburătorul”, „Hepehupa”, „Limes”, „Singer”, „Cafeneaua literară”. A făcut parte din redacțiile revistelor de cultură „Silvania”, „Unu” și „Limes”. A inițiat și coordonat revista elevilor de la Liceul Teoretic „Ion Agârbiceanu” din Jibou, „Cuvinte regăsite”. A publicat șase cărți de poeme: *Jurnal în răspântii*, Ed. Dacia, 1997, *Gesturi în oglindă*, Ed. Paralela 45, 2002, *Elegia Civis Transilvaniae*, Ed. Limes, 2010, *Speranță renăscută* (aceasta din urmă în colaborare cu Doina Ira-Tăutan), Ed. Eikon, Cluj-Napoca, 2011, *Poeme/Verseke*, Ed. Caiete Silvane, 2012, *Vânătorul de tristeți*, Ed. Caiete Silvane, 2015, *Elogiu Formei*, Ed. Caiete Silvane, 2018, precum și cartea de proză memorialistică *Impresiile unui călător tommatic*, Ed. Caiete Silvane, 2011. Este cuprins în mai multe antologii. A redactat, de asemenea, *Monografia Liceului Teoretic „Ion Agârbiceanu”*, cu ocazia Jubileului (50) de la înființare (2007). Membru al Uniunii Scriitorilor din România, este primul președinte (fondator) al Asociației Scriitorilor din Județul Sălaj.

Albul-uitare

(apocalipsă și geneză)

Deodată aud un tunet adânc,
mireasmă de pește
întors către nori
și păsări zbatând țipăt de spaimă
spre-abisuri,

apoi, fulgere
poticnite-n spirale acvaticе,
priviri caută mâinile
rătăcite-n speranță
de horă,
mâinile – raze plângând
crispat ascunsa geneză.
O, mama nu își uitase pruncii
la joacă, nici brațele truda
și-odihna, ci mânioasă negura
îi înghițise!

La urmă, întreitul sărut al genunii
se stinge închis într-un murmur năuc:
„Veni-va și EL și EA,
și totul va reîncepe
cu albul-uitare!”

Unda seismică

Doinei mele de-acum nemuritoare

Încăperea din stânga nopții m-a abandonat,
chiriaș nevoit să locuiesc în miezul întrebării
împreună cu ninsoarea,

pregătită de drum – bocceaua doldora de visuri,

mi-ai spus când să ascult ultimele știri matinale,
 cum va fi anunțat traseul primei unde seismice,
 adăpostiți sub câmpul cu maci, în camera
 dinspre sud-est, să putem ieși alergând
 îndărăt prin pădurea de fagi seculari
 către copilărie,
 în veșmânt alb,
 cu aripile deschise,
 însoțiți de clinchetul florilor pascale!

ne vom ține de mână, adolescenți eterni, protejând
 între palme semnul norocului, atunci când
 vom răspunde chemării de a fi eterni
 precum doina de dor supusă iubirii!

Viorel Tăutan. 1943. április 30-án született Boksánbányán (Krassó-Szörény megye). 1969-ben végzett a kolozsvári Babeș-Bolyai Tudományegyetem Filológia Karán, ezidőben a Tribuna irodalmi lap, valamint az egyetem irodalmi körének életébe is bekapcsolódott. Levéleszével debütál a *Viața Studentească* irodalmi lapban (1965).

Versseit első alkalommal a Tribuna közli 1982. december 16-án, a zilahi Cenaclul Literar Silvania tagjaként. Azóta folytonosan közöl verset, prózát, színdarabot, krónikákat, esszéit kulturális és irodalmi lapokban, ezek közül megemlítendőek: Tribuna, Transilvania, Echinox, Silvania, Școala Noastră, Poesis, Steaua, Familia, Vatra, Unu, Aurora, Discobolul, Viața Românească, Zburătorul, Hepehupa, Limes, Origini, Caiete Silvane, Singur, Cafeneaua literară. Szerkesztőségi tagja volt a Silvania, Unu és Limes lapoknak, alapító tagja és főszerkesztője a zsibói Ioan Agârbiceanu Elméleti Líceum irodalmi lapjának, a Megtalált szavaknak (Cuvinte regăsite). Hat verskötetete jelent meg: *Jurnal în răspântii*, Dacia Kiadó, 1997, *Gesturi în oglindă*, Paralela 45 Kiadó, 2002, és *Elegia Civis Transilvaniae*, Limes Kiadó, 2010, majd feleségével együtt (Doina Ira-Tăutan),

Speranță renăscută, Eikon Kiadó, Kolozsvár, 2011, *Poeme/Versek*, Caiete Silvane Kiadó, 2012, *Vânătorul de tristeți*, Caiete Silvane Kiadó, 2015, *Elogiu forme*, Caiete Silvane Kiadó, 2018. Próza: *Impresiile unui călător toamnătic*, Caiete Silvane Kiadó, 2011. A zsidói Ioan Agârbiceanu Elméleti Líceum monográ-fiájának szerkesztője – 2007, Jubileumi (50 év) kiadás. A Román Írószövetség tagja.

A feledés – fehér

(apokalipszis és teremtés)

Egyszercsak dörgés hallatszik a mélyből,
hal-illat fordul
a felhők felé
s rémült sikolyban buknak alá a mélybe
a madarak,

aztán villámok jönnek
vízi spirálokba botolva,
körtánc-reményben megakadó
kezek után
kutatnak a szemek,
az eltitkolt teremtést
torzan siratják a kéz-sugarak.
O, nem feledte ott gyermekeit az anya
a játéknál, és karja sem feledte a munkát
s a pihenést, a haragos sötét
nyelte el mindet!

Végül a mélység hármas csókja
elhal, miközben zagyválva ezt mormolja:
„Jön majd egy FÉRFI és egy NŐ,
és kezdődhet előlről minden
a fehér feledéssel!”

Lökéshullám

Mára már balbatatlan Doinámnak

Az éj baloldali szobája magamra hagyott,
kérdésekben lakó bérlő gyanánt,
csak én maradtam, és a havazás,

a batyúm útra készen, feltöltve álmaimmal,
elmondtad, mikor hallgassam a reggel híreit,
s hogyan jelentik útját a fő lökésvonalnak,
menedékre lelnünk a mák - mező alatt, a délkelet
felé eső szobában, hogy kimeneküljünk
az ezeréves bükkerdőn keresztül
a gyermekkor felé,
fehér ruhában,
tágra nyitott szárnyakkal,
a húsvéti virágok csilingelése mellett!

örök serdülők immár, kéz a kézben, szerencse
jelét őrizve tenyerünkben, amikor
az öröklét elhív minket s majdan válaszra késztet
mint vágyaim dojnáját, hódoló szeretet!

traducere de / fordította Simone Györfi

THÖKÖLY VAJK

Thököly Vajk költő, pedagógus 1978-ban született a Szilágyságban. Verseit, gondolatait már több mint harminc előadóművész, zenekar vette lemezre, vitte színpadra, és a világ a zene szárnyain keresztül még jobban megismerhette a Szilágyságot, Erdélyt, a Kárpát-medencét. Költeményeit, dalszövegeit a Kárpát-medence színpadaitól-Los Angelesig, a Fölszállott a páva előadóitól kezdve a magyar rockzene elismert előadóíig megénekeltek. Verseiben egy Istent, szerelmet, reményt, megértést kereső lélek tárulkozik ki. Munkái olyan lemezeken csendültek fel, melyek a MAHASZ (Magyar Hanglemez Szövetség) országos nagylistáján előkelő, vagy akár első helyen szerepeltek. A mai napig öt önálló kötete jelent meg.

Első verses kötetét *A közületek való* címmel 2010-ben adták ki Sopronban, a Novum gondozásában. A második verses kötet *Ráncok a reményhez* címen jelent meg 2017-ben, Zilahon, a Caiete Silvane gondozásában. Harmadik könyve novelláit és elbeszéléseit mutatja be, melynek címe *Erdélyből fúj a szél*, és a Kárpát-medencei Magyarok Kulturális Egyesülete gondozásában jelent meg 2018-ban, Budapesten. A negyedik verses kötet *Padláda* címen jelent meg 2020-ban, Zilahon, a Caiete Silvane gondozásában. Ötödik kötet *Rock n' Folk* 2021-ben jelent meg Szilágyzoványon. E kötet azon verseit tartalmazza, amelyek megzenésítésre kerültek. A könyv érdekessége, hogy az előadók is leírják gondolataikat a közös dalokról.

Díjai: 2016-ban Debrecen városában a Héttorony irodalmi kör Verő László-díjjal jutalmazta. 2018 szeptember 15-én Budapesten az *Irodalmi Rádió* megválasztotta 2018 legjobb pedagógus írójának. 2018 végén Szilágysomlyón megkapta a Szilágysági Magyarok Díszoklevelét, amit azon

személyek vehetnek át, akik öregbítik a Szilágyság nevét. 2022 januárjában Wesselényi-díjjal jutalmazták Zilahon. E díjat azon személyek vehetik át, akik hittel és felelősséggel építik közösségüket, identitásuk megőrzéséért munkálkodnak.

Versek az elmúlásról, a halálról

Milyen voltál-milyen voltam...

Milyen voltál Te azelőtt,
amikor még itt sem voltál?
Végtelen felhők peremén,
csillagok között táncoltál.

Milyen voltam Én azelőtt
amikor még itt sem voltam?
Talán nekem is volt felhőm,
csillagok között táncoltam.

Milyen voltál? Meséj róla...
csendes hangban, hangos-csendben,
Ellentétes érzelmek közt
ajándék a végtelenben.

Milyen voltam? Hogy is mondjam...
csenddel-hanggal elmesélem,
Ellentétek vonzalmában
én is ajándék lehettem.

(.....)

Milyen leszel, majd azután,
amikor már itt sem lehetsz?
Közeledsz, ahogy távolodsz,
elmúlásunkban rám nevetsz.

Milyen leszek majd azután,
amikor már én sem leszek?
Közeledek, verset írok,
hogy szavakban őrizzelek.

Talán mi is megöregszünk

Talán mi is megöregszünk,
Kéz a kézben, egymás mellett,
Talán nekünk is lesz időnk
Elmesélni életünket.

Érzelmek gödrös útján
Volt, amikor eltévedtünk,
Semmi nincs garancia,
Ez szerelmi történetünk.

Emlékszel még? Ifjúságunk
Mennyi szeszély, mennyi varázs,
Szívünkbe szúrt-nyílt is rózsza,
Remény, hit és megbocsájtás.

Ráncokba szorult éveink
Lassan meghajolnak velünk,
Talán mikor megöregszünk
A tűz mellé leülhetünk.

Együtt ülünk és remélünk,
Hogy az idő végtelene
Ad még ajándékot nekünk,
Ez az Isten nagy kegyelme.

Egy nap véget ér az utunk,
Elfújja a szél tűzünket,
De lesz két csillag az égen,
Kéz a kézben egymás mellett.

Thököly Vajk poet, pedagog (n. 1978, Sălaj).

Debut: *A közzületek való* (Cel de lângă voi, 2010, Sopron, Ed. Novum)

Autor: *Ráncok a reménybez* (Riduri la speranță, 2017, Ed. Caiete Silvane, Zalău, poezii), *Erdélyből fúj a szél* (Bate vântul din Ardeal, 2018, Budapesta, ediție îngrijită de Asociația culturală a maghiarilor din bazinul Carpatic, proză), *Padláda* (Lada de zestre, 2020, Ed. Caiete Silvane, Zalău, poezii), *Rock n' Folk* (2021, Zăuan, texte de muzică ușoară, conține și gândurile interpretilor).

Premii: Premiul Verő László al cercului literar Héttorony, Debrețin, 2016; titlul de cel mai bun scriitor pedagog, din partea Radioului Literar, 2018, Budapesta; Diploma de Onoare a Maghiarilor din Sălaj, Șimleu Silvaniei, 2018; Premiul Wes-selényi, Zalău, 2022.

Textier: texte pentru muzică populară și ușoară, prezente pe scene internaționale, din Sălaj până la Los Angeles, interpretate de performerii Festivalului de muzică populară Fölszállott a páva, precum și de cunoscuți interpreți maghiari de muzică ușoară.

Poeme despre pieire, despre moarte

Cum erai tu – cum eram eu...

Cum erai Tu înainte,
pe când nici n-ai fost pe lume?
Dansai printre stele, veșnic
pe muchii de nori, anume.

Cum eram Eu înainte,
pe când nici n-am fost pe lume?
Dansam printre stele, norul
mi-l aveam și eu, anume.

Cum erai? Ia povestește...
Taci strigând, strigă-n tăcere,
Tu, un dar al veșniciei,
contradicții și simțire.

Cum eram? Ți-aș spune-acuma...
În povești tăcut sonore,
prins în contradicții, poate,
dar am fost și eu în lume.

(.....)

Cum vei fi pe mai departe,
când prezentul nu te-o-ncapă?
Spre mine, răsând, din moarte,
vei veni tot mai aproape.

Cum voi fi pe mai departe,
când voi fi plecat din lume?
În poeme mi te-apropiu,
să te pot păstra-n cuvinte.

Îmbătrâni-vom, poate, noi

Îmbătrâni-vom, poate, noi
Mână în mână, împreună,
Timpul va permite, -ncalte,
Basmul vieții să ni-l spună.

Drum minat de sentimente,
Ne-am rătăcit nu o dată,
Nu e garantat nimica,
Asta e povestea toată.

Mai ții minte? Tinerețea,
Ifose, dar și-ncântare,
Ghimpi de trandafiri, speranță,
Și credință și iertare.

Anii noștri strânși în riduri
Se-ncovoiaie-ncetișor,
Poate, când vom fi bătrâni,
Ne-așezăm la foc și noi.

Vom nădăjdui alături
Cum că timpul, care-i veșnic,
Ne va mai dărui clipe,
Se îndură Domnul, darnic.

Drumul se oprește-odată,
Și ne stinge focul, vântul,
Străluci-vor două stele
Mână-n mână-n cer, alături.

Simone Györfi fordítása / traducere

Nota redacției

Pentru antologia din acest an au fost invitați să publice, pe tema *Moartea* (sub posibilele ei nuanțe, mai mult sau mai puțin explicite), treizeci și nouă de poeți, nouăsprezece români și douăzeci maghiari.

Traducerile CV-urilor și creațiilor poezilor din această antologie au fost realizate de:

Balázs F. Attila:

Balázs F. Attila, Silvia Bodea Sălăjan, Daniel Hoblea, Viorel Mureșan, Viorica Mureșan, Ion Pițoiu-Dragomir, Emilia Poenaru Moldovan, Ioan F. Pop, Ion Pop, Coman Șova

Dósa Andrei:

Boda Edit, Devecseri Zoltán, Kemenes Henriette, Kiss Lehel, Pethő Lorand, Simonfy József

Simone Györfi:

Simone Györfi, Dina Horvath, Iris Király, Angela Maxim, Molnár Andi, Molnár Henrietta, Simonfi István, Viorel Tăutan, Thököly Vajk (a mai tradus și textul introductiv al lui Daniel Săuca, *Poezia în haine de gală. „Primăvara Poeziei” – Díszruhában a vers. „A Költészet Tavasz”*)

Kocsis Francisko:

Demény Péter, Egyed Emese, Fekete Vince, Halmosi Sándor, Jász Attila, Lakatos Mihály, László Noémi, Lövétei Lázár László, Oláh András

Lövétei László László:

Ioan-Vasile Bulgărean, Kocsis Francisko, Marcel Lucaciu, Alice Valeria Micu, Daniel Săuca

Mibók Tamás:

Kemenes Henriette

A kiadó megjegyzése

Ez évi versantológiánk témája a Halál volt (valamennyi lehetséges, egyértelmű, avagy feltételes árnyalatában), melynek kifejtésére hús román és tizenkilenc magyar, vagyis harminckilenc költőt kértünk fel.

Az antologált költők alkotásainak, valamint életrajzainak fordítói a jelenlegi kötetben:

Balázs F. Attila:

Balázs F. Attila, Silvia Bodea Sălăjan, Daniel Hoblea, Viorel Mureşan, Viorica Mureşan, Ion Piţoiu-Dragomir, Emilia Poenaru Moldovan, Ioan F. Pop, Ion Pop, Coman Şova

Dósa Andrei:

Boda Edit, Devecseri Zoltán, Kemenes Henriette, Kiss Lehel, Pethő Lorand, Simonfy József

Simone Györfi:

Simone Györfi, Dina Horvath, Iris Király, Angela Maxim, Molnár Andi, Molnár Henrietta, Simonfi István, Viorel Tăutan, Thököly Vajk (valamint Daniel Săuca bevezető szövege, Poezia în haine de gală. „Primăvara Poeziei” – Díszruhában a vers. „A Költészet Tavasz”)

Kocsis Francisko:

Demény Péter, Egyed Emese, Fekete Vince, Halmosi Sándor, Jász Attila, Lakatos Mihály, László Noémi, Lövétei Lázár László, Oláh András

Lövétei László László:

Ioan-Vasile Bulgărean, Kocsis Francisko, Marcel Lucaciu, Alice Valeria Micu, Daniel Săuca

Mibók Tamás:

Kemenes Henriette

Cuprins

Poezia în haine de gală. „Primăvara Poeziei” (Daniel Săuca).....	5
Díszruhában a vers. „A Költészet Tavasza” (Daniel Săuca)	5
BALÁZS F. ATTILA	7
Halállal rokon	8
Túl	8
Rudă cu moartea	9
Dincolo	10
BODA EDIT	11
Felirat a porerőmű falán	12
Látogatás.....	12
Inscripție pe zidul uzinei de praf.....	13
Vizită	13
SILVIA BODEA-SĂLĂJAN	14
Cenușa cuvântului.....	14
Recurs la neuitare.....	15
A szó hamuja	16
A feledés igénybevétele.....	17
IOAN-VASILE BULGĂREAN	18
Requiem.....	18
Nu mai plânge	19
Rekviem	20
Ne sírj többé	21

DEMÉNY PÉTER	23
Tenger	24
Mare.....	27
DEVECSERI ZOLTÁN	30
A tilaji temetőben.....	30
Harmadnapok	32
În cimitirul din Tilaj.....	33
A treia zi.....	35
EGYED EMESE	37
Két álom között	38
Kísérletek.....	38
Între două vise	40
Experimente.....	40
FEKETE VINCE	41
Halálgyakorlatok.....	42
Fehér árnyék.....	43
Exerciții de murire	46
Umbră albă	47
SIMONE GYÖRFI	49
(te văd în vise).....	50
(întunericul coboară pe străzi)	51
(álmokban látlak)	52
(az utcákra, lám, leszáll a sötét).....	53
HALMOSI SÁNDOR	55
Dobogó kő	55
Szentképek és ikonok közt	56

Piatră pulsatoare	56
Între imagini sfinite și icoane	57
DANIEL HOBLEA	58
Cât mai sunt	58
Ce mai vezi	59
Epilog	59
Amíg még vagyok	61
Mit látsz még	61
Epilógus	62
DINA HORVATH	63
Cred	63
Ca o rafală	64
Hiszek	65
Sortűzként	66
JÁSZ ATTILA	68
A megérkezés őrangyala <i>Adam Zagajewskinek (1945-2021)</i>	68
Búcsú az angyaloktól <i>Kovidban elbunyit barátaidnak</i>	69
Îngerul păzitor al sosirii lui <i>Adam Zagajewski (1845-2021)</i>	70
Adio de la îngerii <i>prietenilor morți de covid</i>	71
KEMENES HENRIETTE	72
Mikor az öregekről beszélek, nem anyámról beszélek	72
Szabadon madarokról és holtakról	73
Când vorbesc de bătrâni, nu vorbesc de mama	75
Discurs liber despre păsări și morți	76

IRIS KIRÁLY.....	78
Illo tempore.....	78
Vanitas vanitatum.....	79
Illo tempore.....	80
Vanitas vanitatum.....	80
KISS LEHEL	82
Kép lesz	82
Kitárulnak a szárnyak	84
Vor deveni tablou.....	85
Aripile se deschid	86
KOCSIS FRANCISKO.....	88
Trece și septembrie	89
Elixirul nemuririi	89
Scenă în natură.....	90
Szeptember is elmúlik.....	91
A halhatatlanság elixírje.....	92
Jelenet a természetben.....	92
LAKATOS MIHÁLY.....	94
Ha feltámad a szél	95
A másik iker	96
Dacă învie vântul.....	97
Celălalt geamă.....	99
LÁSZLÓ NOÉMI.....	100
Keresztút	100
Răscruce.....	102

LÖVÉTEI LÁZÁR LÁSZLÓ	104
Kórházablak.....	104
Fereastră de spital	107
MARCEL LUCACIU	109
Scrisori către Isolda	110
LXXII	110
LXXIII.....	110
Levelek Izoldának	112
LXXII	112
LXXIII.....	113
ANGELA MAXIM.....	114
Parcul veșniciei	114
Dacă... ..	115
Az örökkévalóság parkja.....	116
Ha... ..	117
ALICE VALERIA MICU.....	119
Agenda cu necunoscute	119
Pseudofabulă cu roșii coapte	120
Határidőnapló ismeretlenekkel.....	122
Pszeudofabula érett paradicsomokkal.....	122
MOLNÁR ANDI.....	125
„Take Me To Church”.....	125
„Take Me To Church”.....	127
MOLNÁR HENRIETTA	129
Párhuzam.....	129
Esti ima.....	130

Paralele	131
Rugă de seară	131
VIOREL MUREȘAN	133
Gerunzii întrerupte	133
Astăzi, despre ciocănituri	134
Megszakított gerundium	136
Ma a harkályokról	137
VIORICA MUREȘAN	138
Întâlnirea poetului cu moartea	138
Părăsire de vară	139
A költő találkozása a halállal	140
Nyári elhagyás	141
OLÁH ANDRÁS	143
temetés	143
valahol örökre	144
înmormântare	145
unde va pe veci	146
PETHŐ LORAND	148
engem halva szült anyám	148
Bádogmadarak	149
pe mine mama m-a născut mort	151
Pășări de tablă	151
ION PIȚOIU-DRAGOMIR	153
Poliedru	153
Ikebana	155

Poliéder.....	157
Ikebana	158
EMILIA POENARU MOLDOVAN	160
Strîmba noastră alcătuire	160
Cum vei apărea.....	161
Fura felépítésünk.....	162
Hogy fogsz megjelenni.....	163
IOAN F. POP	164
golul din urmă care crește cu fiecare pas	164
trecerile noastre erau risipite de vînt.....	165
îmbrăcam zilele ca pe niște cămăși ale vîntului.....	165
mögöttem az űr minden lépéssel növekszik	166
átjáróinkat elfújta a szél.....	167
mint szél-ingeket vettük magunkra a napokat	167
ION POP	168
Pregătiri de întoarcere	168
Cu cât trece vremea	170
Hazatérési előkészületek	171
Az idő haladtával.....	173
DANIEL SĂUCA	174
Nocturne vechi și noi.....	175
Régi és új noktürnök	177
SIMONFI ISTVÁN.....	179
Juss	179
A végtelen alagút fekete virága	181

De drept.....	182
Floarea întunecată a vastului tunel.....	184
SIMONFY JÓZSEF.....	186
Napjaim.....	186
eszembe se.....	187
zilele mele.....	188
nici prin minte.....	190
COMAN ȘOVA.....	191
Visez un loc.....	192
Mărturisire... de dincolo.....	192
Egy helyről álmodom.....	193
Vallomás odaátrol.....	194
VIOREL TĂUTAN.....	196
Albul-uitare.....	197
Unda seismică.....	197
A feledés – fehér.....	199
Lökéshullám.....	200
THÖKÖLY VAJK.....	201
Versek az elmúlásról, a halálról.....	202
Milyen voltál-milyen voltam... ..	202
Talán mi is megöregszünk.....	203
Poeme despre pieire, despre moarte.....	204
Cum erai tu – cum eram eu... ..	204
Îmbătrâni-vom, poate, noi.....	205
<i>Nota redacției</i>	208
<i>A kiadó megjegyzése</i>	209

Din cărțile apărute la Editura *Caiete Silvane*

- Elena Musca, *Meșteșugurile sălăjene de la medieval la contemporan*, 2020
Istorie și civilizație în Sălajul istoric (în colaborare cu Editura Eikon din București), coordonatori: Augustin-Leontin Gavra, Ciprian-Marian Porumb-Ghiurco, Horațiu-Traian Năprădean, 2020
Ioan Oros-Podișan, *Alertă la Poliția judiciară*, 2020
Bianca-Patricia Damian-Bicăzan, *Maestrul Ioan Cbeșan la trei sferturi de secol*, 2020
Traian Vedinaș, *Onisjfor Ghibu. Viață și idealuri sociale*, ediția a II-a, revăzută și adăugită (în colaborare cu Editura Școala Ardeleană, Cluj-Napoca), 2020
Volum colectiv, *Primăvara Poeziei – A Költészet Tavaszra*, 2020
Asociația Scriitorilor din Județul Sălaj, *18 poeți – antologie*, 2020
Florin Moldovan, *Taina Întrupării Domnului în Alexandria primelor veacuri creștine*, 2020
Asociația Scriitorilor din Județul Sălaj, *11 prozători – antologie*, 2020
Viorica Blaj, *Suflet de duminică*, 2020
Sălajul la Centenar, ediția a II-a, coordonată și îngrijită de prof. univ. dr. Traian Vedinaș, 2020
Camelia Burghеле, *Șapte povești din Țara Silvaniei*, 2020
Gáspár Attila, *Perecsényi sugár torony: 150 szilágysági népdal, népies dal*, 2020
Silvia Bodea Sălăjan, *Singurătatea celor învinși*, 2021
Octavia Micu Ceaca, *Sergiu – memoria timpului său*, 2021
Ovidiu Costinaș, *Identități și tendințe de dezvoltare rurală în sate de sub Muntele Șes*, 2021
Daniel Hoblea, *Po(h)eme de bucurie*, 2021
Daniel Hoblea, *Zigzaguri*, 2021
Lucian Perța, *Poeme paralele II*, 2021
Alexandru Lazăr, *Ofranda iubirii*, 2021
Marin Ștefan, *Amintiri din zodia Berbecului*, 2021
Grigorie M. Croitoru, *Diționarul substantivelor din poeziile lui Mihai Eminescu*, 2021
Virgil Mihalca, Doru E. Goron, *Aspecte ale integrării județului Sălaj în statul național român*, 2021

Nicolae Mocuța, *Liniștea amurgului. Să fii medic veterinar în Sălaj poate fi fascinant*, 2021
Ioan-Vasile Bulgărean, *Veșnicia de o zi*, 2021
Gavril Câmpeanu, *Cartea mea. Amintiri și gânduri bune*, 2021
Petru Galiș, *Pria, plai pastoral – 540 de ani de la atestarea documentară (1481-2021)*, 2021
Iris Király, *Între liniște și tăcere*, 2021
Stela Ember, *albă de dor*, 2021
Petru Galiș, Ioan Sur, *Plesca, satul dintre văi – cinci secole și jumătate de la atestarea documentară – (1471-2021)*, 2021
Asociația Scriitorilor din Județul Sălaj, *Șase dramaturgi – antologie*, 2021
Maria Popiț, *Preoteasa, mândru nume*, 2021
Silvia Bodea Sălăjan, *Libertatea din colivie*, 2021
Victor Lobos Saavedra, *Ochiul și alte puncte de vedere*, traducere de Alice Valeria Micu, 2021
Somogyi Vengli Judith, *Sorsok, belső tájak*, 2021
Carmen Ardelean, *Idiograme în filigran*, 2021
Alice Valeria Micu, *Mașina de plâns*, 2021
Simona Ardelean, *Spații, puncte, noduri, filme*, 2021
Sălaj – Frumusețe, Tradiție, Poveste, album îngrijit de Adela Lia Rusu și Ovi D. Pop, 2021
Istoria Sălajului în „Caiete Silvane” – articole apărute între anii 2005 și 2021, vol. I-II, 2022
Augustin-Leontin Gavra, *Realități demografice și social-economice în plasa Cebu Silvaniei (1848-1950)*, 2022
Menuț Maximilian, *Literatura/cultura, dincolo de pandemie*, 2022
Arca poeziei. 50 de poeți străini în selecția lui Viorel Mureșan, 2022
Marcel Lucaciu, *Cenușa orelor – antologie*, 2022
Daniel Hoblea, *Revanșa lucidității*, 2022
Ion Pop, *Urma mea pe pământ*, 2022
Ileana Petrean-Păușan, *Doctorul Ioan Pușcaș, pentru viață fără bisturiu – monografie*, 2022

Comenzi: caietesilvane@yahoo.com; 0260/612870

Comenzi online: www.edituracaietesilvane.ro

Tipografia **COLOR PRINT** Zalău
Str. 22 Decembrie, Nr. 66
Tel: 0260-660 598; 0260-661 752
www.colorprint.ro

BALÁZS F. ATTILA
BODA EDIT
SILVIA BODEA-SĂLĂJAN
IOAN-VASILE BULGĂREAN
DEMÉNY PÉTER
DEVECSERI ZOLTÁN
EGYED EMESE
FEKETE VINCE
SIMONE GYÖRFI
HALMOSI SÁNDOR
DANIEL HOBLEA
DINA HORVATH
JÁSZ ATTILA
KEMENES HENRIETTE
IRIS KIRÁLY
KISS LEHEL
KOC SIS FRANCISKO
LAKATOS MIHÁLY
LÁSZLÓ NOÉMI
LÖVÉTEI LÁZÁR LÁSZLÓ

MARCEL LUCACIU
ANGELA MAXIM
ALICE VALERIA MICU
MOLNÁR ANDI
MOLNÁR HENRIETTA
VIOREL MUREȘAN
VIORICA MUREȘAN
OLÁH ANDRÁS
PETHŐ LORAND
ION PIȚOIU-DRAGOMIR
EMILIA POENARU MOLDOVAN
IOAN F. POP
ION POP
DANIEL SĂUCA
SIMONFI ISTVÁN
SIMONFY JÓZSEF
COMAN ȘOVA
VIOREL TAUTAN
THÖKÖLY VAJK

**Volu m apărut cu sprijinul
Consiliului Județean Sălaj /
Centrului de Cultură și Artă al Județului Sălaj**

(Zalău, P-ta 1 Decembrie 1918, Nr. 12, Tel/Fax: 0260 612870
e-mail: caietechivamsc@yahoo.com, www.culturasalaj.ro)

